C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asimov_Isaac-Lucky_Starr_6-Lucky_Starr_a_prstence_Saturnu.pdb

PDB Name: Asimov-LS6-Prstence Saturnu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ISAAC ASIMOV
LUCKY STARR
& prstence Saturnu
Přeložil Jan Kvapil
Ivo Železný
Praha

Copyright © 1993 by Bantam Books
Published by arrangement with Doubleday,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Translation © Jan Kvapil
ISBN 80-240-0635-9

Předmluva
V padesátých letech jsem napsal šestici dobrodružných románů o Davidu "Lucky" Starrovi a jeho zápasech se zločinci z celé sluneční soustavy. Každý román se odehrával v jiném místě soustavy, ale ve všech případech jsem využil stávající astronomické poznatky.
Kniha "Lucky Starr a prstence Saturnu" vznikla v roce 1955, avšak v roce 1967 objevil francouzský astronom Audouin Dollfus desátý satelit Saturnu, který je planetě o 22 000 mil blíže než Mimas, do té doby nejbližší známý satelit. Tento nový satelit dostal jméno Janus.
Kdybych psal román nyní, určitě bych jeho existenci zmínil a možná bych jej použil namísto Mimasu.
Až v roce 1977 zjistili astronomové, že Saturn není jediná planeta s prstenci. Ukázalo se, že prstence má i Uran, jsou velmi řídké, ale existují. Rozhodně bych vzal tento poznatek v potaz, kdybych psal knihu dnes.
Přesto doufám, že se budete při čtení tohoto románu dobře bavit, stejně jako u jiných dobrodružných knih.
Nezapomeňte ale při tom, prosím, že vědecký pokrok může předstihnout i toho nejsvědomitějšího autora science fictíon a že mé astronomické popisy již neodpovídají skutečnosti.
Isaac Asimov

1
Vetřelci
Slunce zářilo na obloze jako diamant. Bylo právě tak velké, aby bylo možno pouhým okem rozpoznat, že se jedná o víc než obyčejnou hvězdu, vypadalo jako do bělá rozžhavená kulička.
Do této oblasti nekonečného vesmíru v blízkosti druhé největší planety sluneční soustavy se dostává jenom jedno procento slunečního světla dopadajícího na domovskou planetu lidí. Ale i tak je Slunce nejjasnějším tělesem na obloze, září jako čtyři tisíce Měsíců v úplňku.
Lucky Starr zamyšleně sledoval monitor, v jehož středu byl obraz vzdáleného Slunce. Spolu s ním se díval i John Čára Jones, úplný protiklad urostlého dlouhána Luckyho. Když se John Čára Jones napřímil, měřil přesně sto padesát pět centimetrů. Ale tento drobný muž odmítal měřit se na centimetry a nechával se oslovovat pouze přezdívkou - Čáro.
"Víš, Lucky, je vzdálené skoro devět miliónů mil. Myslím Slunce. Takhle daleko jsem nikdy nebyl."
Třetí muž na palubě, akademik Ben Wessilewsky, usazený u přístrojové desky, se přes rameno zašklebil. Byl to další hromotluk, i když nebyl tak vysoký jako Lucky. Husté světlé vlasy mu padaly do opáleného obličeje.
"Co se děje, Čáro? Ty se snad bojíš?"
"K vesmíru s tebou, Wessi," zapištěl Čára, "nech na chvíli řízení a řekni to ještě jednou."
Prošel kolem Luckyho a mířil k druhému akademikovi, ale vtom jej Lucky popadl za ramena a zvedl do vzduchu. Čárový nohy se třepotaly, jako by chtěly stále pokračovat v chůzi, avšak Lucky usadil svého marsovského kamaráda na jeho původní místo.
"Sedni a ani se nehni, Čáro."
"Ale Lucky, slyšel jsi ho. Ten tupý pořez si snad myslí, že je větší chlap jenom proto, že má o pár centimetrů navíc. I když měří třeba metr osmdesát, znamená to jenom, že má pár kilo sád-"
"No dobře, Čáro," uklidňoval ho Lucky. "A ty, Wessi, si nechej srandičky pro Sirijce."

Lucky mluvil tiše, ale o jeho autoritě nebylo žádných pochyb.
Čára si odkašlal a pravil: "Kde je Mars?"
"Na opačné straně od Slunce, než jsme zrovna my."
"To jsem si mohl myslet," povzdechl si zklamaně pidimužík. Ale pak pookřál. "Počkej, Lucky, letíme přece sto miliónů mil pod rovinou ekliptiky. Měli bychom vidět Mars pod Sluncem, jakoby zezadu."
"No, to bychom možná měli. Jenomže Mars leží od Slunce jenom pár stupňů, takže se utopí v jeho záři. Ale myslím, že bys mohl rozeznat Zemi."
Na Čárově tváři se objevil výraz opovržení. "Kdo se k vesmíru chce koukat na nějakou Zemi? Jsou tam jenom samí lidi, pozemní prasata, která se nikdy nevzdálila z povrchu o více než sto mil. Nekoukal bych se na ni, ani kdyby to byla jediná věc na celé obloze. Ať se podívá Wess, to bude tak pro něj."
Rozladěně odstoupil od obrazovky.
"Hele, Lucky," žádal Wess, "což takhle zaměřit Saturn a prohlédnout si jej z tohoto úhlu pořádně? Pojď, chci si dopřát trošku té radosti."
"Nevím, jestli je obrázek Saturnu zrovna teď tak povzbudivý," odpověděl Lucky.
Mluvil zlehka, ale i tak se v pilotní kabině Meteoru rozhostilo na pár chvil dusné ticho.
Změnu atmosféry pocítili všichni tři. Saturn znamená nebezpečí. Saturn je v poslední době pro obyvatele Zemské federace symbolem smrti. Pro šest miliard lidí na Zemi, další milióny na Marsu, na Měsíci a na Venuši, pro vědecké stanice na Merkuru, Ceresu a dalších měsících Jupiteru se stal Saturn novou a neočekávaně závažnou hrozbou.
Chvilkovou stísněnost ze sebe první setřásl Lucky. Citlivé kamery umístěné na trupu Meteoru poslušně reagovaly na pohyb jeho prstů a plynule se otáčely. Přitom se měnilo zorné pole a tím i obrázek na monitoru.
Na obrazovce defilovaly hvězdy v nepřetržitém proudu. "Je něco z toho Sirius, Lucky?" sykl nenávistně Čára.
"Ne," odpověděl Lucky, "putujeme po jižní hvězdné obloze a Sirius se nalézá v severní. Chceš se podívat na Canopus?"
"Ne," bručel Čára, "proč bych měl?"
"Já jen myslel, že by tě to mohlo zajímat. Je to druhá nejjasnější hvězda a mohl by sis představovat, že jde o Sirius."
Lucky se pousmál. Vždycky jej pobavilo, jak se Čára rozhořčuje, protože Sirius, domovská hvězda největších nepřátel jejich sluneční soustavy (kteří jsou ale potomky pozemšťanů), je nejzářivější hvězdou zemské oblohy.
"No to je teda bžunda," ušklíbl se Čára. "Tak Lucky, pojď, koukneme se na Saturn, a až se vrátíme na Zemi, budeš moct natočit humoristický pořad a všechny pořádně vystrašit."
Hvězdy setrvávaly v líném pohybu, pak ještě zpomalily a zastavily se úplně. "Tady ho máme, bez jakéhokoli zvětšení," řekl Lucky.
Wess zablokoval ovladače a otočil se na sedadle pilota tak, aby také něco viděl.
Objevil se vyboulený půlměsíc, přesně tak velký, že ho ještě bylo možno rozlišit. Zářil slabým žlutým světlem, které bylo uprostřed matnější než na okrajích.
"Jak jsme daleko?" ptal se udiveně Čára.
"Asi sto miliónů mil," odvětil Lucky.
"Něco tady nehraje," kabonil se Čára. "Kde jsou prstence? Myslel jsem, že máme dobrý výhled."
Meteor se nalézal vysoko nad jižním pólem Saturnu. Z této pozice by měly být vidět prstence všude kolem.
"Prstence splývají s povrchem planety, Čáro, protože jsme hodně daleko," vysvětloval Lucky. "Zkusme zvětšit obrázek a podívat se zblízka."
Světlá tečka, která představovala Saturn, se rozšířila na všechny strany. Srpek se rozpadl na tři díly.
Uprostřed zbylo těleso ve tvaru půlměsíce. Avšak okolo se vinul zakřivený pruh světla, který se půlkruhu nikde nedotýkal a byl rozdělený tmavou čárou na dvě nestejné poloviny. Pruh obepínal Saturn a v místě, kam dopadal stín planety, byl přerušený tmou.
"Ano, pane Čáro," poučoval Wess. "Samotný Saturn má v průměru pouze sedmdesát osm tisíc mil. Ze vzdálenosti sta miliónů mil bude vypadat jenom jako světlá tečka, když se do toho započítají prstence, hned to dělá z jednoho konce na druhý dvě stě tisíc mil povrchu odrážejícího světlo."
"To vím taky," odsekl Čára.
"A co víc," pokračoval Wess bez povšimnutí, "ze vzdálenosti sta miliónů mil nebude vidět sedm tisíc mil široká mezera mezi povrchem planety a nejvnitřnějšími prstenci, a to už vůbec nemluvím o dva a půl tisíce mil širokém pruhu, který dělí prstence na dvě části. Tato černá linie se nazývá Cassiniho dělení, víš, Čáro."
"Už jsem ti řekl, že vím," rozčiloval se Čára. "Poslyš, Lucky, ten pacholek dělá, jako bych vůbec nechodil do školy. Možná nemám zrovna univerzitu, ale o vesmíru mi prostě nemá co říct. Udělej něco, Lucky, řekni, že už ho nebudeš krýt, a já ho roztrhnu jak hada."
"Teď je vidět Titan," snažil se odvrátit Čárovu pozornost Lucky.
"Kde?" vyhrkli Čára i Wess jako jeden muž.
"Přímo tady." Titan vypadal za pomoci stávajícího zvětšení jako tenoučký srpek měsíce o velikosti, jakou měl Saturn a jeho prstence bez zvětšení. Bylo jej vidět blízko okraje obrazovky.
Titan je jediný rozlehlejší měsíc v soustavě Saturnu. Ale příčinou toho, že na něj zíral Wess zvědavě a Čára s neskrývanou nenávistí, nebyla jeho velikost.
Všichni tři si byli skoro jisti, že Titan je jediné místo sluneční soustavy obývané lidmi, které neuznává nadvládu Země. Neočekávaně a najednou byl odhalen jako nepřátelský svět.
Nebezpečí bylo náhle na dosah. "Kdy se dostaneme do soustavy Saturnu, Lucky?"
"Přesná definice soustavy Saturnu neexistuje, Čáro," vysvětloval Lucky. "Většina lidí považuje za planetární soustavu

veškerý prostor, v němž se jiná tělesa pohybují v gravitačním poli té které planety. Z tohoto pohledu jsme stále mimo soustavu Saturnu."
"Ale Sirijci tvrdí…" začal Wess.
"K vesmíru s těmi sirijskými šašky!" řval Čára a vztekle plácal dlaněmi o své vysoké holinky. "Koho zajímá, co říkají?" Znovu uhodil do boty, jako by celý sirijský systém podléhal síle jeho úderů. Holinky představovaly Čárovo marťanství v nejryzejší podobě. Svítivý oranžovočerný šachovnicový vzorek křičel do světa, že jejich majitel vyrůstal na marsovských farmách a v tamních skleníkových městech.
Lucky vypnul monitor. Kamery na povrchu lodi se zatáhly a z oblého zářivého trupu nyní vystupovala jenom žebra antigravitačního zařízení na zádi Meteoru. (* Viz Lucky Starr a měsíce Jupiterovy)
"Nemůžeme si dovolit postoj ‚koho to zajímá', Čáro," namítal Lucky. "V této chvíli mají Sirijci navrch. Možná je nakonec ze sluneční soustavy vypudíme, ale teď musíme chvíli tancovat tak, jak oni pískají."
"Vždyť jsme přece na našem území," mručel vzdorně Čára.
"Jasně, ale Sirius tuto část zabral, a dokud neproběhne mezihvězdná konference, sotva s tím Země může něco dělat, nechce-li rozpoutat válku."
Nebylo co dodat. Wess se vrátil k řídicímu panelu. Meteor využíval gravitačního pole Saturnu, aby s minimálním vynaložením energie pokračoval v pohybu směrem k polárním oblastem planety.
Pořád níž a níž, do nitra nynějšího sirijského světa - prostoru hemžícího se sirijskými loděmi nějakých padesát bilionů mil od jejich domovské planety a pouhých sedm set miliónů mil od Země. Jedním velkým skokem urazil Sirius 99,999 procent vzdálenosti od Země a vytvořil vojenskou základnu v jejím těsném sousedství.
Kdyby bylo Sirijcům umožněno zůstat v současném postavení, Země by se rázem stala pouhou druhořadou mocností vydanou Siriu na milost a nemilost. A mezihvězdná politická situace byla v této době taková, že by ji Země nedokázala vyřešit ani za pomoci všech dokonalých lodí a veškeré mohutné vojenské výzbroje, kterou má k dispozici.
Zbyli jenom tři muži v malé kocábce, kteří se z vlastní iniciativy a bez pověření Země pokoušejí pomocí svého umu a zkušeností situaci zvrátit a dobře vědí, že budou-li dopadeni, popraví je jako špióny - ve vlastní sluneční soustavě je popraví vetřelci do jejich sluneční soustavy - a že Země nebude moci na jejich záchranu ani pohnout prstem.

2
Pronásledování

O pouhý měsíc dříve neměl o nebezpečí nikdo ani zdání, dokud se navzdory snahám zemské vlády neprovalilo. Akademie věd klidně a systematicky čistila základny od špionážních robotů, kteří byli rozeseti po Zemi a jejích državách a které odhalil Lucky Starr v závějích na měsíci Io. (* Viz Lucky Starr a měsíce Jupiterovy)
Byla to nepříjemná práce a svým způsobem i děsivá, protože špionáž byla prováděna velmi kvalitně a takřka dospěla do stadia, kdy Sirius mohl Zemi začít účinně škodit.
A pak, ve chvíli, kdy to vypadalo, že už je největší nebezpečí zažehnáno, přišla další rána. Jednou krátce po půlnoci vzbudil Luckyho Starra Hektor Conway, prezident Akademie věd. Očividně se předtím oblékal narychlo a jemné šedivé vlasy měl rozcuchané.
Lucky si protřel ospalé oči, nabídl mu kávu a udiveně se zeptal: "Galaxie skákavá, strýčku Hektore," (Lucky ho tak oslovoval od doby, kdy osiřel a kdy mu byli Conway a doktor Augustus Henree poručníky), "jsou snad videotelefony mimo provoz?"
"Nemůžu si dovolit věřit videotelefonům, chlapče. Jsme ve strašné šlamastyce."
"V jaké šlamastyce?" Lucky položil otázku klidně, ale sundal si vrchní díl pyžama a začal se mýt.
Vstoupil Čára, protáhl se a zažíval. "Hele, co je to tu za kravál?" Když si všiml prezidenta Akademie, rázem se probral. "Nějaký problém, pane?"
"Nechali jsme si proklouznout mezi prsty Agenta X."
"Agenta X? Toho záhadného Sirijce?" Lucky zamžoural. "Naposledy jsem o něm slyšel, když Akademie rozhodla, že vůbec neexistuje."
"To bylo předtím, než se rozjela ta robotická špionáž. Byl mazaný, Lucky, zatraceně mazaný. Chce to hodně šikovného špióna, aby přesvědčil Akademii, že vůbec neexistuje. Měl jsem tě na něj nasadit, ale pořád jsi měl nějakou práci jinde. Nicméně…"
"Ano?"
"Ze všech údajů týkajících se špionážních robotů vyplývá, že musí někde existovat centrální úřad, který zpracovává sbírané informace. Ukázalo se, že ten úřad bude s největší pravděpodobností na Zemi. To nás přivedlo znovu na stopu Agenta X. Jedním z nejžhavějších kandidátů na tuto roli je jistý Jack Dorrance z Aera tady v Metropoli."
"To jsem nevěděl."
"Měli jsme mnoho dalších podezřelých. Ale Dorrance potom zmizel ze Země v soukromé lodi a vzlétl přes zákaz startu. Byla klika, že jsme měli v přístavu na dispečinku akademika, který okamžitě zareagoval a vydal se ho stíhat. Jakmile jsme dostali hlášení o porušení zákazu startu, trvalo nám jenom pár minut zjistit, že Dorrance je jediný z podezřelých, který může být ve sledované lodi. Utekl nám. Pár dalších důkazů zapadlo do mozaiky a - prostě, je to Agent X. Teď už to máme jisté."
"Tak dobře, strýčku Hektore. Kde je problém? Je pryč."
"Teď víme ještě další věc. Vzal s sebou osobní kapsli a ta nade vši pochybnost obsahuje informace, které se mu podařilo získat ze špionážní sítě fungující v celé Federaci. Pravděpodobně ještě neměl čas dopravit ji sirijským šéfům. Sám vesmír ví, co přesně má, ale určitě to bude stačit k tomu, aby byla naše bezpečnost v tahu, pokud se dostane do rukou Sirijcům."
"Říkal jsi, že jsme ho sledovali. Podařilo se ho zastavit?"

"Ne." Vyčerpaný prezident Akademie se zakabonil. "Seděl bych snad tady, kdybychom ho dostali?"
"Je ta loď vybavená na skok?" zeptal se najednou Lucky.
"Ne," prezident zbrunátněl a prohrábl si stříbrné vlasy, jako by mu při pouhém pomyšlení na to vstávaly hrůzou.
I Lucky si hluboce oddechl. Šlo samozřejmě o skok hyperprostorem, pohyb, který zavede loď mimo běžný prostor a vrátí ji zpět o mnoho světelných let dál, to vše v jednom okamžiku.
V takovém případě by Agent X s největší pravděpodobností unikl.
"Pracoval samostatně," pokračoval Conway. "Sám se objevil, sám taky zmizel. To byl jeden z důvodů, proč nám proklouzl mezi prsty. A loď, na které unikl, je meziplanetární křižník ovládaný jedním mužem."
"Lodě pro cestování hyperprostorem nemívají jednočlennou posádku. Alespoň zatím ne. Ale, strýčku Hektore, jestli vzal meziplanetární křižník, tak má zřejmě všechno, co potřebuje."
Lucky dokončil očistu a chvatně se oblékl. Najednou se otočil na Čáru. "A co ty? Naházej na sebe nějaké šaty, Čáro."
Čára sedící na kraji pohovky z ní seskočil doslova pomocí kotrmelce.
"Je pravděpodobné," uvažoval Lucky, "že někde ve vesmíru na něj čeká sirijská loď, která je pro lety hyperprostorem vybavená."
"Správně. A on má rychlou loď, možná ho nechytíme nebo se ani nedostaneme na dostřel. A tady zbývá…"
"Meteor. Jsem rychlejší, strýčku Hektore. Během hodiny jsem na palubě a Čára se mnou, jestli se do té doby dokáže obléct. Jenom mi udej současnou polohu, kurs stíhacích lodí a identifikační data lodi Agenta X. My budeme na cestě coby dup."
"Dobře." Ustaraný Conway poněkud pookřál. "A Davide," použil Luckyho občanské jméno, jako obvykle ve chvílích pohnutí, "dáš si pozor?"
"Ptal ses i posádek zbylých deseti lodí, strýčku Hektore?" tázal se Lucky, ale jeho hlas zněl něžně a laskavě.
Čára si natáhl jednu holinku a druhou třímal v ruce. Malým pouzdrem poklepal na sametový vnitřek neobuté boty. "Už jdeme na to, Lucky?" V očích se mu zračila touha po akci a jeho skřítkovský obličej se zkřivil zuřivým šklebem.
"Jdeme na to," křenil se Lucky a natáhl se, aby pocuchal Čárový pískové vlasy. "Jak dlouho už hnijeme na Zemi? Šest týdnů? Dobře, to stačilo."
"To ti povím," souhlasil Čára radostně a nasoukal se do druhé boty.
* * *

Než se jim podařilo navázat důkladně zašifrované subétherické spojení se stíhací lodí, minuli oběžnou dráhu Marsu.
Z paluby Harpuny jim odpověděl akademik Wessilewsky.
"Lucky!" křičel. "Jedeš s námi? Senzace." Jeho tvář se zasklebila z obrazovky a on zamrkal. "Máš dost místa, abys nacpal tu příšeru Čáru taky do kamery? Nebo s tebou snad není?"
"Jsem s ním," vykřikl Čára a hned se vrhl mezi Luckyho a kameru. "Myslíš si snad, že by akademik Conway nechal tohohle obrovského moulu někam jet, aniž bych na něj dohlídl, aby nezakopával o ta svoje velká chodidla?"
Lucky chytil halekajícího Čáru za loket. "Vypadá to na mizerné spojení, Wessi. Jaká je poloha lodi, kterou honíme?"
Wess se uklidnil a udal souřadnice. "Ta loď se jmenuje Perla vesmíru. Je v soukromých rukou, existují oficiální záznamy o výrobě a prodeji. Agent X ji musel koupit pod falešným jménem a před hodně dlouhou dobou si ji připravit. Je to skvělá loď a zrychluje od doby, kdy vystartovala. Pořád na ni ztrácíme."
"Jakou má zásobu energie?"
"Uvažovali jsme o tom. Zkoumali jsme dokumentaci výrobce a při tom, kolik vydává, těžko může letět o moc dál, aniž by přiškrtil motory nebo obětoval akceschopnost. Doufáme, že ho dotlačíme přesně do takové pozice."
"Avšak lze předpokládat, že ho napadlo před jízdou rozšířit energetické bloky."
"Pravděpodobně ano," odpověděl Wess, "ale ani v takovém případě nemůže vydržet napořád. Bojím se, že by mohl uniknout našim gravitačním detektorům přeskokem mezi asteroidy. Jestli se mu podaří najít trhliny v pásu asteroidů, můžeme ho snadno ztratit."
Luckymu nebyla tato metoda neznámá. Když leží asteroid mezi lodí a pronásledovatelem, detekují přístroje asteroid zřetelněji než loď. Objeví-li se v dosahu další asteroid, loď přeskočí z jednoho na druhý a zanechá pronásledovatele s přístroji sledujícími stále první horninovou masu.
"Pohybuje se příliš rychle na to, aby zvládl takový manévr," řekl Lucky. "Musel by brzdit půl dne."
"Byl by to zázrak," souhlasil Wess, "ale zázrak nás navedl na jeho stopu, takže skoro očekávám další zázrak, který zruší ten první."
"Co byl ten první zázrak? Prezident říkal něco o zákazu startu."
"Přesně tak." Wess vyprávěl řízně, a tak to netrvalo dlouho. Dorrance neboli Agent X (Wess jej nazýval střídavě oběma jmény) unikl sledování tím, že použil přístroj vyřazující z provozu radar. (Přístroj se podařilo zaměřit, ale jeho obvody byly spálené a ani nebylo možno zjistit, jestli byl vyroben na Siriu.) Ke svému záchrannému člunu Perla vesmíru se dostal úplně bez problémů. Už byl připraven ke startu, nažhavil protonové mikroreaktory a provedl kontrolu motoru i ostatního zařízení. Nad sebou měl jenom volný vesmír. Vtom se objevila nákladní loď poškozená meteorem, která nebyla ani schopna navázat rádiové spojení a jenom vydávala zoufalé signály žádající volný průlet.
Výstražný semafor se rozsvítil. Lodě v přístavu zůstaly na místě. Všechny lodě, které se chystaly vzlétnout, pokud již nebyly v pohybu, musely přerušit start.
I Perla vesmíru měla přerušit start, ale neudělala to. Lucky Starr si dokázal představit, jaké pocity musel mít Agent X. Měl u sebe nejhledanější předmět celé sluneční soustavy a každá vteřina hrála roli. Nyní, když už se rozhodl, nemohl spoléhat na liknavost Akademie. Kdyby v tomto okamžiku přerušil start, znamenalo by to sáhodlouhé zpoždění. Poškozená loď nejdřív dokulhá na zem a pak ji záchranáři pomalu vyprázdní. A potom, až bude zase čistý vzduch, bude

muset znovu aktivovat mikroreaktory a provést další kontroly. To si nemůže dovolit.
Takže zapálil trysky a vznesl se.
Ale i tak mohl Agent X uniknout. Poplašná zařízení bzučela ostošest, přístavní policie vysílala směrem k Perle vesmíru výstražné zprávy, ale až akademik Wessilewsky, který řešil v přístavu rutinní problém, se vzmohl na akci. Zúčastnil se pátrání po Agentu X a loď, která odstartovala přes zákaz, musela být v tak zoufalé situaci, že se o Agenta X klidně mohlo jednat. Byla to nejdivočejší z možných domněnek, ale on se měl přesto k činu.
S požehnáním Akademie věd (které bylo nadřazené všem ostatním rozkazům, kromě přímých nařízení prezidenta Zemské federace) nechal vyslat lodě vesmírné policie, spojil se s Akademickou radou a pak se na palubě Harpuny sám vydal stíhat uprchlíka. Několik hodin trvalo, než dokázala Akademie všechny informace zpracovat. Pak ale přišla zpráva, že doopravdy sleduje Agenta X a že mu letí na pomoc další lodě.
Lucky naslouchal bez hlesu a pak pronesl: "To byla pěkná klika, Wessi. Rozhodl ses správně. Dobrá práce."
Wess se zazubil. Akademici se obvykle vyhýbají publicitě a nástrahám slávy, ale uznání některého z kolegů je přesně to, po čem všichni touží.
"Teď zrychlím," řekl Lucky. "Ať mě některá z tvých lodí sleduje pomocí gravitačních detektorů."
Přerušil spojení a jeho silné jemně tvarované prsty takřka lhostejně přistály na ovládacím panelu lodi, jeho Meteoru, což byla v mnoha ohledech jedna z nejdokonalejších lodí v celém vesmíru.
Meteor měl nejvýkonnější protonové mikroreaktory, které mohou být vsazeny do lodi takové velikosti, reaktory takřka tak silné, že by dokázaly udělit zrychlení bitevnímu křižníku pohybujícímu se předpisovou rychlostí, reaktory tak silné, že by byly skoro schopné provést skok hyperprostorem. Loď má iontovou brzdu, která dokáže vyrušit účinky akcelerace tím, že působí zároveň na všechny atomy na palubě lodi včetně živé hmoty, představované těly Luckyho a Čáry. Dokonce má i antigravitační pohon, zařízení vyvinuté v nedávné minulosti, které je stále ještě testováno a které umožňuje pohybovat se volně v intenzivních gravitačních polích velkých planet.
Nyní hučí mohutné motory Meteoru ve vysokých, sotva slyšitelných obrátkách a Lucky cítí slabý tah, který není iontovou brzdou úplně zregulován. Loď se dostává do stále vzdálenějších koutů sluneční soustavy, rychleji, rychleji, pořád rychleji.
Ale Agent X si udržuje náskok. Meteor zrychluje příliš pomalu a hlavní pás asteroidů už nechali daleko za sebou. "To vypadá špatně, Čáro," posteskl si Lucky.
Čára se zatvářil překvapeně. "Dostaneme ho, Lucky."
"Jde o to, kam má namířeno. Byl jsem přesvědčený, že na něj čeká sirijská mateřská loď, která ho sebere a provede únik domů. Ale taková loď by byla buď mimo rovinu ekliptiky, anebo by se schovávala v pásu asteroidů. V obou případech by mohla spoléhat na to, že ji nebude možno detekovat. Ale Agent X zůstává v ekliptice a míří od asteroidů."
"Možná se nás jenom snaží setřást, než se vydá k lodi."
"Možná," odtušil Lucky, "a možná mají Sirijci základnu na vnějších planetách."
"Ale no tak, Lucky," Martanek se smíchy zakuckal. "To bychom je měli přímo u nosu?"
"Někdy je těžké vidět si na špičku nosu. Jeho kurs směřuje přímo k Saturnu."
Čára zkontroloval palubní počítače, které neustále vyhodnocovaly směr letu sledované lodi. "Koukej, ten bídák je pořád na balistické křivce. Už dvacet miliónů mil si jeho motory ani nepšoukly. Možná mu dochází energie."
"Anebo si ji schovává pro akce v soustavě Saturnu. Tam bude silné gravitační pole. Alespoň doufám, že si schovává energii. Vesmír ví, jak moc v to doufám." Luckyho pohledný obličej se nyní zachmuřil.
Čára se na něj udiveně podíval. "Marsakra, proč, Lucky?"
"Protože jestli je sirijská základna v soustavě Saturnu, potřebujeme Agenta X, aby nás k ní dovedl. Saturn má jeden ohromný satelit, osm poměrně rozlehlých a desítky malinkatých souputníků. Pomohlo by nám, kdybychom věděli, kde se základna nalézá."
Čára ztuhl. "Ten ničema nebude tak pitomý, aby nás k ní dovedl."
"Anebo aby se nechal chytit… Čáro, spočítej jeho kurs do okamžiku, kdy protne oběžnou dráhu Saturnu."
Čára splnil úkol. Pro počítač to byla chvíle rutinní práce.
"A co pozice Saturnu v okamžiku, kdy protne jeho orbit?" ptal se dále Lucky. "Jak daleko bude Saturn od lodi Agenta X?"
Nastala krátká přestávka nutná ke zjištění souřadnic oběžné dráhy Saturnu z efemeridy. Poté vložil Čára údaje do počítače. Několik vteřin výpočtů a Čára znepokojeně vyskočil. "Lucky! U stálice!"
Lucky se nemusel vyptávat na podrobnosti. "Myslím, že se Agent X rozhodl odvést nás od sirijské základny. Bude-li pokračovat po balistické křivce tak, jako to dělal doposud, narazí přímo do Saturnu - a rozhodně to nepřežije."

3
Smrt v prstencích

Po uplynutí několika hodin to bylo čím dál jasnější. Dokonce i posádky stíhacích lodí daleko za Meteorem, které nemohly získat pomocí detektorů přesné údaje, byly znepokojené.
Akademik Wessilewsky se spojil s Lucky Starrem. "Provesmír, Lucky," ptal se "kam ten šílenec letí?"
"Vypadá to, že přímo na Saturn," odpověděl Lucky.
"Myslíš, že na něj čeká na Saturnu loď? Ví se přece, že tisíce mil atmosféry s tlakem miliónů tun bez antigravitačních motorů nemůže… Lucky! Myslíš, že má antigravitační motory a brzdné silové bubliny?"
"Já myslím, že může prostě narazit, abychom ho nedostali."
"Když chce mermomocí zemřít," pronesl Wess suše, "proč se tedy neotočí a nerozdá si to s námi? Mohl by nás donutit, abychom ho zničili, a vzal by možná jednoho dva s sebou."
"Já vím," pokýval hlavou Lucky, "nebo proč nezkratuje motory a nemine Saturn o sto miliónů mil? Nejvíc mě mate, že

tímto způsobem vlastně přitahuje k Saturnu naši pozornost." Upadl v zamyšlené mlčení.
"No a nemůžeš mu odříznout cestu?" přerušil ticho Wess. "Vesmír ví, jestli jsme na to moc daleko."
"Marsakra, Wessi," hulákal Čára ze svého místa u řídicího panelu, "kdybychom zesílili proud iontů natolik, abychom ho chytili, tak bychom letěli tak rychle, že bychom ho už nedokázali od Saturnu vytlačit."
"Dělejte něco!"
"Můj ty vesmíre, to je ale chytrá rada," ofrňoval se Čára. "To moc pomůže. ‚Něco dělejte.' "
"Klidně pokračuj v krasojízdě, Wessi," uklidňoval ho Lucky. "Já už něco udělám."
Přerušil spojení a otočil se na Čáru. "Reagoval vůbec na naše volání, Čáro?"
"Ani slovo."
"Tak na to teď zapomeň, soustřeď se a snaž se zachytit jeho vysílání."
"Nemyslím, že by cokoli vysílal, Lucky."
"Na poslední chvíli možná bude. Bude muset využít zbylou šanci, jestli má ovšem někomu co říct. Mezitím mu půjdeme po krku."
"Jak to uděláme?"
"Vystřelíme. Jenom z malé bouchačky."
Nyní se sehnul k počítači Lucky. Perla vesmíru se pohybovala setrvačností, takže k navedení střely, která bude mít správný směr a rychlost potřebnou k zásahu, nebyly nutné žádné složité výpočty.
Lucky připravil projektil. Nebyl sestrojen jako výbušný. Toho ani nebylo třeba. Měl v průměru jenom půl centimetru, ale energie protonových mikroreaktorů jej vymrští rychlostí pět set mil za sekundu. Nic ve vesmíru nemůže střelu zbrzdit, a tak projde trupem Perly vesmíru jako nůž máslem.
Avšak Lucky nepředpokládal, že k něčemu takovému dojde. Kulka bude dost velká na to, aby ji zachytily lodní gravitační detektory. Perla vesmíru automaticky přizpůsobí dráhu letu a projektilu se vyhne, což ji vychýlí z přímého směru na Saturn. A čas, který ztratí Agent X přepočítáváním nového kursu a návratem do původního směru, umožní Meteoru, aby se přiblížil a použil magnetickou kotvu.
Šance byla ve skutečnosti minimální, možná až zanedbatelně malá, ale zdálo se, že se prostě nedá dělat nic jiného. Lucky se dotkl spínače. Kulka neslyšně vystřelila, objevil se záblesk, ručičky lodního gravimetru poskočily a pak se rychle vrátily na původní místo, jakmile se projektil trochu vzdálil.
Lucky se posadil. Dvě hodiny potrvá, než se kulka dotkne (nebo skoro dotkne) nepřátelské lodi. Napadlo ho, že Agent X může mít vyčerpané energetické zdroje, že automatické řízení třeba spočítá změnu kursu, kterou nebude možno úplně provést, že kulka proto proletí trupem a loď vybuchne a on přitom ponechá kurs beze změny a stále bude mířit k Saturnu.
Tuto myšlenku zavrhl skoro ihned. Nebylo možno uvěřit, že by se Agent X vydal z veškerých zásob v okamžiku, kdy se jeho loď nevyhnutelně blíží srážce s planetou. Daleko pravděpodobnější je, že mu ještě nějaká energie zbývá.

Hodiny čekání se příšerně vlekly. I Hektor Conway daleko na Zemi byl nespokojený s pravidelnými zprávami a navázal přímé spojení subéterem.
"Ale kde v soustavě Saturnu může být jejich základna?" ptal se znepokojeně.
"Jestli tam nějaká je," odpovídal Lucky obezřetně, "jestliže Agent X nevynakládá ohromné úsilí na to, aby nás spletl, řekl bych, že bude nejpravděpodobnější volbou Titan. Je to jediný opravdu velký satelit Saturnu. Má třikrát větší hmotnost než náš Měsíc a dvakrát větší povrch. Kdyby se Sirijci skryli pod zemí, trvalo by nám nějakou chvíli, než bychom celý Titan prohledali."
"Těžko věřit, že by se odvážili něčeho takového. To je skoro válečná akce."
"Možná máš pravdu, strýčku Hektore, ale není to tak dávno, co se pokusili uvést do provozu základnu na Ganymedu."(* Viz Lucky Starr a piráti z asteroidů)
"Lucky, hýbe se!" zvolal Čára.
Lucky zvedl překvapeně hlavu. "Co se hýbe?"
"Perla vesmíru. Ten sirijský bídák."
"Ohlásím se ti později, strýčku Hektore," ukončil spěšně spojení Lucky. "Ale on se nemůže hýbat, Čáro. Ještě nemohl kulku zaznamenat."
"Podívej se sám, Lucky. Já ti říkám, že se hýbe."
Jedním skokem se Lucky dostal ke gravimetrům Meteoru. Dlouhou dobu byly nařízeny na prchající kořist. Nastavili je na setrvačný pohyb vesmírem. Kulička představující detekovanou hmotu zářila na obrazovce jako malinká svítící značka.
Ale nyní se značka hýbala. Vytvořila krátkou čárku.
V Luckyho hlase se zračilo podráždění. "Galaxie skákavá, samozřejmě! Teď to dává smysl. Jak jsem si mohl jenom myslet, že jeho nejdůležitějším úkolem je zabránit dopadení? Čáro…"
"Jasně, Lucky. Co je?" Drobný Marťan byl připraven na vše.
"Dostal nás. Teď ho musíme zničit, i kdyby to znamenalo, že sami narazíme do Saturnu." Poprvé od doby, kdy byly před rokem do Meteoru nainstalovány iontové trysky, použil Lucky kromě hlavního motoru i přídavný. Loď se zakymácela, protože se veškerá dostupná energie přeměnila v ohromný zpětný ráz, který málem motory vypálil.
Čára zalapal po dechu. "Ale co to má znamenat, Lucky?"
"Nemíří k Saturnu, Čáro. Jenom využíval co nejvíce gravitační pole, které mu pomáhalo udržet náskok. Nyní to střihne kolem planety tak, aby se dostal na oběžnou dráhu. Míří mezi prstence." Tvář mladého akademika byla stažená napětím. "Starej se o spojení, Čáro. Teď musí promluvit. Teď, nebo nikdy."

Čára se sehnul k vlnovému analyzátoru a srdce mu bušilo, i když naprosto nechápal, proč myšlenka na prstence Saturnu Luckyho tak znepokojila.
Kulka vystřelená z Meteoru se vůbec nedostala na místo určení, ba ani do vzdálenosti padesáti tisíc mil od něj. Nyní se stal projektilem samotný Meteor, zoufale se snažil trefit do průsečíku drah lodí. I ten ale zřejmě mine cíl.
"To se nám nikdy nepovede," vzdychal Lucky. "Na to tady není dost místa."
Saturn vypadal nyní jako obr na obloze, s prstenci tvořícími šrám na jeho obličeji. Žlutá koule Saturnu byla vidět skoro celá a Meteor se k ní hnal ve směru od Slunce.
Čára najednou vybuchl: "Proto, ten prašivý skunk! Mizí mezi prstenci, Lucky. Teď už je mi jasné, co máš pořád s těmi prstenci."
Horečně kroutil ovladači gravimetru, ale bylo to beznadějné. Jakmile vstoupilo do zorného pole několik prstenců najednou, každá z nekonečného množství horninových mas vytvořila na obrazovce vlastní značku. Monitor byl rázem celý bílý a Perla vesmíru se ztratila.
Lucky zavrtěl hlavou. "Tohle není neřešitelný problém. Jsme dost blízko na to, abychom ho zaměřili dalekohledem. Ale určitě se stane ještě něco jiného."
Bledý Lucky sledoval monitor s maximálním teleskopickým zvětšením. Perla vesmíru byla vidět jako drobný kovový válec zahalený, ale ne úplně zakrytý prstencovou hmotou. Jednotlivé částečky prstenců nebyly větší než hrubý štěrk, a jak odrážely světlo vzdáleného Slunce, vypadaly jako jiskry.
"Lucky!" zvolal Čára. "Zachytil jsem jeho signál… Ne, ne, počkej… Ano, mám ho."
Můstkem se rozléhal praskavý zdeformovaný hlas. Čárový obratné prsty pracovaly s dešifrátorem a on se jej pokoušel přizpůsobit neznámým parametrům sirijského šifrovacího systému.
Slova se vytrácela a opět navracela. Jinak bylo v kabině ticho, jen magnetofon nahrávající vše, co přicházelo, tiše hučel.
"… ne …. hor …. sem…." (Chvíle ticha, zatímco Čára zuřivě bojoval s přístrojem.) "… na stopě …je setřást …..proveden a musím vysílat…. ilo dosáhnout prstenců … v…..tu normál … dnice orb… násle… souřadnice… číst."
Náhle všechno utichlo, hlas, praskání, vše.
"Marsakra, něco tady prásklo,", vřískal Čára.
"Tady ne," odpověděl klidně Lucky, "to byla Perla vesmíru."
Všiml si, že se to stalo dvě vteřiny po přerušení spojení. Rádiový přenos subéterem probíhá v podstatě neomezenou rychlostí. Světlo, které viděl na monitoru, urazí pouze 300 000 kilometrů za sekundu.
Dvě vteřiny trvalo, než dorazil světelný signál k Luckymu.
Všiml si, jak záď Perly vesmíru vzplála rudým plamenem a pak se proměnila v roztavenou kovovou změť.
Čára zachytil úplný koneček a spolu s Luckým se beze slova díval, dokud ohnivé představení neskončilo.
Lucky zavrtěl hlavou. "Tak blízko k prstencům, i když jsi mimo hlavní proud, je ve vesmíru ohromné množství rychlých částeček. Možná neměl dost energie na to, aby uhnul nějakému úlomku. Anebo na něj mířily dva kousky z různých stran. Každopádně to byl hrdina a mazaný soupeř."
"To nechápu, Lucky. Co to dělal?"
"Ani teď ti to není jasné? I když pro něj bylo důležité nepadnout do našich rukou, nechtěl kvůli tomu umírat. Měl jsem si toho všimnout dřív. Jeho nejdůležitějším úkolem bylo předat ukradené informace na Sirius. Neodvážil se použít subéter, aby odříkal zprávu, která měla třeba několik tisíc slov, když ho sledují lodě schopné možná jeho signály rozšifrovat. Musel zprávu omezit na nezbytné minimum a postarat se, aby se kapsle dostala do rukou Sirijců."
"Jak to mohl jenom dokázat?"
"Zachytili jsme slabiku ‚orb…', což znamená pravděpodobně orbit, a ‚… ilo dosáhnout', tedy zřejmě podařilo dosáhnout."
Čára chytil Luckyho za ruku a štípl ho do šlachovitého zápěstí. "Hodil kapsli mezi prstence, je to tak, Lucky? Bude to zrnko štěrku mezi mraky jiných zrnek, jako… jako kamínky na měsíci nebo… nebo jako kapka v moři."
"Anebo," řekl s kamennou tváří Lucky, "jako zrnko štěrku v prstencích Saturnu, což je nejhorší ze všeho. Samozřejmě ho to zničilo ještě dřív, než stihl udat souřadnice oběžné dráhy, kterou zvolil pro kapsli, takže my a Sirijci máme stejné výchozí podmínky, ale měli bychom se do toho pustit bez velkého otálení."
"Začít hledat? Teď?"
"Teď hned! Když chtěl udat souřadnice, i když věděl, že jsem mu v patách, musel si být jist, že jsou Sirijci také nedaleko… Spoj se s ostatními loděmi, Čáro, a řekni jim, co se stalo."
Čára se otočil k vysílači, ale ani se ho nedotkl. Ručička přijímače poskakovala podle přicházejících rádiových vln. Rádio! Běžný přenos éterem! Zjevně byl někdo nablízku (rozhodně uvnitř soustavy Saturnu) a co víc, někdo, komu vůbec nezáleží na utajení, protože rozhlasové vlny, na rozdíl od subéterických paprsků, je velmi snadné zachytit.
Lucky přimhouřil oči. "Připravme se na příjem, Čáro."
Ozval se hlas se stopami přízvuku, s typicky širokými samohláskami a ostrými souhláskami. Byl to hlas Sirijce.
"…žnost, jinak budeme nuceni použít kotvu a vzít vás do zajetí. Máte čtrnáct minut na to, abyste potvrdili příjem."
Nastalo minutové odmlčení. "Z pravomoci Centrální správy vám nařizuji - oznamte svou totožnost, jinak budeme nuceni použít kotvu a vzít vás do zajetí. Máte třináct minut na to, abyste potvrdili příjem."
"Potvrzuji příjem," řekl Lucky klidně. "Zde je Meteor, loď Zemské federace plující pokojně ve výsostném území Zemské federace. Na tomto území neexistuje jiná vláda nežli vláda Federace."
Jednu nebo dvě sekundy bylo ticho (rozhlasové vlny se šíří rychlostí světla) a pak hlas ostře odvětil. "Vláda Zemské říše není uznávána ve světě, který je osídlen Sirijci."
"O jaký svět se jedná?" tázal se Lucky.

"Neobydlená soustava Saturnu byla přijata pod naši vládu podle mezihvězdného zákona, který praví, že jakýkoli neosídlený svět patří tomu, kdo jej osídlí."
"Nikoli jakýkoli neosídlený svět, jakákoli neosídlená hvězdná soustava."
Žádná odpověď. "Nyní se nalézáte v soustavě Saturnu," řekl netečně hlas, "a žádá se po vás, abyste bezodkladně opustili tento prostor. Jakékoli zpoždění bude mít za následek vaše zajetí. Jakákoli další loď Zemské federace, která vpluje na naše území, bude zajata bez dalšího varování. Váš ústup ze soustavy Saturnu musí začít během osmi minut, nebo budou zahájena odvetná opatření."
Čárová tvář se zkroutila neskrývanou radostí. "Pojď, nandáme jim to, Lucky," šeptal. "Ukážeme jim, jak umí bojovat starý dobrý Meteor."
Ale Lucky si ho nevšímal. "Potvrzuji příjem," řekl do mikrofonu. "Neuznáváme sice sirijskou vládu, ale rozhodli jsme se z vlastní vůle ihned odletět." Přerušil spojení.
Čára byl konsternován. "Provesmír, Lucky! Budeme utíkat před nějakými Sirijci? Necháme snad kapsli mezi prstenci Saturnu, aby ji Sirijci sebrali?"
"V tomto okamžiku, Čáro, nám nic jiného nezbývá," odpověděl vážně Lucky. Měl sehnutou hlavu a bledý, ztrhaný obličej, ale v očích mu blýskaly plamínky, které vůbec nepřipomínaly poraženého muže. Vůbec, ani v nejmenším.
4
Mezi Jupiterem a Saturnem
Nejvýše postaveným důstojníkem v pronásledující flotile (nepočítáme-li samozřejmě akademika Wessilewského) byl kapitán Myron Bernold. Bylo mu něco pod padesát, ale vypadal o deset let mladší. Vlasy mu sice začínaly šedivět, avšak obočí si udržovalo stále původní černou barvu a konečky elegantně střižených vousů měly nádech do modra.
O mnoho mladšího Luckyho Starra si prohlížel s neskrývaným pohrdáním. "A vy jste se dal na ústup?"
Meteor, který zamířil opět směrem ke Slunci, se setkal s loděmi flotily přibližně v půli cesty mezi oběžnými drahami Jupiteru a Saturnu. Lucky vstoupil na palubu vlajkové lodi.
"Učinil jsem, co bylo nezbytně nutné," odpovídal nyní tiše.
"Když napadne nepřítel naši domovskou soustavu, není ústup nikdy nezbytný. Mohli by vás vyhodit do vesmíru, ale vždycky byste měl čas podat nám hlášení a my bychom si to s nimi už vyřídili."
"Kolik energie by vám v té době zbývalo v mikroreaktorech, kapitáne?"
Kapitán zrudl. "Co by na tom záleželo, kdyby nás rozstříleli na cucky. Nestihli by to dříve, než bychom doma vyhlásili mobilizaci."
"A začali válku?"
"To oni začali válku. Sirijci… Nyní mám v úmyslu vydat se směrem k Saturnu a zaútočit."
Lucky vypjal hruď. Byl větší než kapitán. Jeho pohled byl pevný jako skála. "Jako právoplatný člen Akademie věd mám vyšší hodnost než vy, kapitáne, a vy to víte. Já nevydám žádný rozkaz k útoku. Tímto vám přikazuji vrátit se na Zemi."
"Já bych nejdřív…" Kapitán se zjevně snažil ovládnout svůj temperament. Zaťal pěsti a přiškrceným hlasem pronesl: "Mohu se vás zeptat na důvod tohoto rozkazu, pane?" Ironicky zdůraznil zdvořilostní oslovení. "Kdybyste mohl být, pane, tak laskav a vysvětlil mi ten zvláštní důvod, který bezpochyby máte, pane. Moje úvaha je založena na takové tradici, kterou tato flotila mívala. Tedy na tradici, která velí, že flotila nikdy neustupuje."
"Chcete-li znát moje důvody, kapitáne," pravil klidně Lucky, "posaďte se a já vám je objasním. Ale nepokoušejte se mi tvrdit, že flotila nikdy neustupuje. Ústup je jedním z běžných válečných manévrů. Důstojník, který nechá raději své lodě zničit, než aby ustoupil, nemá na velitelství místo. Domnívám se, že z vás mluví jenom vztek. Teď mi povězte, kapitáne, jsme připraveni začít válku?"
"Povídám vám, že válka už začala. Napadli Zemskou federaci."
"Ne tak úplně. Obsadili neosídlený svět. Problém tkví v tom, kapitáne, že hyperprostorový skok učinil z mezihvězdného cestování tak snadnou záležitost, že pozemšťané osídlili planety jiných hvězd dříve než některé části své vlastní sluneční soustavy."
"Pozemšťané přistáli na Titanu v roce…"
"Vím o letech Jamese Francise Hogga. Přistál také na Oberonu v soustavě Uranu. To byly ale jenom průzkumné výpravy a nikoliv osídlení. Soustava Saturnu zůstala volná a neobsazený svět patří tomu, kdo jej osídlí jako první."
"Pokud," dodal ztěžka kapitán, "je neobývaná planeta nebo planetární soustava součástí neobsazené soustavy hvězdné. Což není případ Saturnu, jak sám uznáte. Saturn patří do naší sluneční soustavy, která je, při všech vesmírných pekelnících, zatraceně obsazená."
"To je pravda, ale nedomnívám se, že by to potvrzovala jakákoli oficiální dohoda. Mezihvězdný tribunál možná dospěje k závěru, že je Sirius se svou okupací Saturnu v právu."
Kapitán se uhodil pěstí do stehna. "Mně je jedno, co říkají vesmírní právníci. Saturn je náš a každý pozemšťan, co má kousek cti v těle, se mnou bude souhlasit. Vykopeme Sirijce a naše zbraně ať určují zákon."
"Jenže přesně to od nás Sirius chce!"
"Tak mu dejme, co si žádá."
"A okamžitě budeme nařčeni z agrese… Kapitáne, tam venku, mezi hvězdami, je padesát světů, které nikdy nezapomenou, že bývaly kdysi našimi koloniemi. Dali jsme jim svobodu bez války, ale to už se jim vykouřilo z hlavy. Pamatují si jenom, že jsme stále nejlidnatější a nejrozvinutější ze všech světů. Začne-li Sirius vykřikovat, že jsme je bezdůvodně napadli, podaří se mu je všechny sjednotit proti nám. Právě proto se nás teď snaží vyprovokovat k útoku a proto jsem také takové nadbíhání odmítl a vzdálil jsem se."
Kapitán skousl spodní ret a chystal se k odpovědi, ale Lucky pokračoval.

"Na druhou stranu, když neuděláme nic, můžeme obvinit z agrese Sirijce a zahýbat trochu veřejným míněním ve vnějších světech. Můžeme toho využít a dostat je na naši stranu."
"Vnější světy na naši stranu?"
"Proč ne? Neexistuje žádná hvězdná soustava, která by neměla stovky neobsazených světů všech možných velikostí. Nebude v jejich zájmu vytvořit precedens, který by umožňoval použít jakýkoli svět jako základnu pro jinou soustavu. Jediné nebezpečí, které je může zahnat do opozice proti nám, je pocit, že mocná Země používá svoji autoritu proti bývalým koloniím."
Kapitán se zvedl ze židle, prošel svojí kajutou tam a zpět a pak pravil: "Zopakujte svoje rozkazy."
"Rozumíte důvodům, které mě přiměly k ústupu?"
"Ano. Mohu dostat své rozkazy?"
"Výborně. Nařizuji vám doručit tuto kapsli prezidentu Akademie věd Hektoru Conwayovi. S nikým jiným nesmíte hovořit o tom, co se stalo během tohoto pronásledování, ani v subéteru ani jinak. Nesmíte provádět žádnou nepřátelskou akci - opakuji, žádnou nepřátelskou akci - proti silám Siria, nebudete-li přímo napaden. Pakliže se odchýlíte od své trasy tak, abyste na tyto síly narazil, nebo záměrně vyprovokujete útok, stanete před válečným soudem a budete odsouzen. Je to jasné?"
Kapitán zůstal stát jako opařený. Jeho rty se pohybovaly, jako by byly vyřezány ze dřeva a měly mizerné panty. "Ve vší úctě, pane, nebylo by možno, abyste převzal velení mé lodi a předal zprávu osobně?"
Lucky Starr neznatelně pokrčil rameny. "Jste velice umíněný, kapitáne, a já vás za to skoro obdivuju. Ve válce nastávají situace, v nichž může být taková tvrdohlavost velice užitečná… Já nemohu zprávu doručit, protože mám v plánu nasednout na Meteor a vyrazit zpět k Saturnu."
Kapitánova vojenská strnulost utrpěla vážnou ránu. "Cože? Všemohoucí vesmíre, cože?"
"Domníval jsem se, že je mé stanovisko jasné, kapitáne. Nechal jsem tam rozdělanou práci. Mým prvním úkolem bylo zabezpečit, aby Země dostala varování o hrozivém politickém nebezpečí, kterému musí čelit. Vy se o to postaráte a já mohu pokračovat tam, kde je mě nyní zapotřebí - v soustavě Saturnu.
Kapitán se rozesmál na celé kolo. "Tak to je jiná. Rád bych jel s vámi."
"Já vím, kapitáne. Vyhnout se boji je velmi obtížný úkol a chci to po vás, protože předpokládám, že jste na obtížné úkoly zvyklý. Nyní žádám, aby každá z vašich lodí předala nějakou energii do mikrobloků Meteoru. Ještě budu potřebovat část vašich ostatních zásob."
"Stačí říct."
"Výborně. Vrátím se na svoji loď a požádám akademika Wessilewského, aby se také zúčastnil mojí výpravy."
Srdečně se s nyní naprosto přátelsky nakloněným kapitánem rozloučil. Pak se k němu přidal akademik Wessilewsky, aby společně vstoupili do spojovací chodby mezi vlajkovou lodí a Meteorem.

Spojovací chodba byla roztažena takřka na maximum, a proto trvalo několik minut, než jí celou prošli. Bylo tam vzduchoprázdno, avšak oba akademici mohli jediným zmáčknutím knoflíku skafandru zajistit, aby se zvukové vlny šířily kovem, zdeformované, ale dostatečně zřetelně. A kromě toho, žádná forma rozhovoru není tak důvěrná jako zvukové vlny na krátkou vzdálenost, takže Lucky mohl se svým společníkem krátce promluvit.
Nakonec Wess trošičku změnil téma. "Poslyš, Lucky, když chtějí Sirijci dělat problémy, proč tě nechali zmizet? Proč tě neotravovali tak dlouho, dokud by ses nemusel bránit a bojovat?"
"Poslechni si, Wessi, záznam toho, co se ozývalo ze sirijské lodi. Hlas byl hodně toporný, úplně zapomněl pohrozit přímým útokem, jenom pořád připomínal magnetickou kotvu. Jsem přesvědčen, že loď řídil robot."
"Roboti!" Wess obrátil oči v sloup.
"Ano. Soudě podle tvojí reakce, co by se asi stalo na Zemi, kdyby se tato domněnka rozšířila? Pozemšťané mají z robotů nesmyslnou hrůzu. Skutečnost je ale taková, že lodě řízené roboty nemohou napadnout lodě s lidmi na palubě. Zabránil by jim v tom první zákon robotiky, podle něhož robot nemůže ublížit člověku. A tento fakt jenom nebezpečí zvyšuje. Kdybych zaútočil, což se ode mne pravděpodobně čekalo, Sirijci by začali vykřikovat, že jsem svévolně napadl bezbrannou loď. A vnější světy znají pravidla robotiky, na rozdíl od obyvatel Země. Ne, Wessi, napálit jsem je mohl jen tak, že zmizím, a to jsem udělal."
S těmito slovy vstoupili do přestupových komor Meteoru.
Čára je už očekával. S ulehčením si vydechl a usmál se jako vždy, když po jakkoli krátkém odloučení spatřil znovu Luckyho.
"Hele," hulákal. "Co je nového? To ti to trvalo, než ses vykutálel ze spojovací chodby, a… Co tady dělá Wess?"
"Pojede s námi, Čáro."
Malý Marťan se zatvářil dotčeně. "Proč? Tohle je přece loď pro dva."
"Dočasně tady vydržíme i s hostem. A teď se raději připravme na příjem energie z ostatních lodí a udělejme místo pro zásoby, které nám přinesou spojovací chodbou. Potom se musíme ihned nachystat na okamžitý start."
Lucky mluvil pevně, změna tématu byla nezvratná. Čára to věděl moc dobře, takže ani neprotestoval.
"Jasně, jasně," mumlal si pod vousy a vstoupil do strojovny, předtím si ale neodpustil zlý pohled směrem k akademiku Wessilewskému.
"Co ho zase žere?" zajímalo Wesse. "Jeho výšku jsem přece vůbec nekomentoval."
"Musíš toho kluka pochopit," odpověděl Lucky. "Oficiálně není akademikem, ale v Akademii dělá holku pro všechno. Jedině on sám si to neuvědomuje. Protože ty jsi další akademik na palubě, myslí si, že se teď dáme dohromady a jeho z toho vynecháme, že před ním budeme mít naše sladká tajemství."
Wess pokýval hlavou. "Aha, chápu. Chceš tedy říct, že mu povíme…"

"Ne," řekl s mírným, ale rozhodným důrazem. "Sám mu řeknu, co bude třeba. Ty vůbec nemluv."
V tom okamžiku vstoupil Čára do pilotní kabiny a pravil:
"Právě cucáme energii." Pak se podíval z jednoho na druhého a zamručel: "Promiňte, že ruším. Mám opustit loď, pánové?"
"To bys mi musel, Čáro, nejdříve pořádně nabančit," odpověděl Lucky.
Čára provedl pár stínových výpadů. "Ale chlape, to je hodně obtížný úkol. Myslíš, že těch pár kilo sádla navíc nezvládnu?"
S oslnivou rychlostí se ocitl v Luckyho náručí a pěstmi párkrát se smíchem udeřil kamaráda na žaludek.
"Už je ti lip?" ptal se Lucky.
Čára odtancoval dozadu. "Nechal jsem toho, protože nechci, aby mi akademik Conway nadával, že jsem ti něco udělal."
Lucky se rozesmál. "Díky. Teď poslouchej. Mám pro tebe jeden výpočet oběžné dráhy. Až to zvládneš, pošli údaje kapitánu Bernoldovi."
"Jasná zpráva." Čára vypadal teď docela v pohodě, veškeré chmury se rozplynuly.
"Poslyš, Lucky," promluvil Wess, "nechci malovat Sirijce na zeď, ale nejsme moc daleko od Saturnu. Určitě nás brzy zaměří a budou vědět naprosto přesně, kde jsme, kdy vyrazíme a kam letíme."
"Taky se mi zdá, Wessi."
"Dobře, a jak se tedy odpojit od flotily a vydat k Saturnu, aniž by zjistili přesně naši polohu a aniž bychom se dostali příliš daleko ze soustavy?"
"Správný dotaz. Už jsem se chtěl divit, že víš, jak na to. Když to nevíš ty, tak jsem si vcelku jistý, že o tom nebudou mít páru ani Sírijci, oni toho přece o naší soustavě nevědí zdaleka tolik, co my."
Wess se zhoupl v křesle pilota. "Nedělejme z toho záhadu hlavolamu, Lucky."
"Je to naprosto jasné. Všechny lodi, včetně naší, vystartují v těsném útvaru, takže, vezmeme-li v úvahu vzdálenost mezi námi a Sirijci, to bude na gravitačním detektoru vypadat jako jediná tečka. Budeme udržovat formaci, poletíme takřka nejkratší cestou na Zemi, ale vychýlíme se z kursu natolik, abychom se dostali do rozumné vzdálenosti k asteroidu Hidalgo, který se nyní blíží k aféliu."
"Hidalgo?"
"Ale jdi, Wessi, vždyť ho znáš. Je to naprosto legitimní asteroid známý odpradávna, z doby, kdy ještě nezačalo kosmické cestování. Zajímavé je na něm, že nezůstává v pásu asteroidů. Když je nejblíže Slunci, může se dostat k oběžné dráze Marsu, ale když je nejdál, přibližuje se orbitu Saturnu. Když se k němu dostaneme, Hidalgo se objeví také na sirijských obrazovkách a oni ze síly impulsů poznají, že se jedná o asteroid. Zaregistrují tečky našich lodí pohybujících se za Hidalgem směrem k Zemi a nevšimnou si desetiprocentního snížení celkové hmotnosti lodí, které vznikne tím, že se Meteor otočí a poletí ve stínu Hidalga. Dráha Hidalga rozhodně nevede přímo k planetě, ale po dvou dnech ve stínu se můžeme odchýlit z ekliptiky k Saturnu a spoléhat na to, že nás neobjeví."
Wess zvedl obočí. "Doufám, že to zafunguje, Lucky."
Luckyho strategii rozuměl. Rovina, v níž leží všechny planety a trasy obchodních lodí, je ekliptika. Nikdo se v podstatě nedívá po čemkoli, co se pohybuje nad nebo pod touto oblastí. Dává smysl předpokládat, že kosmická loď na trase, kterou naplánoval Lucky, unikne pozornosti sirijských přístrojů. Ale na Wessově tváři stále setrvával náznak nejistoty.
"Myslíš, že to nezvládneme?" ptal se Lucky.
"Možná ano," řekl Wess. "Ale i když se vrátíme… Lucky, jsem tady a udělám, co je třeba, ale jedno ti povím teď a pak už nikdy. Myslím, že tohle přežít nemůžeme."

5
U Saturnu

A tak se Meteor vrhl do stínu Hidalga, potom se vydal na cestu mimo ekliptiku a pak zase vystoupal vzhůru k oblasti jižního pólu druhé největší planety sluneční soustavy.
Nikdy v krátkých dějinách společných kosmických dobrodružství nezůstali Lucky s Čárou ve vesmíru tak dlouho bez přestávky. Od doby, kdy opustili Zemi, uplynul skoro měsíc. Avšak nádoba naplněná teplým vzduchem, které se říká Meteor, představuje kousek Země s takřka neomezenou životností.
Energetické články nabité pomocí ostatních lodí na maximum mají životnost skoro rok, když se loď nezúčastní žádné pořádné bitvy. Zásoby vzduchu a vody, udržované v oběhu nádobami naplněnými řasami, by vydržely napořád. Řasy dokonce představují potravinovou rezervu pro případ, že dojdou běžnější koncentráty.
Jedinou opravdovou potíž způsobovala přítomnost třetího muže na palubě. Jak již vysvětlil Čára, Meteor byl sestrojen pro dva. Neobyčejná síla, rychlost a výzbroj byly podmíněny též maximální úsporností obytných částí lodi. To vedlo i k tomu, že jeden člen posádky musel spát na dece v pilotní kabině.
Lucky se pokoušel objasnit, jak je trocha nepohodlí vyvážena tím, že mohou nyní držet u palubních přístrojů čtyřhodinové hlídky namísto obvyklých šestihodinových.
Na to však odpověděl Čára prudce: "Jasně, a když se snažím usnout tady na té psí dečce a tlouštík Wess zrovna řídí, tak mi vždycky blýskne do obličeje každou zapnutou kontrolkou."
"Dvakrát za službu," pravil Wess trpělivě, "musím zkontrolovat všechny bezpečnostní přístroje, abych se ujistil, jsou-li v pořádku. To je předpis."
"A kromě toho," pokračoval Čára, "pořád si píská. Hele, Lucky, jestli mi dopřeje ještě jednu sloku Kosmického snu - ještě jednu - tak se zvednu, urvu mu ruce a potom ho těmi pahýly umlátím."
"Wessi," kladl mu Lucky na srdce, "prosím tebe, vyhýbej se pískání odrhovaček. Kdyby byl Čára nucen uchýlit se k tělesným trestům, byla by celá pilotní kabina zacákaná krví."
Čára nic neříkal, ale když měl příště službu a Wess vesele pochrupoval na koberci, podařilo se mu cestou k sedadlu

pilota stoupnout kolegovi na prsty natažené ruky.
"Provesmír," zvedl obě ruce dlaněmi dopředu a očima sklouzl na probuzeného spáče, který se náhle rozeřval jako zvíře. "Zdálo se mi, že pod svými marťanskými holinkami něco cítím. Můj ty Wessi, nebyly to náhodou tvoje palečky?"
"Odteď bys raději neměl chodit spát," řval Wess vztekle. "Protože jestli usneš, když budu mít službu, ty marťanská kryso, tak tě rozmáčknu jako červa."
"Já se hrozně bojím," odpověděl Čára v záchvatu ironického pláče, kterým vyhnal unaveného Luckyho z lůžka.
"Poslouchejte, pánové," pravil Lucky rozespale. "Ten, kdo mě příště vzbudí, pojede celý zbytek cesty za Meťákem ve skafandru na magnetickém kabelu."

Ale když se Saturn a jeho prstence dostaly do zorného pole, byli všichni tři natěsnáni v pilotní kabině a beze slova zírali na tu nádheru. I při pozorování z běžného úhlu, v rovině rovníku, byl pohled na Saturn nejkrásnějším obrázkem v celé sluneční soustavě, a sledujete-li jej z místa nad pólem…
"Jestli si správně vzpomínám," řekl užaslý Lucky, "i Hoggovy výzkumné výpravy se nedostaly v této soustavě jinam než na Japetus a na Titan, takže měly na Saturn jenom rovníkový výhled. Pokud něco nepodnikli Sirijci, jsme první lidé, kteří vidí Saturn z tohoto směru z takové blízkosti."
Stejně jako u Jupitera je světlá žlutá záře "povrchu" Saturnu ve skutečnosti tvořena slunečním svitem odraženým od horních vrstev vířivé atmosféry o tloušťce tisíc mil a více. A atmosférické poruchy se, podobně jako na Jupiteru, projeví jako oblasti různého zbarvení. Ale tyto oblasti nevytvářejí pruhy jako při obvyklém pozorování z roviny rovníku. Místo toho vypadají jako světle hnědé, bledě žluté a pastelově zelené koncentrické kružnice, které mají za společný střed saturnský pól.
Ale ani to nic není ve srovnání s prstenci. V současné vzdálenosti od Meteoru jsou rozprostřeny v oblouku o šířce pětadvaceti stupňů, což je padesátkrát širší než úplněk na Zemi. Vnitřní okraj prstenců je od planety oddělen prostorem o velikosti pětačtyřiceti minut, v němž je dost místa pro těleso velké jako celý Měsíc, i kdyby se nakrásně třásl. Prstence krouží kolem Saturnu a v zorném úhlu Meteoru se planety nikde nedotýkají. Bylo možno pozorovat asi tři pětiny jejich kružnice, zbytek byl ostře přerušen stínem Saturnu. Přibližně v jedné čtvrtině vzdálenosti od vnějšího okraje prstenců je černá kružnice zvaná Cassiniho dělení. Je široká asi patnáct minut, tlustá páska tmy rozdělující prstence na dvě světlé části o nestejné šíři. Ve vnitřním pásu jsou rozptýlené jiskry, které blikají, ale netvoří souvislou bílou zář. Tento jev se nazývá "krepový prstenec".
Celková plocha pokrytá prstenci je asi osmkrát větší než to, co je vidět ze samotného povrchu Saturnu. A co víc, všechny prstence jsou zjevně světlejší než planeta, takže minimálně devadesát procent světla pochází právě z nich. Celkové množství světla dopadajícího na přístroje Meteoru bylo ve srovnání s měsíčním úplňkem na Zemi stonásobné. Ani Jupiter sledovaný z úžasné blízkosti svého měsíce Io nepřinese pozorovateli takový zážitek. Když Čára nakonec promluvil, sotva šeptal.
"Lucky, jak to, že jsou prstence tak jasné? Samotný Saturn pak vypadá strašně matný. To je nějaký optický klam?"
"Ne," vysvětloval ochotně Lucky, "je to skutečně tak. Na Saturn i na prstence dopadá stejné množství slunečního světla, ale odráží se jinak. To, co vidíme na Saturnu, je světlo odražené atmosférou tvořenou převážně vodíkem a héliem s trochou metanu. Taková směs látek odráží kolem šedesáti tří procent dopadajícího záření. Jenže prstence jsou tvořeny pořádnými kusanci ledu, které odrazí minimálně osmdesát procent, proto vypadají daleko světlejší. Když se díváme na prstence, je to, jako bychom hleděli na sněhovou pláň."
Wess se zachmuřil. "A my musíme najít na té sněhové pláni jednu vločku."
"Ale jednu tmavou vločku," řekl Čára vzrušeně. "Hele, Lucky, když jsou prstence tvořeny jenom ledem a my hledáme kovovou kapsli…"
"Čistý hliník," trpělivě vysvětloval Lucky, "odráží ještě více světla než led. Bude zářit úplně stejně."
"Pak tedy," - Čára se zoufale zadíval na půl miliónu mil vzdálené prstence, které vypadaly i z té dálky ohromně - "nemáme šanci."
"Uvidíme," odvětil Lucky vyhýbavě.

Čára seděl u řízení a upravoval dráhu letu pomocí krátkých neslyšných výstřelů iontové brzdy. Zapnul antigravitační přístroje, takže byl Meteor v této části vesmíru blíže hmotám Saturnu, než mohla kdy být jakákoli sirijská loď, daleko ovladatelnější.
Lucky si vzal na starost gravitační detektor, jemnou sondu, která vyhledávala v okolním prostoru veškerá tělesa a vyhodnocovala jejich polohu na základě gravitačního působení lodi, když se jednalo o menší těleso, nebo gravitačního působení na loď, byla-li hmotnost objektu větší.
Wess se zrovna vzbudil a vstoupil do pilotní kabiny, v níž panovalo napjaté ticho - loď klesala k Saturnu. Čára pozoroval koutkem oka Luckyho tvář. Jak se blížili k planetě, byl Lucky stále méně duchem přítomný a méně komunikativní. Čára již takové situace zažil. Lucky si není jist. Riskuje s malou pravděpodobností úspěchu a nebude o tom mluvit.
"Myslím, že se nemusíš tolik trápit s gravitačními detektory, Lucky," prolomil ticho Wess. "Tady nahoře nebudou. Až se spustíme dolů mezi prstence, tak teprve narazíme na lodě. Pravděpodobně na spoustu lodí. I Sirijci budou hledat kapsli."
"Souhlasím," řekl Lucky. "Zatím to tak vypadá."
"Možná," pravil Čára zlověstně, "že ti bídáci už kapsli našli."
"Ani to se nedá vyloučit," připustil Lucky.
Teď se otáčejí, začínají opisovat oblouk kolem Saturnu a udržují přitom konstantní vzdálenost od povrchu. Dobrá

polovina prstenců (anebo alespoň ta část, která je osvětlená Sluncem) splývá s hlavní masou Saturnu, jelikož jejich vnitřní okraj je zakryt obrovskou výdutí planety.
Co se týče části prstenců blíže povrchu, je nyní vnitřní krepový prstenec vidět daleko lépe.
"Pánové," divil se Čára. "Nemůžu najít ohraničení vnitřního prstence."
"Tam pravděpodobně žádné ohraničení není," odpověděl Wess. "Vnitřní pás prstenců končí pouze šest tisíc mil nad povrchem Saturnu a atmosféra planety může klidně dosahovat do takové výše."
"Šest tisíc mil!"
"Jenom na některých místech, ale tření stačí na zachycení nejbližších zrnek štěrku. Tím se hmota prstenců přitáhne a ta pak krouží blíže Saturnu. Tyto části pak vytvářejí krepový prstenec. Čím víc se přibližují, tím je tam větší tření, tudíž se pohybují stále směrem k planetě. Mezi touto oblastí a povrchem Saturnu bude zřejmě spousta částic a některé určitě vzplanou, jakmile se dostanou do hustších vrstev atmosféry."
"To znamená, že prstence nevydrží navždy," vyvozoval Čára.
"Pravděpodobně ne. Ale i tak vydrží alespoň pár miliónů let. To je pro nás dost dlouho." A zasmušile dodal: "Až moc dlouho."
Lucky ho přerušil: "Pánové, opouštím loď."
"Provesmír, Lucky, proč?" řičel Čára.
"Chci se podívat zvenku," stroze odvětil Lucky a soukal se do skafandru.
Čára zběžně pohlédl na automatický záznam gravitačního detektoru. V dosahu nejsou žádné lodě. Objevují se pouze putující meteority, které je možno potkat kdekoli ve sluneční soustavě.
"Postarej se o gravimetr, Wessi," přikázal Lucky. "Nech ho pořád běžet." Lucky si nasadil přilbu a zapnul přezku. Zkontroloval přístroje na prsou, tlak kyslíku a vydal se k přestupové komoře. Jeho hlas nyní přicházel z malého reproduktoru na kontrolním panelu. "Budu používat magnetické lano, takže hlavně náhle nezrychlujte."
"Když budeš venku? Myslíš, že jsem cvok?" urážel se Čára.
Lucky se zjevil ve dveřích, táhl za sebou stočené magnetické lano, které v prostoru bez gravitačního působení nevytvářelo vůbec žádné ladné křivky.
Z malého příručního reaktoru, který svíral v mohutné rukavici, vyšlehl tenký pramínek páry viditelný ve slabém slunečním světle jako mrak drobných rozptylujících se ledových krystalků. Lucky se následkem akce a reakce pohyboval na druhou stranu.
"Myslíš, že je něco na lodi v nepořádku?" tázal se Čára.
"Jestli ano," odpověděl Wess, "tak to přístrojová deska neukazuje."

"Tak co tam ten trouba dělá?"
"Nemám ponětí."
Ale Čára vrhl na akademika podezřívavý pohled a pak se otočil zpět, aby pozoroval Luckyho. "Jestli si myslíte," mumlal, "že když nejsem v Akademii…"
"Možná," kontroval Wess, "se chtěl jenom dostat na chvíli mimo dosah tvého hlasu, Čáro."
Gravitační analyzátor nastavený na automatický režim neustále systematicky prohledával každou píď prostoru kolem lodi. Jakmile detektory zamířily příliš daleko ve směru samotného Saturnu, celá obrazovka se zbarvila do běla.
Čára se zamračil a nenašel dost kuráže na to, aby na Wessův útok náležitě odpověděl. "Přál bych si, aby se něco stalo," řekl.
A něco se stalo.
Wess zachytil podezřelé pípnutí na záznamovém zařízení a jeho pohled opět spočinul na gravimetru. Spěšně přístroj nastavil, uvedl do chodu přídavné detektory a dvě minuty napjatě sledoval situaci.
"Je to loď, Wessi," vzrušeně volal Čára.
"Vypadá to tak," odpověděl Wess neochotně. Samotná hmota mohla klidně představovat větší meteorit, ale z toho směru přicházely energetické impulsy, které mohly být vyvolány jen a pouze mikroreaktory lodi. Energie měla správné spektrální složení i náležitou intenzitu. Bylo to průkazné jako otisk prstu. Bylo dokonce možné rozeznat drobné rozdíly od energetických křivek vyvolávaných pozemskými loděmi a určit tuto loď jako sirijskou.
"Míří k nám," řekl Čára.
"Přímo ne. Pravděpodobně si netroufá riskovat saturnské gravitační pole. Ale i tak se stále blíží a asi za hodinu bude v poloze, v níž nám bude moci přehradit cestu… Co tě k vesmíru tak rozveselilo, ty marsovský farmářčku?"
"To je přece jasné, ty hroudo sádla. Tím se vysvětluje, proč je Lucky venku. Věděl, že se blíží loď, a připravuje tam na ni past."
"Jak by mohl vědět, že sem letí nějaká loď?" ptal se udiveně Wess. "Ještě před deseti minutami neukazovaly gravimetry vůbec nic. Dokonce ani nebyly nastavené na správný směr."
"O Luckyho si nemusíš dělat starost. Má svoje metody." Čára se ušklíbl.
Wess pokrčil rameny, přistoupil k řídicímu panelu a promluvil do vysílačky: "Lucky! Slyšíš mě?"
"Jasně že tě slyším, Wessi. Co se děje?"
"V dosahu gravimetru je sirijská loď."
"Jak daleko?"
"Méně než dvě stě tisíc a stále se přibližuje."
Čára, který vyhlédl ze dveří, spatřil záblesk Luckyho příručního reaktoru a krystalky putující kolem lodi. Lucky se vracel.
"Jdu dovnitř," ozvalo se.

Jakmile sundal Lucky přilbu a objevila se hnědá kštice a jasně hnědé oči, ujal se slova Čára. "Tys věděl, že k nám míří loď, že jo, Lucky?"
"Ne, Čáro, neměl jsem o tom ani ponětí. Vlastně nechápu, jak to, že nás našli takhle rychle. To by byla příliš velká náhoda, kdyby jen tak namátkou letěli zrovna naším směrem."
Čára se snažil zamaskovat zklamání. "Tak tedy, budeme je muset sprovodit z vesmíru?"
"Nepouštějme se do politicky nebezpečných útoků, Čáro. Kromě toho, máme daleko důležitější úkol než si hrát s cizími loděmi na vojáčky."
"Já vím," skočil mu do řeči Čára, "je tu ta kapsle, kterou musíme najít, ale…"
Zavrtěl hlavou. Kapsle je kapsle a on ví moc dobře, jak je důležitá. Jenže pořádná bitva je pořádná bitva a Luckyho politické úvahy o nebezpečné agresi mu mnoho neříkají, znamená-li to, že přijde o možnost bojovat. "Co mám tedy udělat?" mumlal. "Mám držet kurs?"
"Ano, a zrychli. Vyrazíme mezi prstence."
"Když to uděláme," odporoval Čára, "ihned se pustí za námi."
"Tak ať. Dáme si závod."
Čára pomalu přitáhl páku akcelerátoru a rozpad atomů v mikroreaktorech propukl s maximální zuřivostí. Loď svištěla kolem Saturnu.
Najednou se nárazem rádiových vln probudil přijímač na palubní desce.
"Mám přepnout na aktivní příjem, Lucky?" ptal se Wess.
"Ani ne, víme, co by nám řekli. Vzdejte se, nebo použijeme magnetickou kotvu."
"Tedy?"
"Naší jedinou nadějí je útěk."

6

V mezeře

"Před jednou mizernou lodí?" kňučel Čára.
"Ještě budeme mít dost času na rvačky, Čáro. Nejdřív práce, potom zábava."
"Ale to znamená, že musíme znovu opustit Saturn." Lucky se smrtelně vážně usmál. "Tentokrát ne, Čáro. Tentokrát si vytvoříme v planetární soustavě Saturnu základnu - a to tak rychle, jak to jenom dokážeme."
Loď se řítila s oslňující rychlostí mezi prstence. Lucky odstrčil Čáru a převzal řízení. "Další lodě na obzoru," řekl Wess.
"Kde? Kterému satelitu jsou nejblíže?" Wess pracoval rychle. "Všechny jsou v pásmu prstenců."
"Tak to tedy," mumlal Lucky, "pořád hledají tu kapsli. Kolik lodí tam je?"
"Zatím pět, Lucky."
"A mezi námi a prstenci?"
"Ukázala se šestá loď. Není to nic vážného, Lucky. Jsou příliš daleko na to, aby mohli přesně mířit, ale budou nás sledovat, dokud úplně neopustíme soustavu Saturnu."
"Anebo dokud nebude naše loď jakýmkoli způsobem zničena, že?" dodal ponuře Lucky.
Prstence se již zvětšily do té míry, že zaplnily celou obrazovku sněžnou bělobou, a loď pořád uháněla vpřed. Lucky stále neudělal jediný pohyb vedoucí ke zpomalení.
V jednom hrozivém okamžiku si Čára pomyslel, že chce Lucky schválně vrazit přímo mezi prstence. "Lucky," vyklouzlo mu bezděčně. A pak se prstence rozplynuly.
Čára byl jako omráčený. Rukama šátral po ovládání kamer. "Kam se poděly?" křičel, "co se stalo?"
Wess, který se potil u gravimetru a mohutnými nervózními pohyby si čas od času čuchal vlasy, zavolal přes rameno: "Cassiniho dělení."
"Cože?"
"To je hranice mezi prstenci."
"Aha." Prvotní šok částečně vyprchal. Čára otočil vnější kamery na trupu lodi a v zorném poli se opět objevily sněhobílé prstence. Nastavil přístroje ještě přesněji.
Nejdříve bylo vidět jeden prstenec. Pak vesmír, černočerný vesmír. Poté další prstenec, poněkud matnější. Na vnějším prstenci byla viditelná zrnka ledového štěrku. Zpět do Cassiniho dělení. Po štěrku ani stopy. Jenom široká temná mezera.
"To je ale velké," pravil uznale Čára.
Wess si otřel pot z čela a otočil se k Luckymu. "Chceme tím proletět, Lucky?"
Lucky nespouštěl oči z palubních přístrojů. "Proletíme tím, Wessi, za pár minut. Nedýchej a drž nám palce."
Wess se obrátil na Čáru a řekl stroze: "Jasně, že je Cassiniho dělení velké. Říkal jsem ti, že má na šířku dva a půl tisíce mil. Pro naši loď to určitě stačí, jestli máš strach z tohohle."
"Vypadá to, že jsi sám pěkně nervózní," odsekl Čára, "na to, že měříš metr osmdesát. Letí snad Lucky moc rychle?"
"Hele, Čáro, jestli mě napadne, abych si na tebe sedl…"
"Tak budeš mít pod zadkem daleko víc rozumu než v hlavě," vyprskl Čára radostným smíchem.
"Za pět minut budeme v dělení," uvědomil je Lucky.
Čára sklapl a otočil se k monitoru. "Každou chvíli se objeví světýlko i uvnitř mezery," řekl znepokojeně.
"To je štěrk, Čáro," vysvětlil Lucky. "Ve srovnání s prstenci je Cassiniho dělení čisté, ale není čisté stoprocentně. Když při průletu narazíme na jeden z úlomků…"
"Pravděpodobnost jedna ku tisíci," shazoval tuto myšlenku Wess.
"Pravděpodobnost jedna ku miliónu," řekl ledově klidný Lucky, "ale stejně pravděpodobné bylo, že úlomek trefí

Agenta X v Perle vesmíru… Teď jsme přibližně na hranici dělení." Rukama pevně svíral ovládací páky.
Čára se zhluboka nadechl a strnul pro případ proražení trupu a možného zkratování mikroreaktorů, které by zřejmě vyvolalo všespalující požár. Alespoň by bylo po všem, než…
"Hotovo," řekl Lucky.
Wess hlasitě vydechl nosem.
"Už jsme z toho venku?" ptal se Čára.
"Jasně, že jsme venku, ty pitomý Marťane," usadil ho Wess. "Prstence mají na šířku jenom deset mil a za kolik sekund myslíš, že urazíme deset mil?"
"A teď jsme na druhé straně?"
"To si piš. Pokus se najít na monitoru prstence."
Čára znovu a znovu natáčel kameru všemi možnými směry. "U stálice, tam je jenom něco jako hranice stínu."
"A nic jiného už taky neuvidíš, kamaráde. Teď jsi na stinné straně prstenců. Slunce osvětluje opačnou stranu a světlo deset mil tlustou vrstvou štěrku neprochází. Teda, Čáro, řekni mi, co vás učí v marsovských školách z astronomie - Hvězdičko blýskavá, mám život svázaný s tvým."
Čára bojovně vysunul spodní ret. "Vaše blahorodí, vás bych tak chtěl mít na rok na marsovské farmě. Tam už bych z vás sundal trošku toho vašeho sádla a podíval bych se, jaké je pod ním masíčko - aha, tak pět kilo, a všechno v těch ohromných nohách."
Do rozhovoru se vložil Lucky. "Uvítal bych, Wessi, kdybyste s Čárou na chvíli přerušili rozehrané utkání a pokračovali v něm později. Zkontroloval by někdo z vás, prosím, gravimetr?"
"Jasně, Lucky. Hele, ručička zahýbá za roh. Jak moc měníš kurs?"
"Tak moc, jak to jenom jde. Zůstaneme pod prstenci, dokud to bude možné."
Wess přisvědčil. "Výborně, Lucky. Tím vyřadíme jejich gravimetry."
Čára se zazubil. Vychází to skvěle. Žádný gravitační detektor nenajde Meteor díky interferenci s horninami prstenců Saturnu a ani optické odhalení není skrz prstence příliš pravděpodobné.
Lucky si natáhl nohy a uvolnil paže a ramena, svaly na jeho zádech se elegantně pohnuly.
"Pochybuju," prohlásil, "že bude mít nějaká ze sirijských lodí dost odvahy na to, aby nás sledovala v mezeře. Nemají antigravitátor."
"Dobře," řekl Čára, "zatím dobrý. Ale kam teď jedeme? Je mi to někdo schopen říct?"
"To není žádné tajemství," odvětil Lucky. "Míříme na Mimas. Zůstaneme v objetí prstenců, abychom se dostali co nejblíže k Mimasu, a pak prosprintujeme kritickým územím. Mimas leží od prstenců jenom třicet tisíc mil."
"Mimas? To je jeden z měsíců Saturnu, že?"
"Přesně tak," vložil se do rozhovoru Wess. "Měsíc nejbližší k planetě."
Nyní se kurs lodi narovnával a Meteor se stále pohyboval kolem Saturnu, jenže nyní ze západu na východ, v rovině rovnoběžné s dráhou prstenců.
Wess se posadil se zkříženýma nohama na koberec a řekl: "Chceš se naučit ještě něco z astronomie? Jestli se najde v té skořápce, co máš uvnitř své duté makovice, ještě trocha místa, tak ti povím, proč je mezi prstenci rozhraní."
V drobném Marťanovi se svářila zvědavost s hrdostí. "Jen se podívejme, co z tebe vypadne, ty zabedněný tupče. Do toho, sem s těmi žvásty."
"Žádné žvásty," nafukoval se Wess. "Poslouchej a pamatuj si. Vnitřní části obou prstenců obíhají kolem Saturnu za pět hodin, vnější části za patnáct. Tam, kde se nalézá Cassiniho rozhraní, by hmota prstenců, kdyby tam nějaká byla, rotovala průměrnou rychlostí dvanáct hodin na oblet."
"A co má být?"
"Takže satelit Mimas, ke kterému máme namířeno, oběhne kolem Saturnu za dvacet čtyři hodin."
"No a co má být?"
"Součástky prstenců jsou přitahovány do všech možných stran satelity obíhajícími kolem Saturnu. Mimas má největší vliv, protože je nejblíž. Většina přitažlivého působení probíhá teď v jednom směru a za hodinu v jiném, takže se vyruší. Avšak, kdyby byly v Cassiniho rozhraní částečky štěrku, při každém druhém obletu by měly Mimas na stejném místě oblohy a satelit by je přitahoval stále týmž směrem. Některé úlomky jsou neustále vytlačovány, takže splývají s vnějším prstencem, zatímco jiné jsou stahovány, tedy putují ve vnitřní části. Neřeknou nám, kde se zrovna nalézají, část prstence se vyprázdní a hle - máme tady Cassiniho dělení a dva prstence."
"Je to tak?" zeptal se nejistě Čára (cítil poměrně zřetelně, že mu Wess nevěší bulíky na nos). "Jak tedy dojde k tomu, že uvnitř rozhraní nějaký štěrk přece jenom zbude? Proč nebyl doteď úplně vytlačen?"
"Protože," řekl nadutě Wess, "protože jsou částečky pořád vtahovány a vtlačovány nahodilým gravitačním působením nejrůznějších satelitů, ale žádná z nich tam nezůstane dlouho… A doufám, že si to, Čáro, všechno píšeš, protože tě z toho možná někdy vyzkouším."
"Usmaž se v mezonickém výbuchu, ty nádhero," bručel Čára.
Wess se s úsměvem vrátil ke gravimetru. Chvíli si hrál s knoflíky a pak beze stopy předcházejícího laškování nasadil kožený výraz a naklonil se blíž.
"Lucky!"
"Ano, Wessi?"
"Prstence nás nemaskují."
"Cože?"
"No, podívej se sám. Sirijci jsou stále blíž. Prstence je vůbec nevzrušují."
"Proč? Jak je tohle možné?" pronesl Lucky zadumaně.

"Není možné, aby se osm lodí dostalo na naši oběžnou dráhu náhodou. Otočili jsme se o devadesát stupňů a oni se přizpůsobili. Určitě nás dokážou sledovat."
Lucky se dotkl brady kolenem. "Galaxie skákavá, jestli nás sledují, tak nás tedy sledují. Nemá smysl rozvádět teorii o tom, že to nedokážou. Možná to znamená, že mají k dispozici něco, co my nemáme."
"Nikdo nikdy neříkal, že jsou Sirijci hloupí," řekl Wess.
"To ne, ale někdy máme sklony chovat se, jako by hloupí byli, jako by veškerý vědecký pokrok pocházel z mozků Akademie věd a jako by bez nápadů, které nám ukradli, neměli nic. A zrovna já taky někdy spadnu do téhle nastražené pasti… No dobře, tak na to vlítnem."
"Na co vlítnem?" zeptal se ostře Čára.
"Už jsem ti to povídal, Čáro," odpověděl Lucky. "Na Mimas."
"Ale jdou po nás."
"Já vím. Což jenom znamená, že se tam musíme dostat co nejdřív… Wessi, dokážou nám odříznout cestu dříve, než se dostaneme na Mimas?"
Wess zapracoval rychle. "Ne, pokud nevyvinou třikrát větší zrychlení než my, Lucky."
"Dobře. Všechna čest Sirijcům, ale nevěřím, že by měli o tolik silnější motory než Meťák. Takže to dokážeme."
"Ale Lucky, ty ses snad zcvoknul," namítal Čára. "Pojďme si to s nimi rozdat, anebo zmizme ze soustavy Saturnu. Nemůžeme přece přistát na Mimasu."
"Promiň, Čáro, ale nemáme na vybranou," odpověděl Lucky. "Na Mimasu přistát musíme."
"Jenže nás už zaměřili. Prostě poletí za námi k Mimasu a my pak budeme muset stejně bojovat, tak proč se do toho nepustit hned, když tady můžeme využít náš antigravitátor a oni ne?"
"Možná se nebudou obtěžovat tím, aby nás sledovali k Mimasu."
"Proč ne?"
"No, Čáro, přece jsme se taky neobtěžovali sestupem mezi prstence a vytahováním trosek Perly vesmíru."
"Ale ta loď přece vybuchla."
"Přesně tak."
V pilotní kabině se rozhostilo ticho. Meteor svištěl vzduchem, nejdříve pomaleji a pak rychleji zatáčel od Saturnu a přitom vyklouzával z pod vnějšího prstence do otevřeného vesmíru. Před ním ležel nyní Mimas, zářící svět, jenž zatím vypadal jako srpek měsíce. Měl v průměru jenom 320 mil.
Přibližující se lodě sirijské flotily byly pořád ještě dost daleko.
Mimas rostl a na Meteoru konečně zařadili zpětný chod, loď začala tedy zpomalovat.
Ale Čárovi se nechtělo věřit, že by se vesmírem protřelý Lucky tak zle přepočítal. "Pozdě, Lucky," řekl stísněně. "Nikdy nemůžeme zpomalit tak, abychom dokázali přistát. Musíme se dostat na spirálovou dráhu a kroužit, než se dostatečně zbrzdíme."
"Není čas na kroužení kolem Mimasu, Čáro. Letíme přímo!"
"Galaxie skákavá, to nemůžeme! V téhle rychlosti ne!"
"Doufám, že přesně to si budou myslet Sirijci."
"Ale Lucky, vždyť je to pravda."
Wess se váhavě vmísil do rozhovoru. "Nerad to říkám, ale souhlasím s Čárou."
"Není čas na diskusi ani na vysvětlování," odbyl je Lucky a naklonil se nad ovládací panel.
Mimas na obrazovce se šíleně zvětšoval. Čára si olízl rty. "Lucky, jestli si myslíš, že je lepší skoncovat to, než se nechat chytit Sirijci, tak dobře, beru to. Ale Lucky, když to máme skoncovat, proč nemůžeme bojovat? Nemohli bychom nejdřív vyřídit alespoň jednoho z těch syčáků?"
"Opět jsem na jeho straně, Lucky," přidal se Wess.
Lucky zavrtěl hlavou a neříkal nic. Jeho ruce se nyní pohybovaly tak rychle, že Čára nedokázal ani pozorovat, co na palubní desce dělá. Brzdění postupovalo stále příliš pomalu.
Wess na chvíli natáhl ruce, jako by chtěl násilím Luckyho odstavit od řízení, ale Čára ihned položil svoje dlaně na kolegovo zápěstí. Čára mohl být přesvědčen, že se řítí vstříc jisté smrti, ale jeho neochvějná víra v Luckyho zůstala nějakým zázrakem nedotčena.
Zpomalovali, zpomalovali a zase zpomalovali tak, že by to v žádné jiné lodi než v Meteoru jejich těla nevydržela, ale Mimas zaplnil celou obrazovku a řítil se na ně, zpomalení nebylo dostatečné.
Meteor klesal smrtonosnou rychlostí a narazil na povrch Mimasu.

7
Na Mimasu

A přece nenarazil. Místo toho se ozval Čárovi důvěrně známý sykot. Byl to zvuk lodi, která se dostala do styku s atmosférou.
S atmosférou?
To přece není možné. Žádný svět velikosti Mimasu nemůže mít atmosféru. Zadíval se na Wesse, který se najednou ocitl vsedě na dece, vypadal bledě a vyčerpaně, ale svým způsobem spokojeně.
Čára vykročil k Luckymu. "Lucky…"
"Teď ne, Čáro."
Čárovi náhle došlo, co Lucky provádí u ovládacího panelu. Pracuje s termonukleárním paprskem. Čára pospíchal zpět k monitoru a opět se na něj tupě zadíval.
Teď už je to jasné, teď, když konečně ví, co se děje. Termonukleární paprsek je nejsilnější tepelný paprsek, jaký byl kdy vynalezen. Byl míněn zejména jako zbraň nablízko, ale rozhodně jej nikdo nikdy nepoužíval způsobem, jako teď Lucky.

Tenoučký proud deuteria vytlačený před loď je urychlován mohutným magnetickým polem. O několik mil dále se působením energie mikroreaktorů zahřeje na teplotu nutnou k vyvolání nukleární reakce. Kdyby tento proces pokračoval, energetická náročnost by během chvíle loď naprosto vyčerpala, ale stačí milióntina sekundy. Poté již termonukleární reakce deuteria pokračuje samovolně a neuvěřitelný plamen o teplotě tři sta miliónů stupňů ozařuje okolí.
Plamen se vzňal ještě dříve, než paprsek dosáhl povrchu Mimasu, pak se provrtal do těla satelitu, jako by vůbec neexistovalo, a vyhloubil v něm jámu. Do této jámy vklouzl Meteor. Horniny Mimasu roztavené do plynného stavu vytvořily atmosféru obklopující loď. Atmosféra pomáhala loď brzdit, avšak zvýšila teplotu trupu natolik, že se rozžhavil do ruda.
Lucky sledoval ukazatel teploty pláště lodi a přikázal: "Wessi, nalož pořádně do vypařovacích nádob."
"To ale spotřebuje veškeré zásoby vody," odpověděl Wess.
"Tak ať. Na tomto světě pro sebe žádnou vodu nepotřebujeme."
A tak byla voda protlačována mohutnou rychlostí pórovitými keramickými dlaždicemi, v nichž se z ní stala pára, která odebírala část tepla vznikajícího třením. Ale voda mizela, jakmile byla napumpována do dlaždic, a teplota pláště neustále stoupala.
Ale teď již ne tak rychle. Brzdný proces lodi pokračoval, Lucky zastavil přívod energie do trysky s deuteriem a změnil intenzitu magnetického pole. Skvrna, představující místo, kde dochází k reakci, se zmenšovala. Pískot atmosféry postupně, ustával.
Nakonec paprsek vyhasl úplně a loď narazila na pevné horniny, přičemž si tavila cestu vlastním teplem, až se úplně zastavila.
Lucky se konečně posadil. "Pánové," řekl, "mrzí mě, že jsem neměl čas všechno vám vysvětlit, ale rozhodoval jsem se na poslední chvíli a ovládání lodi vyžadovalo veškerou pozornost. Zkrátka a dobře, vítejte v útrobách Mimasu."
Čára se zhluboka nadechl a pronesl: "Nikdy mě nenapadlo, že je možno použít termonukleární trysku k tomu, aby si loď před sebou roztavila cestu do nitra satelitu."
"Normálně to možné není, Čáro," vysvětloval Lucky. "Ale Mimas je zvláštní případ. Podobně jako Enceladus, nejbližší další satelit."
"Jak to?"
"Jsou to jenom takové sněhové koule. To věděli astronomové ještě dříve, než se začalo s hvězdným cestováním. Jejich hustota je menší než hustota vody a odrážejí kolem osmdesáti procent světla, které na ně dopadá, takže je jasné, že mohou být tvořené jenom sněhem s příměsmi zmrzlého čpavku, a to ještě nejsou ani moc uplácané."
"Je to jasné," přizvukoval Wess. "Prstence jsou ledové a dva první satelity vznikly z ledu, který se dostal příliš daleko na to, aby se stal jejich součástí. Proto se Mimas roztavil tak snadno."
"Ale čeká nás spousta práce," řekl Lucky. "Pojďme do toho."

Nalézali se v prohlubni uzavřené ze všech stran a vzniklé působením tepla termonukleární trysky. Dutina, kterou vytvořili při vjezdu, se za nimi zavřela, jakmile se pára zkapalnila a ztuhla. Gravimetr ukazoval, že se nalézají asi sto mil pod povrchem satelitu. Ledová masa nad nimi jeskyni pomalu vyplňuje, a to i v nepatrném gravitačním poli Mimasu. Meteor začal tedy stoupat ledem, jako když projíždí horký nůž máslem, a jakmile dosáhl výšky pěti mil pod povrchem, zastavil se. Členové posádky pak vytvořili kyslíkovou bublinu.
Spolu s energetickými zásobníky zanechali na místě nějakou potravu a nádrže plné řas. Wess rezignovaně pokrčil rameny a řekl: "Dobrá, tohle bude na nějaký čas můj domov, tak ho alespoň udělejme co nejpohodlnější."
Čára se zrovna probudil. Podezřívavě se zašklebil.
"Co se děje, Čáro?" vyzvídal Wess. "Brečíš, protože se ti po mně bude stýskat?"
"Zvládnu to," zavrčel Čára. "Za dva za tři roky si udělám cestu kolem a hodím ti sem dopis." Pak vybuchl. "Heleďte, ve spánku jsem slyšel, jak si tady něco šuškáte. Co to má znamenat? Nějaká akademická tajemství?"
Lucky upjatě zavrtěl hlavou. "Všechno má svůj čas, Čáro."
Později, když byli Lucky a Čára v lodi sami, spustil akademik: "Čáro, vlastně ani není důvod, proč bys tu nemohl zůstat s Wessem."
"Jasně," bručel Čára. "Sotva dvě hodiny tu s ním budu zavřený a pak z něj nadělám kostičky, které zamrazím pro jeho příbuzné." Potom pokračoval: "Myslíš to vážně, Lucky?"
"Úplně vážně. To, co nás čeká, bude daleko nebezpečnější pro tebe než pro mě."
"No a? Vadí mi to snad?"
"Kdybys tady zůstal s Wessem, tak by vás do dvou měsíců přijeli sebrat, ať už by se se mnou stalo cokoli."
Čára začal ustupovat. Když mluvil, křivila se mu pusa. "Lucky, jestli mi chceš přikázat, abych tady zůstal, protože je tu pro mě nějaká práce, tak dobře. Zvládnu to a pak budu pokračovat s tebou. Ale jestli chceš, abych zůstal za větrem, zatímco ty se vydáš do nebezpečí, tak jsme spolu skončili. Potom už si nemáme co říct, navíc beze mě, ty přerostlý trpaslíku, neuděláš vůbec nic, a ty to moc dobře víš." Marťan rychle zamrkal.
"Ale Čáro…" odporoval Lucky.
"Dobře, budu vystaven nebezpečí. Chceš, abych podepsal prohlášení, že je to na moji a ne na tvoji zodpovědnost? Tak já to tedy napíšu, jestli ti to pomůže, ty jeden akademiku."
Lucky chytil něžně Čáru za vlasy a zatřásl mu hlavou. "U všech komet, tobě prokazovat laskavost, to je jako nabírat vodu lopatou."
Do lodi vstoupil Wess. "Destilační zařízení je hotové a funguje."
Voda z ledových hornin Mimasu proudila do zásobníků Meteoru, naplnila je a nahradila tak vodu ztracenou při

hloubení nitra satelitu. Část odloučeného čpavku byla obezřetně neutralizována a uschována ve stěnách trupu, aby ji pak bylo možno použít v nádobách s řasami jako nitrátové hnojivo.
Kyslíková bublina byla hotová. Tři muži naposledy přejeli pohledem ladně zaoblený led a takřka pohodlný pokoj, který v něm byl uschován.
"Tak tedy, Wessi," řekl Lucky nakonec a mohutně mu potřásl rukou. "Myslím, že tu máš vše, co potřebuješ."
"Pokud vím, tak ano, Lucky."
"Do dvou měsíců tě tu někdo vyzvedne, ať se stane, co se stane. Když půjde všechno dobře, stavíme se tady pro tebe daleko dříve."
"Zadal jsi mi tento úkol," řekl klidně Wess, "a já ho splním. Ty se soustřeď na to, co tě čeká. A jen tak mimochodem, dohlédni na Čáru. Nenech ho, aby spadl z palandy a ublížil si."

"Nemyslete si," ječel Čára, "že nevím, co mají tyhle záhadné povídačky znamenat. Vy dva jste si něco domluvili a nechcete mi říct -"
"Do lodi, Čáro," skočil mu do řeči Lucky a popostrčil ho dopředu, zatímco se Čára kroutil a pokoušel se ještě něco namítat.
"Marsakra, Lucky," vypadlo z něj, když se ocitli na palubě. "Uvědom si, co děláš. Jako by nestačilo, že si šuškáte nějaké akademické tajnosti, ale tys ještě tomu skunkovi dovolil, aby měl poslední slovo."
"Čekají ho krušné chvilky. Musí zůstat sedět na místě, zatímco my jedeme šťourat do vosího hnízda, tak mu alespoň dopřej tu radost z posledního slova."

Z Mimasu se vynořili na místě, z něhož nebylo viditelné ani Slunce, ani Saturn. Na temné obloze nebylo žádné těleso větší než Titan, úplně na obzoru, o velikosti sotva jedné čtvrtiny průměru Měsíce na Zemi.
Titan byl zpoloviny ozářen Sluncem a Čára zasmušile pozoroval jeho obraz na monitoru. Nálada se mu ještě nevrátila.
"Předpokládám, že právě tam jsou Sirijci," řekl.
"Myslím, že ano."
"A kam máme namířeno my? Zpátky mezi prstence?"
"Přesně tak."
"A co když nás znovu najdou?"
To mohlo být klidně smluvené znamení. Na přístrojové desce oživla kontrolka značící příjem.
Lucky vypadal poněkud znepokojeně. "Pokaždé nás najdou bez jakýchkoli problémů."
Zesílil zvuk. Tentokrát se neozval strnulý robot odpočítávající minuty. Uslyšeli rázný zvučný hlas plný života, nepochybně hlas opravdového živého Sirijce.
"…rre, prosím, odpovězte. Pokouším se navázat spojení s akademikem Davidem Starrem ze Země. Davide Starre, prosím, odpovězte. Pokouším…"
"Zde akademik David Starr," řekl Lucky. "Kdo je tam?"
"Tady je Sten Devoure ze Siria. Nedbal jste pokynů automatických lodí a vrátil jste se do naší planetární soustavy. Proto jste naším zajatcem."
"Automatických lodí?" ptal se Lucky.
"Lodí řízených roboty. Rozumíte tomu? Naši roboti dokážou ovládat lodě docela zručně."
"Toho jsem si všiml," odpověděl Lucky.
"Zdá se mi, že jste si nemohl nevšimnout. Sledovali vás, když jste opustil naši soustavu a pak se vracel pod pláštíkem asteroidu Hidalgo. Sledovali vás při přeletu z ekliptiky na jižní pól Saturnu, v Cassiniho dělení, pod prstenci až do Mimasu. Ani na chvíli jste nám neunikl."
"A jak to, že vaše hlídky pracují tak účinně?" snažil se Lucky o nezúčastněný tón.
"Pozemšťané si zřejmě neuvědomují, že Sirijci mohou mít vlastní metody. Ale to je jedno. Pár dní jsme počkali, než vylezete z díry, kterou jste si vyhloubili mazaným vstupem do Mimasu pomocí reakce vodíku. Bylo zábavné sledovat, jak se ukrýváte. Někteří z nás se dokonce sázeli o to, jak dlouho vám bude trvat, než zase vystrčíte nos. A mezitím jsme pečlivě obklíčili Mimas našimi loďmi se zdatnými roboty na palubě. Nemáte šanci uletět ani tisíc mil, aniž bychom vás sprovodili z vesmíru, jestli se nám zachce."
"Roboti to určitě neudělají, roboti nemohou člověku ublížit."
"Můj milý akademiku Starre," ozval se v Sirijcově hlase nepřeslechnutelný výsměch, "roboti samozřejmě člověku neublíží, když se náhodou dovědí, že je v dosahu člověk, kterému by mohli ublížit. Ale víte, roboti obsluhující zbraně byli náležitě poučeni o tom, že na palubě vaší lodi jsou jenom jiní roboti. Co se týče ničení robotů, nemají pražádné výčitky svědomí. Vzdáte se?"
Čára se najednou naklonil k vysílačce a zařval: "Poslouchej, ty bídáku, co když nejdříve vyřídíme pár těch vašich plechových robotů? Jak by se vám to líbilo?" (V celém vesmíru bylo dobře známo, že Sirijci považují zničení robota za skoro stejně závažný zločin, jako je vražda.)
Ale Sten Devoure se nenechal vyvést z míry. "To je to individuum, se kterým máte udržovat přátelské vztahy, akademiku? Čára? Jestli ano, pak nemám o konverzaci s ním žádný zájem. Můžete mu vyřídit, a to platí vlastně i pro vás, mé pochybnosti o tom, že se vám podaří poškodit jedinou naši loď dříve, než budete zničeni. Dopřeju vám pět minut na to, abyste se rozhodl, dáte-li přednost kapitulaci nebo zkáze. Co se mě týče, akademiku, na setkání s vámi jsem čekal dlouho, takže chápejte, že upřímně toužím, abyste se vzdal. Tak jak?"
Lucky se na chvíli zarazil, svaly na bradě se mu napjaly. Čára se na něj klidně díval se zkříženýma rukama na prsou.
Uběhly tři minuty a Lucky odvysílal: "Odevzdávám sebe i celou svoji loď do vašich rukou, pane." Čára neříkal nic.

Lucky přerušil spojení a otočil se na drobného Marťana. Akademikova spodní čelist rozpaky poklesla. "Čáro, musíš to pochopit. Já…"
Čára pokrčil rameny. "Opravdu tomu nerozumím, Lucky, ale když jsme přistáli na Mimasu, došlo mi, že jsi plánoval kapitulaci už od té doby, co jsme se podruhé vydali k Saturnu."
8
K Titanu
Lucky svraštil obočí. "Jak jsi na něco takového přišel, Čáro?"
"Nejsem tak tupý, Lucky." Drobný Marťan mluvil smrtelně vážně. "Pamatuješ, jak jsme letěli k jižnímu pólu Saturnu a ty jsi vystoupil z lodi? Bylo to chvíli před tím, než nás Sirijci zaměřili a my jsme to museli naprat do Cassiniho dělení."
"Ano."
"Měl jsi pro to důvod. Neřekl jsi jaký a my jsme se ani neptali, protože často býváš úplně zabraný do práce a nemluvíš o ní, dokud krize nepomine, jenže tady krizová situace trvala déle, protože jsme utíkali před Sirijci. Takže, když jsme stavěli Wessovi na Mimasu úkryt, podíval jsem se trochu na Meteor a hned mi bylo jasné, že jsi pracoval s antigravitačními články. Připravil jsi to tak, abys je dokázal odpálit pomocí nouzové páky na ovládacím panelu."
"Antigravitační zařízení je jediná věc na Meteoru, která je doopravdy přísně tajná," vysvětloval vlídně Lucky.
"Já vím. Ale kdybys počítal s bojem, bylo by ti jasné, že Meteor nemůže vydržet a že nás smetou z povrchu vesmíru. Úplně, i s antigravitátory. Když jsi připravil na zničení jenom antigravitátory a zbytku lodi ses ani nedotkl, došlo mi, že jsi o boji vůbec neuvažoval. Plánoval jsi kapitulaci."
"A tohle tě žere od té doby, co jsme přistáli na Mimasu?"
"Víš, já jsem s tebou, Lucky, ať uděláš úplně cokoli, ale…" vzdychl Čára a uhnul očima, "…kapitulace není žádná sranda."
"Já vím," řekl Lucky, "ale napadl tě nějaký lepší způsob, jak se dostat na jejich základnu? Naše práce, Čáro, není pořád jenom zábava." Lucky pohnul nouzovou pákou na přístrojové desce. Loď se trochu zatřásla, protože vnější části antigravitátoru shořely bílým plamenem a oddělily se od lodi.
"Chceš říct, že provedeme průnik zevnitř? To je ten důvod pro kapitulaci?"
"Částečně ano."
"Předpokládám, že nás odbouchnou, jakmile se jim dostaneme do ruky."
"Nemyslím. Kdyby nás chtěli zabít, tak by nás odbouchli ve vesmíru v okamžiku, kdy jsme opouštěli Mimas. Mám pocit, že nás chtějí dostat živé… A když přežijeme, máme na Mimasu Wesse, který nám kryje záda. Musel jsem počkat, než to zařídíme, a pak jsem se mohl teprve vzdát. Proto jsme riskovali krk při přistání na Mimasu."
"Možná o něm také vědí, Lucky. Zdá se, že vědí všechno ostatní."
"Možná ano," pravil Lucky zamyšleně. "Ale ten Sirijec věděl, že jsi můj společník, takže možná myslí, že pracujeme v duu a ne v triu, a proto nebude hledat třetího. Proto jsem taky netrval na tom, abys zůstal s Wessem. Kdybych odletěl z Mimasu sám, Sirijci by tě hledali a prozkoumali by celý satelit. Samozřejmě by našli jak tebe, tak Wesse, a jsem si naprosto jistý, že by vás okamžitě zastřelili. Ne, kdyby mě měli v rukou dřív, než všechno připravím tak, aby…"
Nakonec si Lucky už jenom něco mumlal pod vousy, až zmlkl docela.
Čára neříkal nic. Ticho bylo přerušeno až povědomým řinkotem, který se násobil odrazy od ocelového trupu Meteoru. Magnetické lano spojovalo nyní jejich loď s lodí jinou.
"Někdo jde na palubu," řekl skoro neslyšně Čára.
Na monitoru spatřili nejprve provaz a pak postavu, která lehce ručkovala do zorného pole a pak zase pryč. Muž s rachotem dorazil k lodi a kontrolka přestupové komory se rozsvítila.
Čára mačkal ovladače, které otvírají vnější dveře komory, počkal na další signál, zavřel vnější dveře a pak otevřel vnitřní.
Vetřelec vstoupil na palubu lodi.
Ale neměl na sobě skafandr, protože to nebyl člověk. Byl to robot.

V Zemské federaci se také vyskytovali roboti, "někteří z nich i poměrně dokonalí, ale většinou se používali jenom ve vysoce odborných profesích tak, aby přicházeli do styku pouze s lidmi, kteří se o ně starají. Takže i když se Čára už s nějakými roboty setkal, neviděl jich za svůj život mnoho.
Na tohoto jen vyjeveně zíral. Jako všichni sirijští roboti byl ohromný a naleštěný, vnější tvar byl jednoduchost sama. Klouby jeho končetin i těla byly vyrobeny tak dokonale, že je skoro nebylo vidět.
Když promluvil, Čára sebou škubl. Trvá docela dlouho, než si člověk zvykne na takřka přirozený hlas vycházející z útrob kovové nápodoby lidského těla.
"Dobrý den," pozdravil robot. "Mám za úkol zajistit, aby byla vaše loď i s vámi dopravena v bezpečí na místo, které bude brzy stanoveno. Nejdříve potřebuji, abyste mi sdělil, jestli omezený výbuch, který proběhl na trupu lodi, nepoškodil nějak navádění."
Jeho sametový hluboký hlas nevyjadřoval žádné vzrušení a nesl zřetelné stopy sirijského přízvuku. "Výbuch nijak neovlivnil provozuschopnost lodi," řekl Lucky."
"Čím byl tedy způsoben?"
"Způsobil jsem ho já."
"Z jakého důvodu?"
"To vám nemohu říct."
"Dobrá." Robot okamžitě opustil dané téma. Člověk by mohl dál naléhat, vyhrožovat, robot nemohl. "Jsem vybaven pro navigaci lodí vyvinutých a vyrobených na Siriu," řekl robot. "Dokážu navigovat tuto loď v případě, že mi

vysvětlíte, jak fungují ovládací prvky."
"Provesmír, Lucky," vložil se do rozhovoru Čára, "nemusíme té věci říkat vůbec nic, nebo ano?"
"Nemůže nás nijak donutit, Čáro, ale když už jsme se vzdali, tak nás přece neubude, když nás zavede tam, kam se stejně máme dostat."
"Tak pojďme zjistit, kam se máme dostat." Čára se najednou obořil na robota: "Ty! Robote! Kam nás vedeš?"
Robot se otočil na Čáru a ten spatřil jeho rudé nemrkající oči. "Pokyny, které jsem dostal, mi neumožňují odpovídat na otázky nesouvisející s mým bezprostředním úkolem."
"Ale podívej se." Rozrušený Čára setřásl Luckyho ruku. "Ať nás zavedeš kamkoli, Sirijci nám ublíží, možná nás dokonce zabijí. Jestli nechceš, aby nám něco udělali, pomoz nám zmizet…. Au, Lucky, nech mě mluvit, pomůžeš nám?"
Ale Lucky rozhodně zavrtěl hlavou a robot odpověděl: "Byl jsem ujištěn, že vám nikdo nijak neublíží. A teď, kdybych dostal pokyny k použití tohoto ovládacího panelu, mohl bych pokračovat ve svém bezprostředním úkolu."
Lucky systematicky vysvětloval, jak funguje řízení lodi. Robot byl zjevně obeznámen se všemi potřebnými technickými údaji, obratně prověřil každou kontrolku, aby se ujistil, že obdržel správné informace, a v závěru Luckyho výkladu byl evidentně schopen Meteor dokonale pilotovat.
Lucky se usmál a jeho oči se rozzářily upřímným obdivem.
Čára ho zatáhl do jejich kabiny. "Proč se křeníš, Lucky?"
"U všech planet, Čáro, to je ale nádherný stroj. Za tohle si Sirijci zaslouží uznání. Oni dokážou vytvořit robota jako umělecké dílo."
"Dobře, ale tiše. Nechci, aby slyšel, co ti teď řeknu. Poslouchej, ty ses vzdal jenom proto, abychom se dostali na Titan a získali informace o Sirijcích. Klidně se může stát, že se odtamtud už nikdy nevrátíme, a na co pak takové informace budou? Ale teď tady máme toho robota. Když ho dokážeme přesvědčit, aby nám pomohl zmizet, tak máme všechno, co jsme chtěli. Robot toho ví o Sirijcích určitě zatraceně hodně. Takhle získáme daleko víc, než když přistaneme na Titanu."
Lucky zavrtěl hlavou. "Zní to dobře, Čáro. Ale jak chceš přesvědčit robota, aby se dal k nám?"
"Použijeme první zákon. Můžeme mu vysvětlit, že Sirius má jenom pár miliónů lidí, zatímco Zemská federace více než šest miliard. Můžeme ho přesvědčit, že je daleko důležitější zabránit zranění mnoha lidí než ochránit hrstku jiných, takže první zákon bude na naší straně. Chápeš to, Lucky?"
"Problém je," odpověděl Lucky, "že Sirijci jsou mistři v ovládání robotů. Ten robot je pravděpodobně naprogramován tak, aby byl hluboce přesvědčen, že jeho konání žádnému člověku neublíží. O šesti miliardách lidí na Zemi nebude vědět nic kromě toho, co mu povíš ty, a to určitě jeho program dokáže odblokovat. Aby se odchýlil od svých pokynů, musel by vidět konkrétního člověka v bezprostředním ohrožení."
"Já se o to pokusím."
"Tak dobře. Do toho. Taková zkušenost ti jenom prospěje."
Čára přistoupil k robotovi, pod jehož řízením nyní uháněl Meteor vesmírem směrem k nové oběžné dráze.
"Co víš o Zemi a o Zemské federaci?" zeptal se robota.
"Pokyny, které jsem obdržel, mi neumožňují odpovídat na otázky, které nesouvisejí s mým bezprostředním úkolem."
"Přikazuji ti nedbat předchozích nařízení."
Robot na chvíli zaváhal a pak odpověděl: "Pokyny, které jsem obdržel, mi neumožňují přijímat rozkazy od neschválených osob."
"Příkazy, které ti dávám já, chrání bezpečnost lidí. Proto jich musíš uposlechnout."
"Byl jsem ujištěn, že nikdo žádnému člověku neublíží, ani si nejsem vědom nebezpečí zranění. Pokyny, které jsem dostal, mě nutí přestat reagovat na podněty, jsou-li bezdůvodně opakovány."
"Tak raději poslouchej. Oni opravdu plánují agresi." Čára ještě nějakou chvíli energicky hovořil, ale robot už neodpovídal.
"Čáro, to je marná snaha," přesvědčoval ho Lucky.
Čára kopl robota do jeho nablýskaného lokte. Výsledek byl stejný, jako kdyby nakopl kovový trup kosmické lodi.
Rudý vzteky přistoupil k Luckymu. "To je opravdu prima, když je člověk bezmocný, protože si nějaký kus kovu postaví hlavu."
"To dělaly stroje ještě dříve, než nastala éra robotů, víš."
"Ani nevíme, kam vlastně letíme."
"Na to robota nepotřebujeme. Kontroloval jsem kurs a evidentně míříme na Titan."

Posledních pár hodin letu na Titan byli oba přikováni k monitoru. Titan je třetí největší satelit ve sluneční soustavě (jenom Ganymedes u Jupiteru a Triton u Neptunu jsou větší, a to nijak podstatně) a ze všech satelitů má nejhustší atmosféru.
Působení atmosféry bylo viditelné i z dálky. Na většině satelitů (včetně zemského Měsíce) je terminátor, tedy čára oddělující osvětlenou a neosvětlenou část, ostrý, černý najedná straně a bílý na druhé. Ale tady tomu tak není. Srpek Titanu je ohraničen spíše páskem než ostrou linií a zakřivené rohy půlměsíce jsou vidět rozmazaně tak daleko, že se takřka dotýkají.
"Má skoro stejně hustou atmosféru jako Země, Čáro," poučoval Lucky.
"Ale dýchat se nedá?" ptal se Čára.
"Ne, to tedy nedá. Obsahuje převážně metan."
Do okolního prostoru se nyní tlačila spousta dalších lodí, které byly viditelné i pouhým okem. Bylo jich alespoň deset a všechny se hnaly k Titanu.

Lucky pokýval hlavou. "Deset lodí, které plní jenom tenhle jediný úkol. Progalaxii, tu základnu už tady musí budovat spoustu let. Jak se jich můžeme kdy zbavit a vyhnout se přitom válce?"
Čára se ani nepokoušel odpovědět.
V lodi byl opět slyšet nezaměnitelný zvuk průletu atmosférou, vysoké ostré pištění vyvolané třením plynu o aerodynamický trup.
Čára se znepokojeně podíval na přístroj sledující teplotu pláště lodi, ale žádné nebezpečí nehrozilo. Robot řídil naprosto jistě. Loď kroužila kolem Titanu po těsné spirále a snižovala zároveň rychlost i výšku, takže houstnoucí atmosféra nestihla trup příliš oteplit.
Lucky opět planul obdivem. "Zvládne to úplně bez paliva. Na mou duši věřím, že by dokázal přistát i na půlkreditové minci a používat jako brzdu jenom atmosféru."
"Co je na tom dobrého, Lucky?" ošíval se Čára. "Jestli umí tahle věc takhle dokonale řídit loď, jak můžeme doufat, že kdy Sirijce porazíme?"
"Musíme se naučit vyvíjet vlastní pomocníky, Čáro. Tihle roboti představují výdobytky lidského ducha. Lidé, kteří je sestrojili, jsou Sirijci, to ano, ale pořád jsou to lidé a ostatní mohou být hrdí na to, co dokázali. Když se bojíme výsledků jejich výzkumů, tak se jim zkusme vyrovnat, anebo je můžeme i předehnat. Ale nemá smysl popírat hodnotu jejich práce."
Povrch Titanu již nepůsobil tak bezvýrazně, jako při pozorování skrz atmosféru. Nyní bylo možné rozlišit horská pásma, nikoli ostré skalnaté vrcholy vzduchoprázdného světa, ale ohlazené tvary, které prozrazovaly působení vzduchu a vody. Na hranách a okrajích byl veškerý sníh sfoukán, ale v příkopech a údolích ho ležela spousta.
"To není vlastně ani sníh," řekl Lucky, "to je zmrzlý čpavek." Všechno bylo samozřejmě úplně pusté. Pláně mezi horskými hřbety pokrýval sníh, anebo byly tvořeny holou skálou. Nic živého nebylo vidět. A pak… "Galaxie skákavá," vyjekl Lucky.
Před očima jim vyrostl ohromný palác. Plochý palác podobný důvěrně známým stavbám z vnitřních planet. Podobné paláce stály na Marsu a pod mělkými zálivy oceánů Venuše, ale tady byli na opuštěném Titanu. Sirijský palác, který by klidně mohl tvořit slušné město na již dlouho obývaném Marsu. "Trochu jsme zaspali, zatímco tu stavěli."
"Až se o tomhle dozvědí novináři," prorokoval Čára, "tak z toho Akademie nevyjde zrovna dobře, Lucky."
"Pokud s tím neskoncujeme, tak opravdu ne. Ale Akademie si nic víc nezaslouží. Provesmír, Čáro, vždyť ve sluneční soustavě by opravdu neměla být žádná větší tělesa, která by nepodléhala pravidelným kontrolám, a to už vůbec nemluvím o světu, jako je Titan."
"Koho by to napadlo, že -"
"Akademii věd to napadnout mělo. Obyvatelé naší soustavy nám důvěřují a platí nás za to, abychom přemýšleli a dávali pozor. I mě mělo něco takového napadnout."
Nad hlavami se jim ozval hlas robota. "Tato loď přistane po dalším obletu satelitu. Vzhledem k iontové brzdě, která patří k vybavení lodi, není třeba přijímat žádná další opatření. Nicméně, nepozornost může mít za následek zranění, a to nemohu připustit. Musím vás proto požádat, abyste si lehli a připoutali se."
"Koukej na tu plechovou krabici," rozčiloval se Čára, "bude nás snad poučovat, jak se chovat ve vesmíru."
"Tak jako tak," řekl Lucky, "raději si lehni. Pravděpodobně by nás donutil, kdybychom se vzpírali. Jeho úkolem je nedopustit, abychom přišli k úhoně."
Čára najednou vykřikl: "Hele, robote, kolik mužů sídlí tam dole na Titanu?"
Žádná odpověď.

* * *

Povrch satelitu se stále přibližoval, až je úplně spolkl. Meteor se zastavil a zachytil lany. Motory pak ještě krátký okamžik běžely a přistávací manévr byl dokončen.
Robot zvedl oči z ovládacího panelu. "Byli jste dopraveni bezpečně a bez jakéhokoli zranění na Titan. Můj bezprostřední úkol je splněn a nyní vás předám svým pánům."
"Stenu Devourovi?"
"Ano, to je jeden z pánů. Můžete bez obav vystoupit z lodi. Teplota a tlak bude normální, gravitace bude nařízena na hodnotu blízkou vašemu normálu."
"Můžeme už vystoupit?" ptal se Lucky.
"Ano. Pánové vás očekávají."
Lucky přikývl. Nedokázal potlačit jakési podivné vzrušení. Přestože byli Sirijci největšími nepřáteli v jeho krátké, ale rušné kariéře v Akademii věd, nikdy živého Sirijce neviděl.
Vystoupil z lodi na výsuvnou lištu, zatímco se Čára na výsadek připravoval, a oba zkoprněli údivem.
9
Nepřítel
Luckyho noha spočívala na první příčce žebříku, po kterém měli dojít na zem, Čára nakukoval přes rameno urostlého kamaráda. Oba zůstali zírat s otevřenou pusou. Cítili se, jako by vystupovali na zemský povrch. Jestli nad nimi byla nějaká střecha - klenutý příkrov z kovů a skla - byla v modré záři oblohy neviditelná. Ať už se jednalo o iluzi nebo ne, na nebi pluly letní mráčky.
Před nimi se rozprostíral trávník a řady rozlehlých budov, z nichž některé byly lemovány květinovými záhony. Asi uprostřed celého výjevu tekl potok, přes nějž vedly kamenné můstky.
Desítky robotů pospíchaly na všechny strany, každý svoji cestou, každý za svým úkolem, se strojovým soustředěním.

O pár stovek metrů dále stálo pět lidí - Sirijců! - a napjatě pozorovali přijíždějící pozemšťany.
Rázný hlas spustil: "Vy tam nahoře. Pojďte dolů. Pojďte dolů, říkám. Žádné flákání."
Lucky se podíval pod sebe. U spodního konce žebříku stál urostlý muž s rukama v bok a s rozkročenýma nohama. Byl opálen do olivová a arogantně si Luckyho prohlížel. Tmavé vlasy měl podle sirijské módy ostříhané na ježka. Kromě toho ho zdobily elegantně zastřižené vousy a knírek. Zářivě zbarvený oblek na něm plandal, košili měl u krku rozepnutou a rukávy končily kousek nad lokty.
"Už jdeme, když tak spěcháte, pane," zavolal na něj Lucky.
Otočil se a začal elegantně ručkovat po žebříku. Pak se odstrčil se od trupu lodi a jedním skokem překonal zbývajících dvanáct příček, v letu se obrátil a přistál tváří v tvář muži na zemi. Podklesl poněkud v kolenou, aby vyrovnal náraz, a když se narovnával, poodskočil na stranu, čímž umožnil Čárovi sestoupit stejným způsobem.
Muž, který stál před Luckým, byl urostlý, ale do Luckyho výšky mu pár centimetrů scházelo. Zblízka bylo možno vidět, jak je sirijská pokožka jemná a ochablá.
Zamračil se a opovržlivě nadzvedl horní ret. "Akrobati! Opičáci!"
"Ani jedno, ani druhé, pane," odpověděl Lucky v docela dobrém rozmaru. "Pozemšťané."
"Vy jste David Starr," řekl jeho protějšek, "ale říkají vám Lucky. Znamená to v pozemské hantýrce to samé, jako v našem jazyce?"
"Znamená to ‚štísko'."
"Tak teď už vám zjevně došlo. Já jsem Sten Devoure."
"To jsem předpokládal."
"Vypadáte, že vás to tady pořádně překvapilo, co?" Devoure se rozmáchl a obnaženou paží ukázal na okolní pozemky.
"Je to nádherné."
"To rozhodně je, ale není to zbytečné plýtvání energií?"
"Když roboti pracují čtyřiadvacet hodin denně, můžeme si to dovolit. A Sirius má energie dost. Myslím, že vaše Země nikoliv."
"Máme to, co potřebujeme, jak sám zjistíte," opáčil Lucky.
"Opravdu? Promluvíme si o tom u mě." Rázně zamával na pět ostatních Sirijců, kteří se zatím přiblížili a zírali na pozemšťana, na toho pozemšťana, který jim byl v poslední době tak tvrdým soupeřem a jehož nakonec chytili.
Sirijci na Devourův pokyn pozdravili, pak se otočili jako na obrtlíku a vydali se každý svou cestou. Devoure nastoupil do malého vozu, který se bezhlučně přiblížil na diagravitačním polštáři. Plochý podvozek bez kol i bez jakéhokoli jiného zařízení spočíval patnáct centimetrů nad zemí. Další auto přijelo k Luckymu. Oba vozy samozřejmě řídili roboti.
Lucky vstoupil do druhého vozu. Čára se vydal za ním, ale řidič mu rukou jemně přehradil cestu.
"Hele…" začal Čára.
Lucky zasáhl: "Můj přítel pojede se mnou, pane."
Devoure poprvé věnoval pohled Čárovi a z očí mu při tom vyšlehly nenávistné plameny. "Tenhle předmět mě nezajímá," řekl ledově. "Jestli chcete, může vás to chvíli doprovázet, ale já si nepřeju mít s tím jakékoli starosti."
Čára zesinal a zíral na Sirijce. "Hned teď se mnou budeš mít starosti, ty…"
Ale Lucky ho chytil a naléhavě mu pošeptal: "Nemůžeš udělat všechno hned, Čáro. Progalaxii, chlape, nech to na chvíli plavat a uvidíme, co se z toho vyvrbí."
Lucky Čára vysadil do auta a Devoure projevoval o celou záležitost očividný nezájem.
Auta se hbitě rozjela a za dvě minuty zastavila před jednopatrovou budovou z bílých silikonových cihel, která se od ostatních nijak nelišila, až na karmínový nátěr dveří a oken. Během té krátké cesty nespatřili žádné lidi, jenom spoustu robotů.
Devoure vystartoval jako první. Oblými dveřmi prošel do nevelké místnosti, v níž byl umístěn konferenční stůl a obrovská pohovka v malém výklenku. Strop tonul v modrobílé záři podobné barvy, která vévodila otevřenému prostranství mezi domy.
Té modré je až moc, pomyslil si Lucky, a pak si uvědomil, že Sirius je větší, žhavější, a proto také modřejší hvězda, nežli naše Slunce.
Robot přinesl dva tácy s jídlem a vysoké, jinovatkou pokryté sklenice, které obsahovaly zpěněnou sněhobílou směs. Místností se rozlila příjemná ovocná vůně a Lucky se přistihl, jak se po dlouhých měsících lodní stravy usmál v předtuše věcí příštích. Jeden tác položil robot před Luckyho a druhý před Devoura.
"Můj přítel si dá také," řekl Lucky robotovi.
Ten zběžně pohlédl na Devoura, který odvrátil tvář. Potom zmizel a vrátil se s dalším podnosem. Během jídla nepadlo ani slovo. Pozemšťan s Marťanem vydatně pojedli a popili.
Ale poté, co robot tácy odnesl, pronesl Sirijec: "Musím na úvod říci, že jste považováni za špióny. Vstoupili jste na území Siria a dostali jste pokyn k jeho opuštění. Zmizeli jste, ale potom jste se vrátili a udělali všechno pro to, aby zůstala vaše přítomnost utajena. Podle mezihvězdných zákonů máme plné právo popravit vás na místě, což se také může stát, pokud si svými dalšími činy nevysloužíte shovívavost."
"Jaké činy máte na mysli?" ptal se Lucky. "Dejte mi nějaký příklad, pane."
"S radostí, akademiku." Sirijcovy tmavé oči ožily. "Existuje kapsle obsahující informace, kterou vypustil jeden z našich mužů mezi prstence těsně před svou nešťastnou smrtí."
"Vy se domníváte, že ji mám já?"
Sirijec se zasmál. "Provesmír, ani náhodou. Nikdy jsme vás nenechali přiblížit se k prstencům jinak než poloviční rychlostí světla. Ale přece jen - jste velice chytrý akademik.
Slyšeli jsme toho o vás a o vašich skutcích spoustu, i na Siriu. Byly dokonce chvíle, kdy jste byl, řekněme, takovým

smítkem na naší cestě."
Čára uraženě vyjekl: "Jenom takovým smítkem, jako když zneškodnil vašeho špióna na Jupiteru 9, jako když zmařil vaše plány s piráty z asteroidů, jako když vás vyhnal z Ganymedu, jako…"
Sten Devoure vybuchl: "Mohl byste to laskavě ztlumit? Kvikot toho předmětu, který je tu s vámi, mě rozčiluje."
"Tak tedy povězte, co máte na srdci," řekl Lucky rázně, "aniž byste urážel mého přítele."
"Chci, abyste mi tu kapsli pomohl najít. Řekněte mi, a odpusťte si při tom ty vaše duchaplnosti, jak byste se do toho pustil." Devoure se opřel lokty o stůl a dychtivě se na Luckyho zadíval.
"Co byste se chtěl dovědět nejdříve?" tázal se Lucky.
"Jenom to, o čem se domnívám, že se vám podařilo zachytit. Poslední slova našeho muže."
"Ano, to jsme opravdu zachytili. Ne úplně všechna, ale dost na to, abychom věděli, že neudal žádné souřadnice té kapsle, a dost na to, aby bylo zřejmé, že ji vyslal."
"A dál?"
"Jelikož ten muž dlouhou dobu unikal našim agentům a skoro se mu podařilo zmizet po splnění úkolu, musím uznat, že byl hodně inteligentní."
"Byl to Sirijec."
"Což nemusí být vždycky jedno a to samé," dodal Lucky zdvořile. "Avšak v tomto případě můžeme předpokládat, že by nevypustil kapsli mezi prstence tak, abyste ji nedokázali najít."
"A vaše další dedukce, pozemšťane?"
"A kdyby kapsli poslal přímo mezi prstence, tak by ji najít možné nebylo."
"Myslíte?"
"Ano, to si myslím. A jediná možnost je, že, ji vypustil na oběžnou dráhu uvnitř Cassiniho dělení."
Sten Devoure zaklonil hlavu a zvučně se zasmál. "Je zábavné pozorovat, jak si Lucky Starr, slavný akademik, láme svoji geniální hlavu s naším problémem. Jeden by si skoro myslel, že snad přijde s nějakým úžasným nápadem, s něčím naprosto převratným. A místo toho jenom tohle. Co když vám řeknu, drahý akademiku, že jsme bez vaší pomoci došli okamžitě ke stejnému závěru a že naše lodě pročesávají Cassiniho dělení od chvíle, kdy se kapsle na oběžné dráze ocitla?"
Lucky přikývl. (Jestliže je většina lidských obyvatel titanské základny nyní mezi prstenci a koordinuje průzkum, znamená to, že na samotné základně mnoho lidí nezbývá.) "Tak vám pogratuluji a upozorním vás," řekl pak, "že Cassiniho dělení je dosti široké a obsahuje zrnka štěrku. Kromě toho se kapsle bude pohybovat po nestabilní dráze vzhledem k přitažlivosti Mimasu. V závislosti na své pozici se vaše kapsle bude přibližovat buď k vnějšímu nebo k vnitřnímu prstenci, a když ji nenajdete včas, tak o ni zřejmě přijdete navždy."
"Pokoušíte se mě vystrašit úplně zbytečně. I mezi prstenci bude kapsle pořád hliníkový předmět obklopený ledem."
"Gravitační detektory nedokážou odlišit hliník od ledu."
"Gravitační detektory na vaší planetě opravdu ne, pozemšťane. Uvažoval jste někdy o tom, jak jsme vás vysledovali navzdory vašemu školáckému triku u asteroidu Hidalgo a riskantnímu přistání na Mimasu?"
"Dost jsem se tomu divil," řekl Lucky kamenně.
Devoure se opět zasmál. "To jste se divil naprosto právem. Země zjevně nedisponuje selektivními gravimetry."
"Je to přísně tajné?" ptal se zdvořile Lucky.
"V podstatě ne. Naše průzkumné paprsky využívají měkkého rentgenového záření, které je různými materiály rozptylováno různě, v závislosti na hustotě atomů. Část paprsků se odráží a jejich analýzou dokážeme odlišit kovovou loď od kamenného asteroidu. Když kosmická loď míjí asteroid, který se pak pohybuje stejným směrem, zaregistrujeme značný přírůstek kovové hmoty. Potom není tak těžké vyvodit, že je někde za asteroidem schovaná loď, jejíž posádka se domnívá, že unikla sledování. Co říkáte, akademiku?"
"Rozumím tomu."
"Takže teď chápete, že ať jste se snažili jakkoli skrýt mezi prstenci Saturnu nebo za Saturnem samotným, tak vás vaše kovové hmoty vždycky prozradily. V prstencích ani ve svrchních deseti tisících mil pláště Saturnu není vůbec žádný kov. Ani uvnitř Mimasu jste nebyli schovaní. Nějakou dobu jsme si mysleli, že to máte za sebou. Dokázali jsme vysledovat pod ledem Mimasu kovové těleso, což klidně mohly být trosky vaší lodi. Ale pak se začalo pohybovat a nám bylo jasné, že jste tu pořád s námi. Došel nám váš termonukleární trik a stačilo počkat."
Lucky pokýval hlavou. "Zatím vedete."
"A teď si myslíte, že snad nedokážeme najít kapsli, i kdyby se zatoulala mezi prstence, anebo kdyby ji tam náš člověk rovnou poslal?"
"Tak jak to, že jste ji zatím nenašli?"
Devourova tvář na chvíli potemněla, jako by podezříval svého zajatce z ironie, ale když uviděl Luckyho nelíčenou zvědavost, nevzmohl se na nic víc, než na zabručení. "Najdeme ji. Je to jenom otázka času. A protože nám s tím nemůžete pomoct, není důvod odkládat vaši popravu."
"Pochybuji, že to, co jste právě řekl, myslíte vážně," pravil Lucky. "Mrtví pro vás budeme velice nebezpeční."
"Vy snad žertujete, vždyť nám nejste nebezpeční ani zaživa."
"Jsme členy Akademie věd. Jestli nás zabijete, Akademie na to nikdy nezapomene, natož aby vám to odpustila. Odveta nebude namířena na Sirius, ale na vás osobně, pamatujte si to."
"Myslím, že o tom všem vím daleko více, než jste ochoten připustit," řekl Devoure. "Ten výtvor, co je tu s vámi, není členem Akademie."
"Oficiálně možná ne, ale…"
"A vy sám, ovšem jestli mě necháte domluvit, jste daleko víc než pouhý člen. Vy jste adoptivní syn Hektora Conwaye,

prezidenta Akademie, a jste pýchou celé organizace. Takže máte možná pravdu." Devourova ústa se zkřivila neveselým úsměvem. "Možná existují okolnosti, když o tom tak přemýšlím, které by přály tomu, abyste zůstal naživu."
"Jaké okolnosti?"
"Nedávno svolala Země podnik, kterému říká mezihvězdná konference a který má jednat tom, že jsme takzvaně napadli jejich území. Možná o tom nevíte."
"Tuto konferenci jsem osobně navrhl, jakmile jsem se dověděl o existenci této základny."
"Výborně. Sirius s konáním konference souhlasil a toto setkání proběhne zanedlouho na jednom z vašich asteroidů, na Vestě. Zdá se mi," zasmál se zeširoka Devoure, "že Země má naspěch. A my jí vyhovíme, protože ze závěrů konference nemáme vůbec strach. Vnější světy v principu Zemi v lásce nemají a mít nebudou. Náš postoj je naprosto neměnný. Ale i tak to můžeme maličko zdramatizovat, když ukážeme přesný dosah pokrytectví Země. Oni svolali konferenci, oni vyhlašují, že chtějí problém řešit mírovými prostředky, ale zároveň pošlou na Titan válečnou loď s příkazem zničit naši základnu."
"Takový příkaz jsem nedostal. Já jsem jednal bez jakéhokoli pověření a bez jakéhokoli úmyslu provádět válečné operace."
"Nicméně, když potvrdíte to, co jsem právě řekl, mohlo by to zapůsobit ohromným dojmem."
"Nemohu potvrdit něco, co není pravda."
Devoure Luckyho vyhlášení přešel. "Ukážeme jim, že nejste pod vlivem drog ani pod nátlakem," pokračoval nevlídně. "Potvrdíte z vaší vlastní vůle to, co vám nařídíme. Celá konference uvidí, jak se čelný představitel Akademie, Conwayův chlapeček, vydal na válečnou výpravu ve stejnou dobu, kdy Země svatouškovsky svolávala konferenci a vyhlašovala svou oddanost míru. To vyřeší problémy jednou provždy."
Lucky se zhluboka nadechl a zadíval se do protivníkovy ledové tváře. "Tak to je ono?" zeptal se. "Křivá výpověď výměnou za život?"
"Dobrá, můžete to tak chápat. Rozhodnutí je na vás."
"Není o čem hovořit. V takovém případě rozhodně nebudu hrát roli falešného svědka."
Devoure přivřel oči. "Já myslím, že budete. Naši lidé vás podrobili důkladnému studiu, akademiku, a víme, kde máte slabé místo. Možná byste dal před spoluprací s námi přednost smrti, ale máte pozemskou slabost pro skrčka, pro stvůru, pro netvora. Uděláte to, abyste" - Sirijcova rozměklá, buclatá ruka se najednou natáhla a on jedním prstem ukázal na Čáru - "zabránil jeho smrti."

10
Příslušníci a roboti

"V klidu, Čáro," mumlal Lucky.
Drobný Marťan se přikrčil na židli a vrhal na Devoura nenávistné pohledy.
"Nesnažte se mě zastrašit," řekl Lucky. "Poprava není ve světě robotů úplně snadná. Roboti nás zabít nemůžou a nepřipadá mi pravděpodobné, že byste vy nebo někdo z vašich kolegů byli připraveni chladnokrevně zabít člověka."
"Samozřejmě že ne, jestli máte na mysli uříznout někomu hlavu anebo ho střelit do prsou. Ale rychlá smrt není vůbec tak děsivá. Předpokládejme však, že naši roboti připraví vykuchanou loď. Váš hmmm - kamarád - bude připoután k přepážce takové lodi roboty, kteří dají samozřejmě pozor, aby mu nezkřivili ani vlásek na hlavě. Loď bude vybavena automatickým pilotem, který ji navede na oběžnou dráhu směrem od Slunce a mimo ekliptiku. Máte menší pravděpodobnost než jedna ku kvadrilionu, že loď kdokoli ze Země zaměří. Bude cestovat navždy."
Čára ho přerušil: "Lucky, nezáleží na tom, co se se mnou stane. Nesmíš pro ně ani hnout prstem."
Devoure netečně pokračoval: "Váš kamarád bude mít dostatek vzduchu a láhev s vodou na dosah pro případ, že by měl žízeň. Samozřejmě tam bude sám a nedostane žádné jídlo. Umírání hlady trvá dlouho a hladovění v osamění nekonečného vesmíru je opravdu hrozný námět k přemýšlení."
"To by byl opravdu zbabělý způsob nakládání s válečnými zajatci," namítal Lucky.
"Žádná válka není vyhlášena. Vy jste jenom špióni. A co se mě týče, není vůbec nutné, aby k něčemu takovému došlo, že, pane akademiku? Stačí jenom, když podepíšete krátké doznání, že jste nás měli v úmyslu napadnout a že jste připraven potvrdit to osobně na konferenci. Určitě vezmete v potaz žadonění toho předmětu, s kterým jste se skamarádil."
"Žadonění!" Zrudlý Čára vyskočil.
Devoure najednou zvýšil hlas. "Vezměte tu věc do zajetí. Ihned."
Dva roboti se tiše vynořili, každý na jedné straně, a uchopili Čáru za ruce. Čára se chvíli vzpíral, až se jeho tělo vynaloženou energií odlepilo od podlahy, ale paže se nepohnuly ani o píď.
"Pán nechť laskavě neklade odpor," řekl jeden z robotů, "nebo by si mohl přes veškeré naše snažení sám ublížit."
"Máte čtyřiadvacet hodin na rozmyšlenou," pronesl důrazně Devoure. "To je dost času, že, akademiku?" Zadíval se na malované postavy na ozdobném kovovém řemínku, který obepínal jeho levé zápěstí. "A my mezitím připravíme vykuchanou loď. Když ji nebudeme muset použít, což očekávám, nevadí, co je chvilka práce pro roboty, že, akademiku? Zůstaňte klidně sedět na svém místě, nemá cenu snažit se vašemu kamarádovi pomoci. Zatím mu nikdo nic neudělá."
Čáru vynesli z místnosti v horizontální poloze, zatímco Lucky zvedající se ještě ze svého křesla jenom bezmocně přihlížel.
Malá krabička na konferenčním stolku se rozblikala. Devoure se nahnul, dotkl se přístroje a z krabičky vyskočila obrazovka. Na ní se objevila hlava. "Yonge a já jsme dostali zprávu, že máte akademika, Devoure," řekl hlas. "Proč jste nám to neřekl ihned potom, co přistál?"
"Jaký by v tom byl rozdíl, Zayone? Teď už o tom víte. Přijdete?"
"Rozhodně přijdeme. Chceme se s akademikem setkat."

"Tak se stavte u mě v kanceláři."

Za čtvrt hodiny dorazili dva Sirijci. Oba byli stejně velcí jako Devoure, oba měli olivovou pleť (silné ultrafialové záření na Siriu vyvolává opálení, uvědomil si Lucky), ale byli starší. Nakrátko ostříhané vlasy jednoho z nich byly ocelově šedé. Měl tenké rty, mluvil rychle a úsečně. Byl představen jako Harrig Zayon a jeho uniforma prozrazovala, že je příslušníkem Sirijské vesmírné armády.
Ten druhý poněkud plešatěl. Na předloktí měl dlouhou jizvu a vládl pronikavým pohledem člověka, který vyrostl ve vesmíru. Jmenoval se Barrett Yonge a také byl členem Vesmírné armády.
"Vaše vesmírná armáda," řekl Lucky, "je myslím něco podobného jako naše Akademie věd."
"Ano, je to tak," pronesl vážně Zayon. " V tomto směru jsme svým způsobem kolegové, byť na opačných stranách barikády."
"Tedy, příslušníku Zayone, příslušníku Yongi. Je tady pan Devoure…"
Devoure ho přerušil. "Já nejsem příslušníkem vesmírné armády. Není to nutné. Sirius je možno řídit i z jiné pozice."
"Částečně," řekl Yonge a ruku položil na předloktí s jizvou, jako by chtěl zakrýt nějaký odznak, "je-li někdo synovcem náčelníka Centrální správy."
Devoure se zvedl. "To měla být jízlivost, příslušníku?"
"Vůbec ne. Myslel jsem to doslova. Příbuzenský vztah vám umožňuje prokazovat Siriu daleko větší službu, než kdybyste byl běžným příslušníkem."
Ale z jeho vyhlášení zaznívala určitá strohost a Lucky si povšiml náznaku nepřátelství mezi dvěma zasloužilými příslušníky a mladým, bezpochyby vlivným příbuzným sirijského vládce.
Zayon se pokusil změnit směr debaty, obrátil se k Luckymu a vlídně se jej zeptal: "Již jste vyslechl naši nabídku?"
"Máte na mysli návrh, abych křivě vypovídal na mezihvězdné konferenci?"
Zayon se zatvářil znepokojeně a jaksi zmateně. "Myslím návrh stát se jedním z nás, stát se Sirijcem."
"Myslím, že tak daleko jsme se ještě nedostali, příslušníku."
"No dobře, tak o tom tedy uvažujte. Naše armáda vás zná velice dobře a vašich schopností i výsledků si opravdu váží. Na Zemi je necháváte ležet ladem a jednoho dne přijdou vniveč působením biologické reality."
"Biologické reality?" Lucky se zamračil. "Sirijci se, příslušníku Zayone, vyvinuli z pozemšťanů."
"Ano, to je pravda, ale ne ze všech pozemšťanů, jenom z těch nejlepších, z těch, kteří měli dost síly a iniciativy na to, aby se z nich stali dobyvatelé hvězd. Náš rodokmen je čistý, nedopustili jsme, aby se mezi nás vetřeli slaboši nebo jedinci se špatnými geny. Vykořenili jsme nemocné, takže jsme nyní čistá rasa silných, vhodných, zdravých Sirijců, zatímco na Zemi zůstala snůška zdegenerovaných pacientů."
Do rozhovoru zasáhl Devoure. "Před chvílí jsme tady měli krásný příklad, akademikova kamaráda. Zvedal se mi žaludek, jenom když se mnou byl v jedné místnosti, metr a půl vysoká parodie na člověka, výplod ohavnosti…"
"Je to lepší člověk než vy, Sirijec," řekl pomalu Lucky.
Devoure se chvíli třásl a pak se zvedl s napřaženou pěstí. Zayon k němu přispěchal a položil mu ruku na rameno. "Pane Devoure, posaďte se, prosím, a dovolte mi pokračovat. Teď není čas na nepatřičné debaty." Devoure zuřivě odhodil kolegovu ruku, ale ihned se posadil.
Příslušník Zayon pokračoval naléhavě: "Pro vnější světy, akademiku Starre, představuje Země hrozivé nebezpečí, časovanou bombu podlidství, která je připravena explodovat a zaplavit celou galaxii. Nechceme, aby se to stalo, nemůžeme dopustit, aby se to stalo. Za to přece bojujeme, za čistou rasu složenou ze samých zdravých jedinců."
"Složenou z jedinců, které vy považujete za zdravé," řekl Lucky. "Ale zdraví se vyskytuje ve všech tvarech a formách. Velké postavy historie Země najdeme mezi vysokými i malými, mezi lidmi s nejrůznějším tvarem hlavy, s nejrůznější barvou pleti, mezi lidmi hovořícími všemi možnými jazyky. Různorodost je naše záchrana, záchrana celého lidstva."
"Jenom papouškujete to, co vás naučili. Akademiku, vy jste si nevšiml, že jste opravdu jedním z nás? Jste vysoký, silný a urostlý jako Sirijec, máte odvahu i smělost opravdového Sirijce. Proč se dávat dohromady s tím pozemským odpadem proti lidem jako vy sám jenom kvůli tomu, že jste se nějakým nedopatřením narodil na Zemi?"
"A cílem vašeho snažení, pánové," řekl Lucky, "je, abych vystoupil na mezihvězdné konferenci na Vestě a přednesl vyhlášení, která pomohou Siriu."
"Ano, pomohou Siriu, ale budou to vyhlášení pravdivá. Přijel jste sem jako špión. Vaše loď byla rozhodně ozbrojená."
"Ale vy jenom ztrácíte čas. Pan Devoure už se mnou na toto téma hovořil."
"A vy jste uznal, že jste doopravdy Sirijcem?" Zayonova tvář se při takovém pomyšlení rozjasnila.
Lucky vrhl kradmý pohled na Devoura, který s netečným výrazem zkoumal svoje klouby.
"Pan Devoure mi předložil návrh v poněkud jiné formě," odpověděl Lucky. "Možná vás neuvědomil o mé přítomnosti dříve, aby měl dost času prodiskutovat se mnou danou problematiku o samotě a použít své vlastní metody. Krátce řečeno, řekl prostě, že mám vystoupit na konferenci na straně Siria, jinak že bude můj přítel Čára vyslán do vesmíru na palubě vykuchané lodi a zemře hlady."
Dva sirijští příslušníci se otočili k Devourovi, který nepřestával pozorovat svoje klouby.
Yonge se obrátil na Devoura přímo a pomalu pravil: "Pane, to není v souladu s tradicemi Sirijské vesmírné armády…"
Devoure zničehonic vybuchl. "Nejsem příslušník a za vaše tradice nedám ani zlámanou grešli. Já velím této základně a nesu odpovědnost za její bezpečnost. Vy jste byli určeni jako můj doprovod na konferenci na Vestě, aby na ní byla zastoupena i armáda, jenže já jsem vedoucí delegace a odpovědnost za úspěch konference leží na mých bedrech. Jestli se tomuto pozemšťanovi nelíbí způsob smrti, který máme nachystaný pro jeho opičího kamarádíčka, stačí, když přistoupí na naše podmínky. A já vám říkám, že na ně přistoupí daleko dříve, když bude mít takovou motivaci, než když mu vy nabídnete, že z něj uděláte Sirijce.

A ještě poslouchejte." Devoure vstal ze svého křesla, vztekle přešel na konec místnosti a pak probodl pohledem zkoprnělé příslušníky, kteří jenom ukázněně poslouchali. "Už mám toho vašeho vměšování plné zuby. Armáda měla na postup proti Zemi času dost a dosáhla v tomto směru dost mizerných výsledků. Ať to pozemšťan klidně slyší. Ví to stejně lépe než kdokoli jiný. Armáda má mizerné výsledky a byl jsem to já, kdo chytil Starra, nikoli armáda. Vy, pánové, potřebujete trochu víc kuráže a já mám v úmyslu poskytnout…"
V této chvíli se otevřely dveře, do místnosti vešel robot a pravil: "Pánově, odpusťte, že jsem vstoupil bez příkazu, ale bylo mi nařízeno, abych vám předal zprávu ohledně malého pána, který byl v zajetí…"
"Čára!" vykřikl Lucky a vyskočil. "Co se mu stalo?"

Poté, co Čáru vynesli z místnosti dva roboti, začal horečně uvažovat. Ani ne tak o možnostech úniku. Nedokázal si představit, jak by se mohl reálně dostat přes tlupu robotů a sám zmizet z tak dobře vedené základny, ani kdyby měl k dispozici Meteor, což neměl.
Bylo to něco vážnějšího.
Luckymu hrozila hanba a ponížení a Čárův život představoval past, z níž není úniku.
Ať se děje, co se děje, Lucky se nesmí podrobit. Nesmí být donucen zachránit Čárovi život za cenu toho, že se sám stane zrádcem. Ani si nesmí uchovat čest a obětovat Čáru, protože pak by ho do konce života trápily výčitky svědomí. Obě možnosti mohlo vyloučit jediné řešení. Čára se mu postavil s otevřeným hledím. Když zemře tak, aby s tím Lucky neměl nic společného, akademik nebude moci být obviněn z jeho smrti ani si nebude moci nic vyčítat. A taky už tu nebude živý Čára, kterým by ho mohli vydírat.
Čára byl nacpán do malého diagravitačního auta a pak absolvoval další dvouminutovou jízdu.
Ale ty dvě minuty stačily na to, aby si v hlavě udělal jasno. Prožil s Luckým několik šťastných, vzrušujících let. V té době žil naplno a čelil bez obav i smrti. Také nyní tedy dokáže smrti čelit bez jakýchkoli problémů.
A rychlá smrt nebude zase tak rychlá, aby mu zabránila srovnat alespoň částečně skóre zápasu s Devourem. Nikdo v životě ho neurazil bez odplaty. Nemůže přece zemřít a nechat účet nesplacený. Myšlenka na arogantního Sirijce sžírala Čáru natolik, že chvíli ani nebyl schopen rozpoznat, je-li jeho hnacím motorem přátelství k Luckymu nebo nenávist k Devourovi.
Roboti ho vytáhli z diagravitačního auta a jeden z nich jej obrovskými kovovými tlapami zkušeně prohledal, jestli u sebe nemá zbraň.
Čáru na chvíli přemohla panika a on se zbytečně pokusil odkopnout robotovu ruku. "Prohledávali mě na lodi, než mě nechali vystoupit," hulákal, ale robot nevšímavě dokončil svoje poslání.
Dva roboti Čáru znovu popadli a připravovali se jej vnést do budovy. Teď je ta pravá chvíle. Jakmile se jednou ocitne ve skutečné cele a od světa ho budou oddělovat elektrické mříže, bude jeho úkol daleko složitější.
Čára zoufale vykopl nohy dopředu a vykroužil mezi roboty kotrmelec. Jenom sevření paží robotů mu zabránilo dokončit obrat.
"Zneklidňuje mě, pane," řekl jeden z nich, "že jste se ocitl v poloze, která pro vás musí být bolestivá. Když se nebudete hýbat a nedostanete se tak do rozporu s naším bezprostředním úkolem, budeme vás držet tak lehce, jak to jenom bude možné."
Ale Čára opět kopl a pak pronikavě zakřičel: "Moje ruka."
Roboti najednou poklekli a položili ho jemně na záda. "Bolí vás něco, pane?"
"Vy troubové, zlomili jste mi ruku. Nesahejte na ni! Přiveďte nějaké lidi, kteří vědí, jak ošetřit zlomenou ruku, anebo zavolejte roboty, kteří to dokážou," sténal Čára s bolestí zkřiveným obličejem.
Roboti pomalu ustoupili, aniž z Čáry spustili oči. Nic necítili; nemohli nic cítit. Ale mají v sobě pozitronické mozkové dráhy, jejichž orientace je ovládána pomocí potenciálů a antipotenciálů vytvořených třemi zákony robotiky. V průběhu konání, které je v souladu s druhým zákonem - je nutné vyplnit rozkaz, jenž zní: dopravit určitého člověka na určité místo -, byl porušen vyšší zákon, zákon první: není možno ublížit živému člověku. Výsledkem je zřejmě pozitronický zmatek v jejich mozcích.
Čára řval: "Přivolejte pomoc… Provesmír, přivolejte…"
To byl rozkaz podepřený vahou prvního zákona. Člověk byl zraněn. Roboti se otočili a vydali se na cestu. Čára bleskurychle sáhl do holinky. Mrštně se narovnal a v dlani držel jehlovku.
Jeden z robotů zaslechl zvuk a otočil se. Neartikuloval úplně přesně, což bylo známkou poruchy funkce zmateného pozitronického mozku. "Nebolí vás něšo, paně?" Druhý robot se také otočil.
"Zaveďte mě hned k vašim sirijským nadřízeným," řekl Čára rozhodně.
To byl další rozkaz, ale nyní chyběl první zákon, který by mu dodal náležitou váhu. Žádný člověk nebyl přece zraněn. Nikdo se kvůli tomu nezlobil, nikdo nebyl překvapený. Bližší robot jenom pronesl silnějším hlasem: "Protože vaše ruka není poraněna, je nutné, abychom pokračovali v plnění úkolu podle původního zadání. Prosím, pojďte s námi."
Čára neztrácel čas. Jehlovka neslyšně vystřelila a robotova hlava se proměnila v hroudu taveného kovu. Tělo upadlo na zem.
"Tím, že nás zničíte, si příliš nepomůžete," řekl druhý robot a vydal se k Čárovi.
O sebeobraně hovořil až třetí zákon robotiky. Robot nemůže odmítnout splnit rozkaz (druhý zákon) jenom na základě třetího zákona. Takže byl donucen vydat se proti namířené jehlovce. Ze všech stran se nyní sbíhali další roboti, bezpochyby přivolaní rádiem v okamžiku, kdy Čára předstíral, že má zlomenou ruku.
Všichni defilují před hlavní Čárový zbraně, ale bude jich příliš mnoho, takže někteří určitě vražedné zásahy přežijí. Ti, kteří vydrží, jej přemůžou a odnesou do vězení. Nebude schopen přivodit si rychlou smrt a Lucky bude pořád vystaven neřešitelnému dilematu.

Zbývalo jediné východisko. Čára si přiložil jehlovku ke spánku.

11

Čára proti všem

Čára zavřeštěl: "Už ani krok. Jestli se někdo přiblíží, zastřelím se. Zabijete mě."

Dodával si odvahu k případné sebevraždě. Když nebude mít jinou možnost, bude se muset zabít.

Ale roboti se zastavili. Nikdo se nehýbal. Čára přejel pomalu očima zprava doleva. Jeden robot ležel na zemi, bezhlavá hromada kovu. Další stál s rukou napřaženou k Čárovi. Jiný byl o třicet metrů dále, ani nedokončil krok.

Čára se zvolna otočil. Z budovy vycházel robot. Zastavil se na prahu. Spousta dalších byla dále. Vypadalo to, jako by je zasáhl nervový plyn a všichni najednou zkameněli.

Čára vlastně nebyl příliš překvapen. Tak funguje první zákon. Všechno ostatní je druhořadé: rozkazy, jejich vlastní bytí a nebytí, prostě všechno. Nesmí dokončit pohyb, který může znamenat zranění člověka.

"Všichni roboti kromě tebe," zakřičel Čára a ukázal na nejbližšího, který doprovázel zničeného kamaráda, "okamžitě zmizte. Vraťte se k předcházejícímu bezprostřednímu úkolu a zapomeňte na mě i na to, co se tu stalo. Neuposlechnutí rozkazu bude znamenat moji smrt."

A tak museli všichni kromě jednoho odejít. To s nimi krutě zacvičilo a Čára s úšklebkem uvažoval, jestli potenciál nastavený na ovládání pozitronů nemůže být tak silný, aby poškodil platinoiridiovou houbu, která tvoří jemné předivo robotických mozků.

Choval k robotům pozemskou nedůvěru a ve skrytu duše doufal, že něco takového bude možné.

Všichni roboti až na jednoho byli nyní pryč. Čára pořád mířil jehlovkou na svůj spánek.

"Zaveď mě k tvému pánovi," přikázal robotovi. (Chtěl použít ostřejšího výrazu, ale robot by urážce stejně nerozuměl. S námahou svou touhu potlačil.)

"Teď hned," nařídil, "a honem. Postarej se o to, aby nám žádný pán ani robot nebránil. Mám tady tu jehlovku, a jestli to bude nutné, použiju ji proti jakémukoli pánovi nebo proti sobě."

"Splním vaše příkazy," chraptěl robot (to je první znak poruchy pozitronického mozku, jak jednou Lucky vysvětloval Čárovi, a ihned přitom napodobil barvu hlasu nemocného robota). "Pán si může být jistý, že neudělám nic, co by mohlo ublížit jemu nebo jinému pánovi."

Otočil se a vydal se směrem k diagravitačnímu autu. Čára ho následoval. Na cestě zpět očekával nějaký uskok, ale ten nepřicházel. Robot je naprogramovaný stroj a chová se podle neměnných pravidel. Musí si to zapamatovat. Podvádět a lhát mohou jenom lidé.

Když zastavili před Devourovou kanceláří, řekl Čára: "Já počkám v autě a nebudu vystupovat. Ty půjdeš za panem Devourem a povíš mu, že pan Čára je volný a čeká na něj." Čára opět bojoval s pokušením a tentokrát podlehl. Byl Devourovi příliš blízko na to, aby dokázal odolat. "Pověz mu, aby hejbnul tím svým supertučným zadkem a přišel sem. Řekni, že si to se mnou může rozdat jehlovkou nebo pěstmi, že mně je to jedno. Taky mu řekni, že jestli je srab a nechce vyzkoušet ani jedno z toho, že přijdu a odkopnu ho na Mars."

Rozzlobený Devoure na robota nevěřícně zíral.

"Chceš tím říct, že je tady před domem na svobodě? A ozbrojen?"

Podíval se na oba udivené příslušníky, kteří uhnuli očima. ("Galaxie skákavá," mumlal si Lucky pod vousy. Ten divoch Čára všechno zkazí - a ještě nakonec přijde o život.)

Příslušník Zayon se ztěžka vyškrábal na nohy. "Pane Devoure, přece neočekáváte, že by vám robot lhal?" Přistoupil k telefonu na zdi a vyťukal tísňové znamení. "Když máme na základně ozbrojeného pozemšťana, bude lepší přijmout příslušná opatření."

"Ale jak to, že je ozbrojen?" Devoure se stále nedokázal vzpamatovat, ale přece jen zamířil ke dveřím. Lucky se vydal za ním, avšak Sirijec se otočil. "Vrať se, Starre."

Pak se obrátil k robotovi. "Zůstaň tady s pozemšťanem. Za žádných okolností nesmí opustit tuto budovu."

Zdálo se, že k rozhodnutí dospěl až nyní. Vyběhl z místnosti a cestou popadl ohromný blaster. Zayon a Yonge zaváhali, rychle se podívali nejdříve na Luckyho a pak na robota a poté následovali Devoura.

Rozlehlé prostranství před Devourovými kancelářemi tonulo v umělém namodralém osvětlení typickém pro Sirius. Uprostřed stál osamocený Čára a o sto metrů dále pět robotů. Další se blížili ze všech možných stran.

"Pojďte a vemte si to," hulákal Devoure na nejbližší roboty a ukazoval přitom na Čáru.

"Nepřijdou blíž," křikem mu odpovídal Čára. "Jestli se pohnou směrem ke mně, tak ti sežehnu srdce v těle. Oni moc dobře vědí, že to opravdu udělám. Anebo alespoň nemohou riskovat, že to udělám," posmíval se klidně Čára.

Devoure zrudl a zvedl blaster.

"Dej pozor, aby ses tím blasterem nezranil," pokračoval Čára v nastoupeném kursu, "držíš ho moc blízko u těla."

Pravým loktem se opřel o levou dlaň. Než domluvil, vykoukla mezi druhým a třetím prstem hlaveň jehlovky svíraná pravou pěstí a účinkem právě zesíleného magnetického pole z ní vystříkl proud deuteria. Zvládnutí správného držení a polohy palce vyžadovalo obrovskou zručnost a zkušenost, ale těmito vlastnostmi oplýval Čára více než kdokoli jiný v celé soustavě.

Ústí hlavně Devourova blasteru zajiskřilo, Devoure překvapeně vyjekl a zbraň upustil.

"Nevím, kdo jste vy dva," ovládal situaci Čára, "ale jestli se někdo z vás pohne směrem k blasteru, tak ho upozorňuju, že ten pohyb nikdy nedokončí."

Všichni ztuhli. Nakonec se Yonge opatrně zeptal: "Jak se vám podařilo získat zbraň?"

"Robot," vysvětloval Čára s převahou, "není chytřejší než ten moula, který mu dává příkazy. Roboti, kteří mě

prohledávali na lodi, dostali pokyny od někoho, kdo netuší, že Marťani nepoužívají svoje holinky jenom k tomu, aby do nich strkali nohy."
"A jak jste dokázal robotům utéct?"
"Jednoho jsem musel zničit," řekl Čára ledově.
"Vy jste zničil robota?" Tři Sirijce zachvátila jakási elektrizující hrůza.
Čára pociťoval vzrůstající napětí. Netrápili ho okolostojící roboti, ale v každém okamžiku se mohli objevit další živí Sirijci a zastřelit ho z bezpečné vzdálenosti zezadu.
Mezi lopatkami ho svědilo, tudy s největší pravděpodobností vnikne kulka do jeho těla. No dobře, bude to jako blesk. Neucítí vůbec nic. A oni pak ztratí možnost vydírat Luckyho a Čára, mrtvý nebo živý, bude vítěz.
Jenom se zoufale chtěl nejdřív setkat s Devourem, s tím úlisným sirijským hadem, který si od něj odsedí u stolu a říkal věci, jaké nikdo v celém vesmíru nedokáže nechat bez povšimnutí.
"Všechny vás můžu postřílet," řekl Čára. "Uděláme dohodu?"
"Nezastřelíte nás," řekl tiše příslušník Yonge. "Střelba by znamenala, že pozemšťan spustil nepřátelské akce na sirijské planetě. To by znamenalo válku."
"Kromě toho," chroptěl Devoure, "když zaútočíš, roboti se dají do pohybu. Budou chránit spíše tři lidi než jednoho. Odhoď jehlovku a nech se znovu zajmout."
"Dobře. Tak pošli roboty pryč a já se vzdám přímo tobě."
"Roboti se o tebe postarají," řekl s odporem Devoure. Pokusil se nonšalantně otočit ke zbylým Sirijcům: "Dělá se mi vyrážka, když musím mluvit s tímhle podčlověkem."
Najednou třeskla jehlovka a pár desítek centimetrů před Devourovým obličejem vybuchla ohnivá kulička. "Řekni ještě jednou něco takového a budeš nadosmrti slepý. Jestli se roboti pohnou, tak to vy tři koupíte dříve, než se k nám dostanou. Možná to bude znamenat válku, ale vy tu rozhodně nebudete, takže se o tom ani nedozvíte. Pošlete roboty pryč a já se vzdám Devourovi, jestli si mě dokáže odvést. Hodím jehlovku jednomu z vás a vzdám se."
"To zní rozumně, Devoure," pronesl prkenně Zayon.
Devoure si pořád mnul oči. "Tak tu zbraň vemte. Jděte k němu a seberte mu ji."
"Počkat," zastavil je Čára, "ještě se nehýbejte. Chci čestné slovo, že mě nezastřelíte nebo nedáte robotům. Musí mě odvést Devoure."
"Tobě, moje čestné slovo?" vybuchl Devoure.
"Ano mně, ale ne tvoje slovo. Slovo jednoho z nich. Mají uniformu Sirijské armády a jejich slovu věřím. Když jim odevzdám jehlovku, zůstanou tady a nechají tě, Devoure, abys přišel a odvedl si mě holýma rukama."
"Máte moje slovo," řekl Zayon.
"I moje," dodal Yonge.
"Co to má znamenat?" rozčiloval se Devoure. "Nemám v úmyslu dotýkat se téhle stvůry."
"Bojíš se?" zeptal se mírně Čára. "Jsem na tebe moc velký, Devoure? Nadával jsi mi. Nechceš teď místo své smradlavé huby použít svaly? Tady je moje jehlovka, pánové."
Znenadání hodil pušku směrem k Zayonovi. Ten natáhl ruku a elegantně zbraň zachytil.
Čára vyčkával. Čeká na smrt?
Ale Zayon zastrčil jehlovku do kapsy.
"Roboti!" zvolal Devoure, ale Zayon zakřičel stejně hlasitě: "Roboti, nechtě nás!"
Zayon se obrátil k Devourovi: "Má naše slovo. Musíte ho odvést do zajetí sám."
"Anebo mám jít za tebou?" nedokázal si odpustit posměšky Čára.
Devoure beze slova zavrčel a spěšně vyrazil k Čárovi. Malý Marťan se přikrčil a vyčkával, pak udělal úkrok do strany, aby se vyhnul napřažené paži, a vymrštil se jako napjatá pružina.
Jeho pěst zaduněla v protivníkově tváři jako perlík na kovadlině. Devoure zavrávoral a posadil se na zem. Nechápavě zíral na Čáru. Pravá tvář mu zrudla a z koutku úst mu pomalu vytékal pramínek krve. Dotkl se toho místa prstem, setřel krev a podíval se na ni, jako by nevěřil vlastním očím.
"Ten pozemšťan je větší, než se zdá," podotkl Yonge.
"Nejsem pozemšťan, já jsem Marťan," opravil ho Čára. "Vstaň, Devoure. Nebo ses snad takový slaboch? Když nemáš po ruce roboty, tak nic nedokážeš? Jestlipak ti utřou pusu, když dojíš oběd?"
Devoure sípavě zařval a vyskočil na nohy, ale nevrhl se na Čáru. Jenom kroužil okolo, lapal po dechu a planoucím zrakem pozoroval soupeře.
I Čára poskakoval v kruhu a kochal se pohledem na namáhavě oddechující postavu zesláblou sladkým životem s pomocí robotů. Zrakem vychutnával soupeřovy neobratné ruce a malátné nohy. Byl si jist, že Sirijec nikdy předtím s nikým nebojoval pěstmi.
Čára opět vykročil, jistým pohybem popadl protivníkovu paži a zkroutil mu ji za zády. Devoure zavyl a upadl obličejem k zemi.
Čára odstoupil. "Co se děje? Já přece nejsem chlap, já jsem jenom předmět. V čem to vázne?"
Devoure se podíval na oba příslušníky, v jeho pohledu se zračilo cosi zlověstného. Vyškrábal se na kolena, rukou se dotkl boku, na který předtím spadl, a zasténal.
Sirijci se ani nepohnuli, aby mu pomohli. Nechápavě zírali, jak Čára Devoura znovu složil.
Nakonec se přiblížil Zayon. "Marťane, jestli budeš pokračovat, tak mu vážně ublížíš. Naše dohoda zněla, že si tě Devoure odvede holýma rukama, a myslím, žes vlastně dostal to, co jsi chtěl, když jsme tuto dohodu ujednávali. To je celé. Teď se mi klidně vzdej, nebo budu muset použít jehlovku."
Ale Devoure nepřestával supět. "Jdi pryč, jdi pryč Zayone, na tohle už je pozdě. Ustup, povídám."

"Roboti! Pojďte sem!" zaječel pištivým hlasem.
"Vzdá se do mých rukou," řekl Zayon.
"Ne, nic takového." Devourova otékající tvář pocukávala fyzickou bolestí i nezvladatelným vztekem. "Ne, nic takového, měl se vzdát dřív… Ty, robote, ty, co jsi nejblíž - to je jedno, jaké máš sériové číslo - ty. Vezmi to. Vezmi tu věc." Ukázal na Čáru a zvedl hlas. "Znič to! Rozbij to! Rozmlať to na tisíc kusů!"
"Devoure," zvolal Yonge, "ty ses zbláznil! Robot takové věci dělat nemůže!"
Robot zůstal na svém místě. Ani se nehnul.
"Nemůžeš ublížit člověku, robote," řekl Devoure. "O to tě nežádám. Ale tohle není člověk."
Robot se otočil a podíval se na Čáru.
"Neuvěří tomu," zařval Čára, "ty mě možná za člověka nepovažuješ, ale robot to ví lip."
"Podívej se na to, robote," ukazoval Devoure. "Má tvar jako člověk a mluví jako člověk, ale to ty umíš taky, a přitom jsi robot. Dokážu ti, že to není člověk. Viděl jsi někdy takhle malého dospělého člověka? Ne? Tím se jasně dokazuje, že to není člověk. Je to zvíře a - a ubližuje mi. Musíš to zničit."
"Běž za robomámou," kvičel posměšně Čára.
Ale robot už vykročil směrem k Čárovi.
Yonge vystoupil a postavil se mezi Čáru a robota. "Tohle nemůžu dopustit, Devoure. Robot takové věci dělat nesmí, už jen z toho důvodu, že by ho zničil nahromaděný potenciál."
Avšak Devoure se nedal. "Jsem váš nadřízený," chroptěl. "Jestli uděláte ještě jeden krok, do zítřka budete propuštěn z armády."
Yonge v sobě měl poslušnost hluboce zakódovanou. Ustoupil, ale jeho tvář vyjadřovala úzkost a strach.
Robot zrychlil a Čára udělal opatrný krůček dozadu. "Já jsem člověk," zašeptal.
"Není to člověk," hulákal šílený Devoure. "Není to člověk. Rozbij to na kusy. Pomalu."
Čáru zamrazilo, ústa měl hrůzou vyschlá. Rychlá smrt, ano, ale tohle…
Nebylo kam ustoupit a neměl možnost záchrany pomocí jehlovky. Za ním byla spousta dalších robotů a všichni slyšeli, že není člověk.
12
Kapitulace
Na Devourově zhmožděné a oteklé tváři se objevil úsměv. Muselo ho to bolet, protože měl jeden ret roztržený a bezmyšlenkovitě si jej přejížděl kapesníkem, ale očima upřeně sledoval robota blížícího se k Čárovi. Zdálo se, že nic jiného nevnímá.
Marťanovi zbývaly na ústup poslední dva metry a Devoure nevyvíjel žádnou snahu blížícího se robota popohnat nebo přesunout roboty stojící v zadní řadě.
"Devoure," řekl rázně Yonge, "ve jménu Siria, chlape, tohle není zapotřebí."
"Bez komentáře, Yongi," odpověděl napnutý Devoure. "Tenhle podčlověk zničil jednoho robota a pravděpodobně poškodil několik dalších. Budeme muset prohlédnout všechny roboty, kteří byli vystaveni pohledu na to násilí. Nezaslouží si nic jiného než smrt."
Zayon se pokusil uklidnit Yonga, ale ten jeho ruku nespokojeně odstrčil. "Smrt?" řekl Yonge. "Dobře. Tak ho pošli na Sirius a tam ho nech odsoudit a popravit podle zákona. Anebo můžeme připravit přelíčení tady na základně a normálně ho zastřelit. Ale jenom proto, že ti rozb…"
Devoure vybuchl: "Tak to už stačilo! Vašeho vměšování bylo až moc. Jste zatčen. Zayone, vezměte jeho blaster a hoďte mi ho."
Rychle se otočil, zdráhal se spustit oči z Čáry, byť jen na úplně malou chvíli. "Udělej to, Zayone, nebo tě u všech vesmírných oblud taky odprásknu."
Zayon se zamračil a beze slova natáhl ruku k Yongovi. Ten zaváhal, prstem se dotkl spouště blasteru a vztekle napůl zatáhl.
"Ne, Yongi," zašeptal naléhavě Zayon. "Nesmíš mu dát záminku. Až ho přejde zuřivost, pustí tě z vězení. Bude muset."
"Dej sem ten blaster," hulákal Devoure.
Yonge vytáhl zbraň z pouzdra a třesoucí se rukou ji podal Zayonovi. Ten položil blaster Devourovi k nohám a Devoure jej zvedl.
Čára, který setrvával v mučivém mlčení a marně se snažil najít možnost, jak uniknout, se nyní rozeřval z plných plic.
"Nedotýkej se mě, já jsem pán," zavřeštěl, když ocelové monstrum sevřelo jeho zápěstí.
Robot na chvíli zaváhal, potom sevření zesílilo. Druhou rukou uchopil Čáru za loket. Devoure se hihňal vysokým hláskem.
Yonge se otočil a přiškrceným hlasem řekl: "Alespoň ať se na ten hnusný zločin nemusím dívat." Výsledkem bylo, že mu následující události ušly.

Lucky musel vynaložit veškeré úsilí, aby se mu podařilo po odchodu tří Sirijců zachovat klid. Z čistě fyzikálních příčin nemohl uvažovat o vyřazení robota z provozu holýma rukama. Je možné, že je někde v budově zbraň, kterou by dokázal robota zničit, pak by mohl dokonce vyjít ven a všechny tři Sirijce postřílet.
Ale nedokázal by opustit Titan, ani porazit celou základnu.
A co je ještě horší, kdyby ho zabili, což by se nakonec jistě stalo, jeho důležitější poslání by bylo zmařeno, a to on riskovat nemůže.
"Co se stalo s panem Čárou?" zeptal se tedy místo toho robota. "Řekni mi rychle to nejpodstatnější."
Robot vyprávěl a Lucky napjatě poslouchal. Všiml si, jak robot někdy šišlá a polyká slova, jak zvyšuje hlas, když

popisuje Čárovo přechytračení robota pomocí předstíraného zranění.
Lucky si povzdechl. Mrtvý robot. Sirijská justice dopadne na Čárovu hlavu plnou silou. Lucky znal natolik dobře sirijskou kulturu a jejich vztah k robotům, aby mu bylo jasné, že pro robovraždu neexistují žádné polehčující okolnosti. Ale jak teď horkokrevného Čáru zachránit?
Lucky si vzpomněl na svůj polovičatý pokus uklidit Čáru na Mimas. Tohle přesně nepředvídal, ale bál se Čárový výbušnosti v choulostivých situacích, v takových, jaká například nastala nyní. Měl trvat na tom, aby Čára zůstal na základně, ale co by to pomohlo? Jen se zamyslel, ihned si uvědomil, že Čáru prostě potřebuje.
A tak ho musí zachránit. Musí ho nějakým způsobem vysvobodit.
Spěšně se vydal k východu z místnosti a robot vykročil rozhodně za ním. „'dle pokynů, 'ré jsem dostal, nesmí pán z' žádných okolností opstit budovu."
"Neopouštím budovu," ohradil se Lucky. "Jdu jenom ke dveřím. Nemáš žádný příkaz, který by mi v tom zabraňoval."
Robot na chvíli ztichl a pak pravil: „'dle pokynů, 'ré jsem dostal, nesmí pán z' žádných okolností opstit budovu."
Lucky se zoufale pokusil robota odstrčit, ale ten ho popadl za ruce, chvíli je držel v kleštích a pak ho zatlačil zpět do pokoje.
Lucky nespokojeně skousl ret. Ten robot bere svoje příkazy doslova, uvědomil si. Je zjevně poškozen, jeho funkce je omezena na základní robotické chování.
Ale on musí nutně vidět Čáru. Otočil se ke konferenčnímu stolu. Uprostřed byl trojrozměrný videotelefon. Devoure ho přece používal, když mu volali příslušníci.
"Hej, robote!" zavolal Lucky.
Robot se dovlekl ke stolku.
"Jak funguje tento přístroj?" zeptal se Lucky.
Robot byl pomalý. Začínal šišlat. "Ovladače sou za těmihle dvíšky."
"Za jakými dvířky?"
Robot mu je ukázal a nemotorně odsunul kryt.
"Výborně," řekl Lucky. "Můžu se dostat přímo do prostoru před tímhle domem? Ukaž mi to. Udělej to."
Odstoupil. Robot se chvíli přehraboval v knoflících. "Už še stalo, pane."
"Tak mě nech kouknout." Na malé obrazovce nad stolem se ukázal obraz pláně před domem, postavy se nehýbaly. Robot odešel o pár kroků a civěl do prázdna.
Lucky ho nepovolal zpět. Neozýval se žádný zvuk. Když se Lucky natáhl po knoflíku, který nemohl být ničím jiným než ovladačem hlasitosti, jeho pozornost plně zaujal probíhající zápas. Devoure bojoval s Čárou. Bojoval s Čárou!
Jak dokázal ten šotek přesvědčit dva příslušníky, aby stáli bokem a dopustili něco takového? Protože Čára samozřejmě nadělal ze svého soupeře třísky. Lucky na tom nedokázal vidět nic zábavného.
Tohle nemůže skončit jinak než Čárovou smrtí a Lucky ví, že si to Čára uvědomuje a je mu to jedno. Marťan si koleduje o smrt, při každé příležitosti, vždycky chce pomstít urážku… Aha, jeden z příslušníků nyní zasahuje.
V tomto okamžiku našel Lucky ovladač hlasitosti. Z reproduktoru se ozvaly hlasy: Devourovo zuřivé volání po robotech a jeho rozkaz, aby zničili Čáru.
Na zlomek sekundy si Lucky nebyl jist, jestli slyšel dobře, a pak začal mlátit pěstmi do stolu a zoufale chodit kolem. Musí se dostat ven, ale jak?
Byl tady sám, zavřený s robotem, kterému bzučí ve zbytcích pozitronických mozkových drah jediný příkaz: za každou cenu udržet Luckyho na místě. Galaxie skákavá, existuje něco, co by tento rozkaz přebilo?
Neměl ani zbraň, kterou by mohl použít ke zničení robota nebo kterou by mohl hrozit sebevraždou.
Očima spočinul na telefonním přístroji, který visel na zdi. Naposledy u něj viděl Zayona, jak vyhlašuje nějaký poplach v okamžiku, kdy přišly zprávy o Čárovi.
"Robote, rychle," pobídl ho Lucky, "co tady udělal?"
Robot se přiblížil, pohlédl na kombinaci červeně zbarvených tlačítek a zoufale pomalu odpověděl: "Pán nažídil všem robotům, aby pšipravili bojová stanoviště."
"Jak můžu rozkázat všem robotům, aby se najednou dostavili na bojová stanoviště? A zrušit všechny předcházející rozkazy?"
Robot se na něj zahleděl a Lucky, dohnán skoro do stavu šílenství, chytil robota za ruku pevně ji sevřel. "Řekni mi to, řekni."
Může mu takový přístroj rozumět? Anebo jsou v jeho zničených mozkových drahách zbytky nějakého rozkazu, který mu zabraňuje poskytnout takovou informaci?"
"Řekni mi to, řekni. Anebo to udělej, udělej to!"
Robot se beze slova trhaně natáhl k telefonu a pomalu zmáčkl dva knoflíky. Potom zvedl prst o pár centimetrů a zastavil se.
"To je všechno? Jsi hotov?" vyptával se Lucky zoufale.
Ale robot se sotva otočil a nevyrovnaným krokem (viditelně napadal na jednu nohu) došel ke dveřím a zmizel venku.
Lucky vyběhl ze dveří za ním a sprintem překonal sto metrů, které ho dělily od Čáry a tří Sirijců.

Yonge, který se otočil ve strachu před nadcházející krvavou vraždou, neuslyšel očekávané zmučené sténání. Místo toho se ozvaly Zayonovy nadávky a Devourův zvířecí řev.
Otočil se. Robot, který před chvílí svíral Čáru, už ho nedržel. Rychle utíkal někam pryč. I všichni ostatní roboti mizeli z dohledu,
A ten pozemšťan, Lucky Starr, stojí najednou Čárovi po boku.

Lucky se naklání nad Čáru, malý Marťan mu energicky masíruje levou ruku a vrtí hlavou. "O minutu později, Lucky, ještě o minutu později a…"
Devoure sípavě a bezvýsledně křičí na roboty, a vtom se z ampliónů ozve hlasité hlášení:
NÁČELNÍKU DEVOURE, VYDEJTE, PROSÍM, DALŠÍ POKYNY. NAŠE PŘÍSTROJE NEZAZNAMENALY NEPŘÍTELE. VYSVĚTLETE ROZKAZ BOJOVÁ STANOVIŠTĚ. NÁČELNÍKU DEVOURE…
"Bojová stanoviště," omráčeně mumlal Devoure. "Není divu, že roboti…" Pohlédl na Luckyho. "Ty jsi to udělal."
Lucky přisvědčil: "Ano, pane."
Stiskl oteklé rty a zařičel: "Ten mazaný vynalézavý akademik! Na chvíli se ti podařilo zachránit toho tvého opičáka."
Namířil blaster na Luckyho břicho. "Jděte do mé kanceláře. Všichni. I ty, Zayone. Všichni."
Přístroj na stole se otřásal bláznivým bzučením. To, že jeho podřízení nezastihli Devoura v kanceláři, byla zjevně chyba, která způsobila, že se všichni vydali k reproduktorům.
Devoure zapnul mikrofon, ale kameru zakryl listem papíru. "Ruším poplach. Opusťte bojová stanoviště. Jednalo se o nedorozumění."
Muž na druhém konci něco namítal a Devoure ostře odpověděl: "S obrazem je všechno v pořádku. Soustřeďte se na práci. Všichni na svá místa." Ale takřka proti své vůli vložil ruku mezi sebe a místo, kde stála přikrytá kamera, jako by se bál, že někdo přece jen spatří, co se mu stalo s obličejem, a bude uvažovat, jak k tomu asi došlo.
Yongovi, který ho pozoroval, se rozšířilo chřípí a pomalu si pohladil jizvu na předloktí.
Devoure se posadil. "Ostatní zůstaňte stát," vyštěkl a mrzutě se podíval z jednoho na druhého. "Tenhle Marťan zemře, možná ne rukou robota nebo ve vykuchané lodi. Já už na něco přijdu, a jestli si myslíš, že jsi ho zachránil, pozemšťane, tak si uvědom, že přijdu na něco daleko zábavnějšího. Já mám skvělou představivost."
"Žádám, aby byl považován za válečného zajatce."
"Žádná válka není vyhlášena," řekl Devoure. "Je to špión. Zasluhuje si smrt. Je to robovrah. Zasluhuje dvojnásobnou smrt." Hlas se mu zachvěl. "Vztáhl na mě ruku. Desetkrát si zasluhuje zemřít."
"Vykoupím svého přítele," zašeptal Lucky.
"Není na prodej."
"Můžu zaplatit hodně."
"Jak?" Devoure se divoce zašklebil. "Tím, že promluvíš na konferenci tak, jak jsme tě o to žádali? Na to je už pozdě. To nestačí."
"To bych stejně nikdy neudělal," řekl Lucky. "Nebudu lhát v neprospěch Země, ale je tu jedna pravdivá informace, pravdivá informace, o níž nemáte ani ponětí."
"Nesmlouvej s nimi, Lucky," napomínal ho ostře Čára,
"Opičák má pravdu," řekl Devoure. "Nesmlouvej. Nic z toho, co nám můžeš říct, ti ho nekoupí. Neprodal bych ho ani za celou Zemi."
"Já bych ho prodal za daleko míň," přerušil ho nakvašeně Yonge. "Vyslechni toho akademika. Jejich životy můžou stát za tu informaci, kterou nám chce sdělit."
"Nedráždi mě," syčel Devoure. "Jsi zatčen."
Ale Yonge zvedl židli a nechal ji dopadnout na zem. "Neuznávám zatčení. Já jsem příslušník a vy nemáte právo propustit mě ze služby. Nemůžete, ať vás budu dráždit sebevíc. Musíte mě pohnat k soudu. A ať už dojde k jakémukoli přelíčení, můžu tam říct spoustu zajímavých věcí."
"Jako například?" tázal se Devoure opovržlivě.
Veškerá nenávist stárnoucích příslušníků k mladému aristokratovi vyplula najednou na povrch. "Jako například to, co se stalo dneska: jak vám metr a půl vysoký pozemšťan nabil, až jste skučel bolestí, a jak Zayon musel zakročit, aby vám zachránil život. Zayon mi to dosvědčí. Každý chlap na základně si bude pamatovat, kolik dní poté jste se neodvážil vystrčit nos - nebo si snad troufnete ukázat ten váš pochroumaný obličej dřív, než se zahojí?"
"Buď zticha!"
"Klidně budu zticha. Já nemusím říkat vůbec nic, jestli ovšem vy přestanete nadřazovat svoje osobní nevraživosti zájmům Siria. Vyslechněte, co vám chce říct akademik." Otočil se k Luckymu. "Zaručuji vám poctivé jednání."
"Jaké poctivé jednání?" vypískl Čára. "Vy a Zayon se jednou ráno probudíte a zjistíte, že jste nešťastnou náhodou mrtví, a Devourovi to bude hrozně líto a pošle vám spoustu květin, jenomže pak už nezbude nikdo, kdo by dokázal říct, jak moc potřebuje roboty, když mu jde Marťan po jeho tlustém krku. A s námi pak udělá, co si zamane. Takže proč smlouvat?"
"Nic takového se nestane," pronesl Yonge prkenně, "protože hodinu po tom, co opustím tuhle místnost, sdělím všechny informace jednomu z robotů. Nebude vědět kterému a nedokáže to zjistit. Jestliže já nebo Zayon zemřeme jinou než přirozenou smrtí, celý příběh bude odvysílán v subéteru, jinak ne. Já si myslím, že si Devoure dá dobrý pozor, aby se mně ani Zayonovi nic nestalo."
Zayon zavrtěl hlavou. "To se mi vůbec nelíbí, Yongi."
"Bude se ti to muset líbit, Zayone. Jsi svědkem jeho ponížení. Ty si myslíš, že ti neudělá to nejhorší, jestli nepřijmeš ochranná opatření? Ale no tak, vůbec nemám v úmyslu obětovat prestiž armády kvůli synovci náčelníka."
"Tak jakou pro nás máte informaci, akademiku Starre?" zeptal se Zayon nevesele.
"Jedná se o víc než o informaci," pronesl tiše Lucky. "Jedná se o kapitulaci. Na území, které prohlašujete za sirijské, se nachází další akademik. Souhlasíte-li s tím, že budete považovat mého přítele Čáru za válečného zajatce, a zajistíte-li jeho bezpečnost tím, že zapomenete na robovraždu, zavedu vás k němu."
13
Prolog k Vestě

Čára, který došel k přesvědčení, že má Lucky bezesporu v rukávu ještě nějaké eso, byl zděšen. Srdceryvně zaječel: "Ne, Lucky, já nechci být takhle vyřazen ze hry."
Devoure byl naplněn úžasem. "Kde? Naší obranou žádná loď proniknout nemohla. To je lež."
"Já vás k tomu muži zavedu," prohlásil Lucky obezřetně, "jestli ovšem dojde k dohodě."
"Provesmír!" hromoval Yonge. "Dohodnuto!"
"Zadrž," vykřikl nazlobeně Devoure. "Uznávám, ta informace pro nás může mít zásadní význam, ale dosvědčí Starr na konferenci, že ten akademik napadl naše území a že on sám dobrovolně prozradil jeho úkryt?"
"Přesně tak," potvrdil Lucky. "Dosvědčím to."
"Čestné slovo akademika?" posmíval se mu Devoure.
"Už jsem vám řekl, že to dosvědčím."
"Tak dobře," pravil Devoure, "když si to naši příslušníci přejí, můžete tu informaci vyměnit za své bídné životy." Jeho oči najednou vztekle zajiskřily. "Na Mimasu. Je to tak, akademiku? Na Mimasu."
"Ano, je to tak."
"Provesmír!" Devoure vstal a přecházel sem tam. "Málem nám to uteklo. Ani armádu to nenapadlo."
Zayon zamyšleně opakoval: "Na Mimasu?"
"Armádě to stále nedochází," řekl Devoure se zlomyslným úšklebkem. "Na Meteoru byli zjevně tři muži. Tři se prohrabali dovnitř a jenom dva vylezli ven. To byla, myslím, vaše zpráva, Yongi, která zdůrazňovala skutečnost, že Starr vždycky pracuje ve dvojici se svým kumpánem."
"Doposud to tak vždycky bylo."
"A to ve vás nezbyla ani trocha důvtipu, který by vám umožnil uvažovat o třetím členu posádky? Rozjedeme se tedy na Mimas?" Zdálo se, že pod tlakem nových událostí z divoura poněkud vyprchala šílená touha po pomstě a navrátila se ironie, s níž přivítal oba pozemšťany po jejich příletu na Titan. "Budete tak laskav a doprovodíte nás, pane akademiku?"
"S radostí, pane Devoure," odpověděl zdvořile Lucky.
Čára odvrátil tvář. Nyní mu bylo daleko hůře, nebo mu to tak alespoň připadalo, než ve chvíli, kde jej robot svíral kovovýma rukama a chystal se jej rozmáčknout.

Meteor plul opět vesmírným prostorem, ale nikoli jako nezávislá loď. Byl tažen pevnou magnetickou kotvou a pohyboval se podle impulsů motorů sirijské lodi.
Cesta z Titanu na Mimas trvala skoro dva dny a pro Luckyho to byl krušný čas plný hořkosti a napjatého očekávání. Stýskalo se mu po Čárovi, který byl naložen do sirijské lodi. (Oddělení, zdůraznil Devoure, je zárukou jejich slušného chování.)
Harrig Zayon, sirijský příslušník, byl určen jako zástupce velitele lodi. Choval se jaksi toporně. Nepokoušel se dále přesvědčovat Luckyho, aby se stal Sirijcem, a Lucky si nemohl odpustit protiútok. Zeptal se, jestli je podle Zayona Devoure typickým příkladem nadřazené lidské rasy, která obývá sirijské planety.
"Devoure nemá dobré vlastnosti získané armádním výcvikem ani armádní disciplínu," odpověděl Zayon neochotně. "Je příliš náladový."
"Váš kolega Yonge působí, jako by si myslel ještě něco jiného. Pohrdá schopnostmi pana Devoura a nedělá s tím žádné tajnosti."
"Yonge je… je představitelem radikálního křídla armády. Jizvu na jeho předloktí má na svědomí vnitřní šarvátka, která vynesla k moci současného náčelníka Centrální správy."
"Devourova strýce?"
"Ano. Armáda byla na straně bývalého náčelníka a Yonge plnil rozkazy důsledně. Výsledkem je, že ho po nástupu nové vlády přeskočili při povyšování. Ano, poslali ho sem a najmenovali ho do delegace, která bude zastupovat Sirius na Vestě, ale ve skutečnosti podléhá Devourovi."
"Náčelníkovu synovci."
"Ano. A Yonge to těžce nese. Yonge nedokáže pochopit, že armáda je státním orgánem a jako takový nemůže zpochybňovat představitele státu ani se míchat do toho, jaká skupina zrovna vládne. Ale jinak je to vynikající příslušník."
"Ale nezodpověděl jste otázku, jestli považujete Devoura za dostatečně názorný příklad sirijské elity."
"A jak je to u vás na Zemi?" odsekl nazlobeně Zayon. "Vy jste nikdy neměli málo schopné vládce? Anebo dokonce úplně mizerné?"
"Spoustu," připustil Lucky, "ale na Zemi žijí nejrůznější lidé, je mezi námi mnoho odlišností. Žádný vládce nemůže zůstat u moci dlouho, jestliže nepředstavuje kompromis mezi různými proudy. Kompromisní politik možná nebude dost dynamický, ale zase nemívá sklon k tyranii. Na Siriu jste vybudovali uniformitu a vládce může zacházet v rámci této uniformity do krajností. Z tohoto důvodu u vás nejsou autokracie a násilí výjimkou jako na Zemi, ale pravidlem."
Zayon vzdychl, a než znovu s Luckým promluvil, uběhlo mnoho hodin. To už byl na monitoru vidět Mimas jako obrovské těleso a lodě se připravovaly na přistání.
"Řekněte mi, akademiku," vyzvídal Zayon. "Ptám se vás jako čestného muže. Je v tom nějaká lest?"
Luckymu se sevřel žaludek, ale pokusil se odpovědět co nejklidněji: "Jakou lest máte na mysli?"
"Je na Mimasu opravdu další akademik?"
"Ano, je tam. Co jste čekal? Že mám na Mimasu ukrytý nějaký doutnák, kterým odpálím bombu, co nás vyhodí do věčnosti?"
"Možná něco takového."

"A co bych tím získal? Zničil bych jednu sirijskou loď a pár Sirijců."
"Získal byste slávu."
Lucky pokrčil rameny. "Já jsem s vámi ujednal dohodu. Máme tam dole akademika. Půjdu tam, vrátím se s ním a potom už nebudeme klást odpor."
Zayon přikývl. "Výborně. Vidím, že se z vás nakonec asi nestane Sirijec. Radši zůstaňte pozemšťanem."
Lucky se hořce usmál. Tak tohle byla příčina Zayonovy špatné nálady. Jeho prkenný armádní smysl pro čest mu velel protestovat proti Luckyho chování, i když věřil, že z něj Sirius bude mít výhody.

* * *

V přístavu, v Metropoli planety Země, čekal prezident Akademie věd Hektor Conway na svůj let na Vestu. Z Luckyho Meteoru neměl přímé zprávy od doby, kdy se pohyboval ve stínu Hidalga.
Velmi stručná kapsle, kterou mu doručil kapitán Bernold, byla poznamenána Luckyho obvyklou povšechností. Jediným možným východiskem je opravdu konference. Předseda vlády to viděl jasně, i když někteří členové kabinetu chtěli bojovat, byli přehlasováni.
Dokonce i Sirius (přesně tak, jak Lucky předpokládal) přijal výzvu s nadšením. Bylo naprosto zřejmé, co potřebuje sirijská vláda - konferenci, která nepovede k úspěšnému závěru, a po ní válku vyhovující jejich podmínkám. Podle všech dostupných náznaků drželi trumfy v ruce oni.
Z tohoto důvodu bylo nezbytně nutné utajit co nejvíce skutečností. Kdyby unikly všechny podrobnosti do subéteru bez náležité přípravy, veřejné mínění by mohlo vehnat zemskou vládu do války proti celé galaxii. Svolání konference by celou situaci vyostřilo, protože by je bylo možno vykládat jako zbabělý ústupek Sirijcům.
Jenže naprosté utajení nebylo realizovatelné, protože tisk se rozčiloval nad nicneříkajícími zprávami, které dostával z vlády. Situace se zhoršovala každým dnem.
Předseda vlády musí nějak vydržet alespoň do konference. A pak, jestli konference neuspěje, bude ve srovnání s tím, co nastane, současná situace procházkou růžovým sadem.
Ve všeobecném pobouření nedojde pouze k válce, ale též k naprosté diskreditaci a rozložení Akademie věd a Zemská federace tím ztratí svoji nejúčinnější zbraň právě v okamžiku, kdy ji bude nejvíc potřebovat.
Hektor Conway spal naposledy bez prášků před mnoha týdny a poprvé za svoji kariéru uvažoval vážně o odchodu do penze.
Těžce se zvedl a vydal se na cestu k lodi, která se připravovala na start. Za týden bude na Vestě a povede přípravné rozhovory se zástupcem Elamu, panem Doremem. Ten starý státník bude jazýčkem na vahách. O tom není pochyb. Slabost jeho malinkého světa mu přináší ohromnou moc. Má nejblíže k pozici mírného nezaujatého neutrála, a dokonce i Sirijci budou naslouchat tomu, co říká.
Kdyby s ním Conway dokázal promluvit co nejdřív…
Muže, který se k němu blížil, si všiml až těsně před tím, než se málem srazili.
"Aha? Co je?" ptal se překvapený Conway.
Muž se letmo dotkl svého klobouku. "Jan Dieppe ze Subrádia 1, pane prezidente. Mohl bych vám položit pár otázek?"
"Ne, ne. Zrovna budu nastupovat do lodi."
"Ano, to jsem si všiml, pane. Proto jsem vás zastavil. Je to moje poslední šance. Máte samozřejmě namířeno na Vestu."
"Ano, samozřejmě."
"Jednat o útoku na Saturn."
"Prosím?"
"Co dokáže podle vašeho názoru tato konference vyřešit? Domníváte se, že se Sirius bude řídit rezolucemi, které na ní budou přijaty?"
"Ano, domnívám se, že se podřídí."
"Domníváte se, že hlasování dopadne v jeho neprospěch?"
"Tím jsem si jist. Necháte mě projít?"
"Promiňte, pane, ale je tu něco velice důležitého, o čem se musí obyvatelé Země bezpodmínečně dovědět."
"Prosím vás, nepovídejte mi, co se musí kdo dovědět. Ujišťuji vás, že blaho lidí na Zemi mi leží na srdci stejně jako vám."
"A právě proto chce Akademie věd umožnit zástupcům jiných mocností hlasovat o tom, jestli byla Zemská federace napadena nebo ne? O otázce, na kterou bychom si měli odpovědět výhradně sami?"
Conway si nemohl nevšimnout výhružného podtónu v reportérových zdvořilých, leč neodbytných dotazech. Podíval se přes jeho rameno a spatřil ministra zahraničí, jak rozmlouvá se skupinou dalších novinářů přímo u dveří kosmické lodi.
"Kam míříte?" odpověděl otázkou.
"Bohužel, veřejnost ztrácí důvěru v Akademii, pane prezidente. A v této souvislosti zachytilo Subrádio 1 sirijské zprávy, které ještě nebyly zveřejněny. Chtěl bych vás požádat o komentář."
"Bez komentáře. Sirijské zprávy určené pro domácí vysílání nestojí za žádný komentář."
"Ale tato reportáž byla poměrně podrobná. Například, kde je nyní akademik David Starr, legendární Lucky? Kde je?"
"Cože?"
"Ale no tak, pane prezidente. Já vím, že se pracovníci Akademie vyhýbají publicitě, ale byl akademik Starr vyslán na Saturn se zvláštním tajným posláním?"
"I kdyby to tak bylo, mladý muži, snad byste neočekával, že o tom budu mluvit?"

"Ale ano, protože Sirius už o tom mluví. Říkají, že Lucky Starr napadl soustavu Saturnu a že byl zajat. Je to pravda?"
"Nevím, kde se v současné době nachází akademik David Starr," vyhlásil Conway koženě.
"Znamená to, že může být v soustavě Saturnu?"
"Znamená to, že nevím, kde se nachází."
Novinář svraštil čelo. "No dobře. Jestli se domníváte, že bude znít lépe, když prezident Akademie věd popře povědomí o tom, kde se právě nachází jeden z jeho nejdůležitějších pracovníků, je to vaše věc. Ale veřejné mínění se staví čím dál více proti Akademii. Nápadně často se hovoří o neschopnosti Akademie zabránit Siriu v průniku na Saturn a o snaze zachovat si renomé ututláním celé aféry."
"To by se dalo chápat jako urážka. Sbohem, pane."
"Sirijci vyhlásili naprosto jednoznačně, že byl Lucky Starr zajat v soustavě Saturnu. Chcete nám k tomu něco říci?"
"Ne. Nechte mě projít."
"Sirijci říkají, že bude Lucky Starr na konferenci."
"Cože?" Conwayovi se nepodařilo zakrýt svůj zájem.
"Zdá se, že vás ta zpráva zasáhla, prezidente. Jediný háček spočívá v tom, že vyhlašují, že bude svědčit v jejich prospěch."
"To se ještě uvidí," s námahou ze sebe vysoukal Conway.
"Připouštíte tedy, že se zúčastní konference?"
"Nic o tom nevím."
Reportér poodstoupil. "Dobrá, prezidente. Sirijci vyhlašují, že jim Starr už poskytl cenné informace a že nás v důsledku toho budou schopni obvinit z napadení jejich základny. Takže, co tedy Akademie dělá? Bojuje s námi, nebo proti nám?"
Conway byl naprosto zničený. "Bez komentáře," zamumlal a vydal se na cestu k lodi.

Reportér za ním ještě zvolal: "Starr je váš adoptivní syn, že, prezidente?"
Conway se na chvíli otočil. Pak spěšně nastoupil na palubu.
Co na to měl říct? Co jiného mohl říct, než že má před sebou mezihvězdnou konferenci, která bude mít na budoucnost Země větší dopad než jakékoli jiné setkání v historii? Že konference nahrává do ruky Siriu. Že je tady neuvěřitelně velká pravděpodobnost, že dojde k válce, že bude zničena Akademie věd i celá Zemská federace.
A že to vše visí jenom na tenkém vlásku, tomu všemu může zabránit pouze nezměrné úsilí Luckyho Starra.
Avšak nejvíce Conwaye skličovala představa - možná ještě více než pomyšlení na prohranou válku - představa, že jestli mají sirijské noviny pravdu a jestliže se konference opravdu nezdaří, vejde Lucky do historie Země přes všechny svoje původní úmysly jako zrádce a jenom pár lidí bude vědět, jak to bylo doopravdy.
14
Na Vestě
Ministr zahraničí Lamont Finney byl profesionální politik, který sloužil v zákonodárných sborech více než patnáct let a jehož vztahy s Akademií věd nebyly nikdy přehnaně přátelské. Nyní byl už postarší, zdraví mu úplně nesloužilo a měl sklony k hašteřivosti. Oficiálně byl vedoucím delegace on. Avšak Conway chápal velice jasně, že jako prezident Akademie musí být připraven přijmout plnou zodpovědnost za nezdar - v případě, že k nějakému nezdaru dojde.
Finney to dal jasně najevo, ještě než se loď (jedna z největších dopravních lodí) vydala na cestu.
"Tisk se takřka nedá kontrolovat," pronesl. "Nacházíte se v nezáviděníhodné pozici, Conwayi."
"Celá Země se nachází v nezáviděníhodné pozici."
"Hlavně vy, Conwayi."
"Nedělám si naděje," zasmušile pravil Conway, "že kdyby vývoj nabral nesprávný směr, mohla by Akademie očekávat podporu vlády."
"Bohužel máte pravdu." Ministr zahraničí se připoutal a úzkostlivě dbal o to, aby zvládl všechny nástrahy startu. Pečlivě se ujistil, že lahvička s prášky proti kosmické nemoci je na svém místě. "Podpora, kterou bychom vám poskytli, by měla za následek jenom pád vlády. I tak budeme mít plné ruce práce s válečným stavem. Politickou nestabilitu si nemůžeme dovolit."
Vůbec nevěří ve zdar konference, pomyslil si Conway. Připravuje se na válku.
"Poslyšte, pane Finney," řekl místo toho, "jestli dojde na nejhorší, budu potřebovat hlasy, které mi pomohou zachránit pověst akademika Starra před…"
Finney zrovna zvedal hlavu z hydraulického polštáře. Na svého společníka vrhl utrápený pohaslý pohled. "To nepřichází v úvahu. Váš akademik letěl na Saturn na vlastní triko, nikoho nežádal o povolení ani neobdržel žádné rozkazy. Sám chtěl riskovat. Jestli se to zvrtne, tak skončil. Co s tím můžeme dělat?"
"Ale vy dobře víte, že…"
"Já nic nevím," přerušil jej ostře politik. "Oficiálně nevím nic. Pohybuji se ve veřejném životě už dost dlouho na to, abych věděl, že za určitých okolností veřejnost potřebuje obětního beránka a nedá si říct. Tím obětním beránkem bude akademik Starr."

Opět se opřel, Conway na sousedním sedadle se opřel také. Všichni ostatní pasažéři byli na svých místech. Ozvalo se tlumené burácení motorů. Loď se pomalu odlepila ze startovního boxu a zamířila k obloze.

Meteor se vznášel tisíc mil nad Vestou zachycen jejím slabým gravitačním polem a kroužil kolem asteroidu s vypnutými motory. Malý záchranný člun z mateřské sirijské lodi k němu byl připoután magnetickou kotvou.

Příslušník Zayon opustil Meteor a přidal se k sirijské delegaci putující k Vestě, zatímco jeho místo zaujal robot. V záchranném člunu zůstal Čára a s ním příslušník Yonge.
Když Lucky poprvé spatřil na monitoru Yongovu tvář, byl velmi překvapen. "Co děláte ve vesmíru?" zeptal se ho. "Je s vámi Čára?"
"Je. Já jsem jeho hlídač. Předpokládám, že byste tu čekal spíše robota."
"Ano, přesně tak. Anebo snad nechtějí po minulých zkušenostech nechávat Čáru s robotem o samotě?"
"Ani ne, to je jenom Devourův způsob, jak zajistit, abych se nedostal na konferenci. Takový políček armádě."
"Ale příslušník Zayon tam bude," namítal Lucky.
"Zayon," odfrkl si Yonge. "Je to vynikající muž, ale není to vůdce. Nevšiml si, že armáda má důležitější úkoly než slepě vykonávat rozkazy shora. My musíme Siriu ukázat, že je postaven na neměnných principech cti, podle kterých je vedena armáda samotná."
"Jak je Čárovi?" zeptal se Lucky.
"Docela dobře. Vypadá nešťastně. Je zvláštní, že osoba tak podivného zevnějšku má daleko vyvinutější smysl pro povinnost a čest než vy sám."
Lucky pevně stiskl rty. Nezbývalo mnoho času a Luckyho vždy znepokojilo, když začal některý z příslušníků uvažovat o jeho ztrátě cti. Od toho už je jenom krůček k otázce, jestli má Lucky nějakou možnost získat ztracenou čest zpátky a potom by mohli začít přemýšlet, jaké jsou jeho skutečné úmysly, a potom…
Yonge pokrčil rameny. "No dobře, volal jsem vám jenom proto, abych se ujistil, že je vše v pořádku. Jsem zodpovědný za vaše blaho do té doby, než vás před konferencí dopravíme dolů."
"Počkejte, příslušníku. Na Titanu jste mi prokázal službu…"
"Nic jsem pro vás neudělal, jenom jsem plnil svoje povinnosti."
"Nicméně, zachránil jste Čáru a mě možná taky. Možná, že po konferenci dospějete k názoru, že je váš život ohrožen."
"Můj život?"
"Pokud dedukuji správně," začal opatrně Lucky, "může se Devoure zničehonic rozhodnout, že se vás zbaví, aby se Sirijci nedověděli o jeho souboji s Čárou."
"Za celou cestu se ani jednou neukázal," zasmál se kysele Yonge. "Čekal ve své kabině, než se mu obličej zahojí. Já se nemám čeho bát."
"Ale přece jen, kdybyste měl pocit, že jste v nebezpečí, vyhledejte Hektora Conwaye, prezidenta Akademie věd. Máte moje slovo, že vás přijme jako politického uprchlíka."
"Předpokládám, že to myslíte dobře," řekl Yonge, "ale domnívám se, že po konferenci bude hledat politický azyl spíše Conway." Yonge přerušil spojení.
Lucky zůstal sám s pohledem na rozzářenou Vestu a s chmurnými myšlenkami na obrovskou pravděpodobnost toho, že se Yonge nemýlí.

Vesta je jeden z největších asteroidů. Není tak rozlehlá jako Ceres, který je s průměrem více než pět set mil obrem mezi asteroidy, ale jejích 215 mil ji řadí do druhé kategorie, spolu s asteroidy Pallas a Juno.
Při pozorování ze Země je Vesta nejzářivější z asteroidů, neboť má to štěstí, že je její vnější plášť tvořen spíše vápenatými karbonáty než tmavými křemičitany a oxidy kovů, které převažují na ostatních asteroidech.
Vědci přemýšleli o zvláštní odlišné chemické stavbě (o níž neměli ani ponětí, dokud na povrchu nepřistály první sondy; předtím se astronomové domnívali, že Vesta leží pod příkrovem zmrazeného oxidu uhličitého), ale nedospěli k žádnému závěru. A význační spisovatelé pro ni používají název "mramorový svět".
"Mramorový svět" byl proměněn v základnu pro kosmické lety v prvních dnech bojů s vesmírnými piráty v pásu asteroidů. Přirozené jeskyně pod povrchem bylo možno rozšířit a utěsnit, čímž vznikl prostor pro ubytování celé flotily a pro uskladnění materiálu na dva roky.
Nyní je základna víceméně zastaralá, ale jeskyně lze s minimální námahou proměnit v nejvhodnější místo pro zasedání delegátů ze všech koutů galaxie.
Zásoby vody a potravin se zredukovaly, na druhou stranu byly doplněny přepychové maličkosti, které letci nepotřebovali. Když člověk projde mramorovým povrchem a vstoupí dovnitř, zjistí, že se Vesta jen málo odlišuje od nějakého pozemského hotelu.
Delegáti Země jako hostitelé (Vesta byla na území Zemské federace a ani Sirijci nedokázali tento fakt zpochybnit) vybrali ubytovací zařízení a dbali o to, aby se ostatní účastníci cítili pohodlně. To znamenalo přizpůsobit pokoje různým gravitačním a atmosférickým podmínkám tak, jak jsou na ně jednotliví hosté zvyklí. Například delegáti z Warrenu mají své pokoje klimatizovány na teplotu mírného mrazíku, který jim bude připomínat ledové klima domovské planety.
Nikoli náhodou bylo největší úsilí vynaloženo pro zajištění pohodlí delegace z Elamu. Elám je malý svět rotující jako rudý trpaslík. Na jeho povrchu panuje takové klima, že by nikdo nepředpokládal osídlení. Ale i ty největší nedostatky se nakonec díky vynalézavosti lidského ducha obrátily v přednosti.
Na Elamu nebylo dost světla na to, aby zde mohly náležitě vegetovat pozemské typy rostlin, takže bylo nezbytné používat umělé osvětlení a vyvinout zvláštní rostlinné druhy. Elamské obilí a zemědělské produkty nejsou stejné jako pozemské, ale jsou vynikající a jejich kvalitu nelze nikde v galaxii napodobit. Elamský rozkvět je postaven právě na zemědělském vývozu takových rozměrů, o nichž si jiné světy, které mají příznivější klimatické podmínky, mohou nechat jenom zdát.
Důsledkem nedostatečného osvětlení elamským sluncem je zřejmě minimální tvorba kožního pigmentu. Tamní obyvatelé mají naprosto světlou pleť.

Například vedoucí delegace Elamu je takřka albín. Jmenuje se Agas Doremo a více než třicet let je uznáván jako hlava neutrálního proudu v celé galaxii. V každém sporu, který nastane, mezi Zemí a Siriem (což je samozřejmě nejsilnější představitel antipozemských sil v galaxii) se snaží udržovat rovnováhu. Conway doufal, že tomu tak bude i v tomto případě. Když vstupoval do pokojů vyhrazených elamské delegaci, snažil se působit co nejpřátelštějším dojmem. Dával pozor, aby nebyl příliš srdečný, ale vřele si se všemi potřásal rukama. Ve slabém narudlém světle mžoural a přijal sklenici pravého elamského nápoje.
"Od té doby, co jsme se viděli naposledy," přivítal jej Doremo, "vaše vlasy zešedly, pane Conwayi - jsou bílé jako moje."
"Už jsme se nepotkali mnoho let, pane Doremo."
"Takže vám tedy nezešedly za posledních pár měsíců?"
"Určitě by zešedly," posmutněle se usmál Conway, "kdyby byly předtím alespoň tak tmavé, aby mohly ještě šednout."
Doremo pokýval hlavou, srkal svůj nápoj a pak pravil: "Země se nechala natlačit do velice nevýhodné pozice."
"Je to tak, jenže podle všech zákonů logiky je ještě ke všemu v právu."
"Opravdu?" Doremo se tvářil neutrálně.
"Nevím, jak důkladně jste daný problém studoval…"
"Poměrně hodně."
"Nebo jestli chcete o této záležitosti hovořit předem…"
"Proč ne? Se Sirijci jsem už mluvil."
"Ach tak. Kdy?"
"Cestou jsem se zastavil na Titanu." Doremo potřásl hlavou. "Mají tam nádhernou základnu, kterou jsem si prohlédl, když mi půjčili tmavé brýle - samozřejmě je tam všude to hrozné sirijské světlo, které všechno kazí. Jedno jim ale musíte uznat, Conwayi, to, co dělají, má šťávu."
"Už jste se rozhodl, jestli mají právo obsadit Saturn?"
"Můj milý Conwayi," odpověděl Doremo. "Rozhodl jsem se jenom, že chci mír. Válka nikdy nikomu nepomohla. Avšak situace vypadá následovně: Sirijci jsou v soustavě Saturnu. Jak je odtud vytlačit bez války?"
"Jeden způsob existuje," přesvědčoval jej Conway. "Jestliže ostatní vnější světy jasně vyhlásí, že považují Sirius za agresora, nemůžou se Sirijci postavit celé galaxii."
"Aha, ale jak přesvědčit vnější světy, aby hlasovaly proti Siriu?" tázal se Doremo. "Většina z nich, když dovolíte, nemá tradičně Zemi v lásce a řeknou si, že soustava Saturnu byla přece jen neobydlená."
"Ale od doby, kdy Země uznala nezávislost vnějších světů, platí pravidlo, které vyplývá z hegeliánské doktríny a které říká, že žádná menší jednotka, než je hvězdná soustava, nemůže být považována za nezávislou. Neobydlená planetární soustava nic neznamená, není-li hvězdná soustava, do níž náleží, neosídlená jako celek.
"Souhlasím s vámi. Uznávám, že tak zní pravidlo. Nicméně, toto pravidlo zatím nebylo vystaveno žádné zkoušce. Nyní bude."
"Myslíte," ptal se tiše Conway, "že by bylo moudré porušit pravidlo a přijmout novou zásadu, která by umožnila cizinci vstoupit do soustavy a usídlit se na jakékoli planetě nebo planetoidu, který mu vběhne do cesty?"
"Ne," odpověděl důrazně Doremo. "To si nemyslím. Já si myslím, že bude v zájmu nás všech, když budou hvězdné systémy i nadále považovány za nedělitelné, ale…"
"Ale?"
"Na této konferenci vzniknou tlaky, které znesnadní delegátům přistupovat k problémům logicky. Jestli si mohu troufnout poradit Zemi…"
"Do toho, toto je neoficiální setkání."
"Chci říci, nepočítejte na této konferenci s žádnou podporou. Dovolte zatím Sirijcům zůstat na Saturnu. Jednoho dne určitě přestřelí a pak budete moci svolat novou konferenci, kde dosáhnete víc."
Conway zavrtěl hlavou. "To není možné. Když neuspějeme tady, vzniknou tlaky na naší straně, vlastně už stejně vznikly."
Doremo pokrčil rameny. "Všude samé tlaky. Jsem velice pesimistický."
"Ale když jste vy sám přesvědčen, že Sirius nemá na Saturnu co pohledávat," pokračoval naléhavě Conway, "nemohl byste se to pokusit vysvětlit i ostatním? Jste velice vlivná osoba, která se těší úctě v celé galaxii. Nežádám vás o nic víc, než o to, abyste se držel svého přesvědčení. To může znamenat válku nebo mír."
Doremo odložil skleničku a ubrouskem si otřel rty. "To bych udělal strašně rád, pane Conwayi, ale na této konferenci si netroufnu. Sirius má celou záležitost natolik pevně pod kontrolou, že by bylo pro Elam nebezpečné postavit se proti němu. Jsme malý svět… Kromě toho, pane Conwayi, když jste svolali tuto konferenci za účelem nalezení mírového řešení, proč jste zároveň vyslali do soustavy Saturnu válečnou loď?"
"Tohle vám řekli Sirijci, pane Doremo?"
"Ano. A také mi ukázali svoje důkazy. A dokonce mi ukázali i zajatou pozemskou loď, jak letí na Vestu zapražená magnetickou kotvou za lodí sirijskou. A řekli mi, že na palubě není nikdo menší než Lucky Starr, o kterém jsme něco slyšeli už i na Elamu. Pochopil jsem z toho, že Starr nyní krouží kolem Vesty a čeká, až bude muset vypovídat."
Conway pomalu přikývl.
"A jestli Starr přizná válečné operace proti Sirijcům - a on se přizná, protože je nemyslitelné, že by mu jinak Sirijci dovolili svědčit - tak budou mít vše, co na konferenci potřebují. Nebudou existovat žádné důkazy proti. Jestli se nemýlím, Starr je váš adoptivní syn."
"Svým způsobem ano," mumlal Conway.
"Tím je to ještě horší. A když budete tvrdit, že jednal bez svolení ze Země, což zřejmě budete muset…"

"Opravdu to tak bylo," přerušil ho utrápený Conway, "ale teď vám nejsem schopen říct, co budeme tvrdit."
"Když ho zapřete, nikdo vám nebude věřit. Je to přece váš syn. Účastníci z vnějších světů začnou křičet něco o ‚věrolomné Zemi' a o ‚pokračujícím pozemském pokrytectví'. Sirius z toho vytěží maximum a já nebudu moci udělat vůbec nic. Nebudu schopen dát Zemi ani svůj hlas… Bude lepší, když Země tentokrát ustoupí."
Conway zavrtěl hlavou. "Země nemůže."
"Pak tedy, pane Conwayi," pronesl smutně Doremo, "to bude znamenat válku Země proti nám všem, proti celé galaxii."
15
Konference
Conway dopil. Nyní se zvedal k odchodu a s melancholickým výrazem ve tváři si potřásal rukou se svým protějškem.
"Ale víte," dodal, jako by ho to právě napadlo, "ještě jsme neslyšeli Luckyho svědectví. Kdyby jeho dopad nebyl tak drtivý, jak se domníváte, kdyby se snad dokonce ukázalo jako neškodné, mohl byste se pak pokusit udělat něco pro zachování míru?"
Doremo pokrčil rameny. "Chytáte se každého stébla, pane Conwayi.
Ano, ano, v tom nepravděpodobném případě, že nebude konference výpovědí vašeho nevlastního syna naprosto rozdupána, přidám se i já se svojí troškou do mlýna. Jak jsem vám řekl, jsem opravdu na vaší straně."
"Děkuji vám, pane." Došlo na další podávání rukou.
Doremo se díval za odcházejícím prezidentem Akademie a smutně pokyvoval hlavou. Avšak hned za dveřmi se Conway zastavil, aby nabral dech. Bylo to přesně tak, jak se domníval. Teď jenom aby Sirijci skutečně Luckyho předvedli.

Zahájení konference probíhalo přesně podle očekávání ve strnulém formálním duchu. Všichni se chovali úzkostlivě korektně, a když vstoupila pozemská delegace a vydala se na svá místa v předních řadách na pravé straně zasedací síně, sedící účastníci včetně Sirijců usazených vepředu vlevo povstali.
Úvodní projev pronesl ministr zahraničí hostitelské mocnosti. Hovořil velmi zeširoka o míru a dveřích, které má lidstvo otevřené pro pokračující osidlování celé galaxie, o společných předcích a bratrství všech lidí, o krvavé hrozbě, kterou představuje válka. Velmi obezřetně se vyhnul všem sporným otázkám, nejmenoval vůbec Sirius, a především se vyvaroval jakýchkoli výhrůžek.
Dostalo se mu vlídného potlesku. Pak konference zvolila Agase Dorema za svého předsedajícího (byl totiž jediným z delegátů, na němž se byly obě strany ochotny shodnout) a hlavní jednání mohla začít.
Konference nebyla veřejná, ale v zasedací síni bylo několik sektorů vyhrazeno pro novináře ze zastoupených světů. Neměli právo žádat delegáty o rozhovor, ale mohli poslouchat a odesílat necenzurované zprávy.
Jednání byla vedena, jak bývá zvykem při podobných mezihvězdných setkáních, v interjazyku, což je jazykový hybrid používaný po celé galaxii.
Poté, co pronesl Doremo krátký projev, v němž velebil ctnosti kompromisu a naléhavě žádal všechny, aby se vyhnuli tvrdohlavosti, která by mohla vést k riziku války v situaci, kdy může minimální ústupek zajistit mír, požádal ještě jednou ministra zahraničí Země.
Tentokrát se ministr choval jako bojovník důrazně a zdatně předkládající stanovisko svojí strany v celém sporu. Avšak o nepřátelském postoji většiny zbývajících delegátů nemohlo být vůbec žádných pochyb. Vznášel se nad zasedací síní jako tmavý mrak.
Conway seděl hned vedle řečnícího ministra, bradu měl ve výši ministrovy hrudi. Za normálních okolností by byla chyba pronést zásadní projev hned na začátku. Znamenalo by to vystřílet veškerou munici ještě předtím, než bude znám přesný cíl. Siriu by to umožnilo připravit se na drtivý protiúder.
Ale v tomto případě se situace vyvíjela přesně tak, jak si Conway přál.
Vytáhl kapesník, utřel si zpocené čelo a pak ho rychle zase zastrčil zpátky. Doufal, že ho přitom nikdo nezpozoroval - nechtěl působit znepokojeným dojmem.

Sirius s odpovědí nepospíchal. Zástupci tří vnějších světů, o nichž bylo známo, že jsou pod sirijským vlivem, zjevně po dohodě řečnili velmi stručně. Každý z nich se vyhnul přímé zmínce o problému, ale přesvědčivě pojednal o agresivních záměrech Země a o plánech na znovunastolení galaktické vlády pod jejím vedením. Pak uvolnili pódium pro závěrečný projev Sirijců a nastala přestávka na oběd.
Nakonec, když už probíhala konference šestou hodinu, vyvolal předsedající Stena Devoura ze Siria. Ten váhavě povstal a po chvilce přemýšlení vystoupil na tribunu, kde nějakou dobu stál a sebevědomě shlížel na ostatní delegáty. (Jeho olivově hnědá tvář nenesla žádné stopy nepříjemné příhody s Čárou.)
Šum mezi delegáty se utišil až po několika minutách, zatímco Devoure stále stál na tribuně a nesnažil se zahájit projev. Conway byl přesvědčen, že všichni delegáti vědí o Luckyho plánovaném doznání a se vzrušením očekávají naprosté pokoření Země.
Devoure nakonec zahájil svoji řeč velice klidně. Úvod věnoval historii. Vrátil se do doby, kdy byl Sirius pozemskou kolonií, a opět vypočítával křivdy spáchané tehdy na jeho lidu. Hegeliánskou doktrínu, která přinesla Siriu i ostatním koloniím nezávislost, odbyl jako pokryteckou a jediné, o čem hovořil opravdu podrobně, byly domnělé pokusy Země znovu se zmocnit vlády nad celým vesmírem.
Když se dostal do současnosti, spustil: "Nyní jsme obviněni z toho, že jsme zabrali neosídlený svět. Přiznáváme vinu. Jsme obviněni, že jsme obsadili prázdný svět a učinili z něj nádherný domov pro spoustu lidí. Přiznáváme vinu. Jsme obviněni, že lidstvo díky nám začalo obývat svět vhodný k obývání, který byl jinými opominut. Přiznáváme vinu. Nikdo nás však v celém průběhu přelíčení neobvinil z toho, že bychom se dopustili jakéhokoli násilí. Nikdo nás neobvinil z rozpoutání války, ze zabíjení nebo ubližování v průběhu celého osídlování. Neobviňují nás ze žádného

trestného činu. Místo toho neustále vyhlašují, že necelou miliardu mil od světa, který jsme nyní osídlili, existuje jiný osídlený svět jménem Země.
Nejsme si vědomi toho, jak to souvisí s naším světem, se Saturnem. Zemi vojensky neohrožujeme, ani jsme z ničeho takového nebyli obviněni. My žádáme jenom, abychom měli právo sami v klidu žít, a na oplátku nabízíme Zemi totéž. Tvrdí, že je Saturn jejich. Jakým právem? Osídlili snad někdy některý z jeho satelitů? Ne. Projevili snad o něj zájem? Ne. Během mnoha tisíc let, kdy si ho mohli vzít, chtěli ho někdy? Ne. Až potom, co jsme na Saturnu přistáli my, si najednou vzpomněli, že je vlastně zajímá.
Vyhlašují, že Saturn obíhá kolem stejného Slunce, jako jejich Země. Připouštíme tuto skutečnost, ale zároveň zdůrazňujeme, že je naprosto nepodstatná. Prázdný svět je prázdný svět, nehledě na to, po jaké dráze se pohybuje vesmírem. My jsme ho osídlili jako první a je tedy náš. Před chvílí jsem vyhlásil, že Sirius obsadil soustavu Saturnu bez použití násilí i bez jakéhokoli vyhrožování, veškeré naše konání je totiž vedeno touhou po míru. Nemluvíme o míru tolik, jako Země, ale hovoří za nás naše skutky. Když Země svolala konferenci, ihned jsme přijali pozvání, v zájmu míru, třebaže náš štít v soustavě Saturnu zůstává neposkvrněný.
Ale co Země? Jak má podložená svá stanoviska? V řečnění o míru jsou velmi zdatní, ale jejich činy pramálo odpovídají tomu, co vyhlašují. Volají po míru, ale přitom se chovají, jako by byla válka. Svolali konferenci a zároveň vypravili válečnou loď. Zkrátka, zatímco Sirius investuje svoje síly v zájmu míru, Země proti nám na oplátku svévolně zaútočila. Dosvědčí vám to přímo člen pozemské Akademie věd."
Během poslední věty pokynul rukou - bylo to jeho první gesto za celý projev - a dramaticky ukázal na vstupní dveře, nad nimiž se rozzářilo světlo. Ve dveřích stál Lucky Starr, vysoký a vzdorně vzpřímený. Z každé strany jej doprovázel jeden robot.

Těsně před závěrem cesty na Vestu spatřil Lucky konečně opět Čáru. Malý Marťan se k němu rozběhl, zatímco Yonge přihlížel z dálky se škodolibým potěšením.
"Lucky," žadonil Čára. "Provesmír, Lucky, nedělej to. Nemůžou tě donutit říct ani slovo, když nebudeš chtít, a co se stane se mnou, je úplně jedno."
Lucky rozvážně zavrtěl hlavou. "Počkej, Čáro. Počkej ještě den."
Yonge se přiblížil a odtáhl Čáru za loket. "Promiňte, Starre, ale budeme ho potřebovat do doby, než splníte svůj úkol. Devoure přikládá otázce rukojmí velkou váhu a domnívám se, že má v tomto případě pravdu. Budete se muset postavit tváří v tvář vlastním lidem a bude to pro vás kruté."
Právě na to se Lucky psychicky připravoval, když se konečně ocitl ve dveřích a ucítil na sobě upřené zraky celého auditoria, cítil ticho, slyšel pokašlávání. Ve světle reflektoru viděl Lucky delegáty konference jenom jako velkou černou masu. Až když ho roboti dovedli na místo pro svědky, začaly z davu vystupovat jednotlivé obličeje a on si všiml Hektora Conwaye sedícího v první řadě.
Conway se na něj láskyplně usmál, ale Lucky si netroufal úsměv opětovat. Nastal rozhodující okamžik a on nesmí do poslední chvíle udělat nic, co by mohlo vzbudit podezření Sirijců.
Devoure dychtivě sledoval pozemšťana a vychutnával si nadcházející triumf. "Pánové," pravil sebejistě, "rád bych proměnil na chvíli tuto konferenci v takový tribunál. Mám zde svědka a přál bych si, aby ho všichni delegáti vyslechli. Na jeho svědectví postavím celý případ - je to pozemšťan, významný pracovník Akademie věd."
Najednou se ostře obořil na Luckyho: "Vaše jméno, občanství a postavení, prosím."
"Jsem David Starr, narozen na Zemi, zaměstnanec Akademie věd."
"Bylo vaše dnešní svědectví vynuceno působením drog, mentální sondy nebo jakýmkoli psychickým nátlakem?"
"Ne, pane."
"Budete tedy vypovídat dobrovolně a pravdivě?"
"Ano, budu vypovídat dobrovolně a pravdivě."
Devoure se obrátil na přítomné. "Mohlo by vás napadnout, že byl akademik Starr psychicky ovlivněn bez svého vědomí a že to popírá právě v důsledku tohoto psychického ovlivnění. V takovém případě jej může vyšetřit jakýkoli delegát konference s lékařským vzděláním - vím, že jsou mezi vámi takoví -v případě, že někdo o vyšetření požádá."
Nikdo nepožádal a Devoure tedy pokračoval. "Kdy jste se poprvé dověděl o existenci sirijské základny v soustavě Saturnu?"
Stroze, bez jakýchkoli emocí, s očima upřenýma kamenně před sebe, popisoval Lucky svůj první průnik do soustavy Saturnu a varovné rozkazy k opuštění prostoru.
Conway neznatelně přikývl, když si uvědomil, že Lucky naprosto vynechal kapsli i špionážní činnost Agenta X. Agent X by byl zločincem pouze pro pozemskou justici. Sirijci se pochopitelně chtěli vyhnout jakýmkoli zmínkám o vlastní špionáži a Lucky je chtěl zjevně uchlácholit tím, že jim v tomto bodě vyhoví.
"A opustil jste daný prostor, když jste dostal pokyn?"
"Ano, pane."
"Trvale?"
"Ne, pane."
"Co jste udělal potom?"
Lucky popisoval svoji lest u asteroidu Hidalgo, přiblížení k jižnímu pólu Saturnu a průlet mezerou v prstencích až k Mimasu.
Devoure jej přerušil: "Vyhrožovali jsme kdykoli v průběhu letu vaší lodi násilím?"
"Ne, pane."
Devoure se opět obrátil na delegáty konference. "Není třeba spoléhat pouze na výpověď akademika. Mám zde

fotografie pronásledování jeho lodi na Mimas."
Lucky setrval ve světle reflektoru a zbytek zasedací síně potemněl. Na trojrozměrných diapozitivech sledovali delegáti záběry Meteoru, který letí mezi prstence a mizí v mezeře, kterou ovšem z úhlu fotografování nebylo možno vidět. Další snímky ukazovaly střemhlavý let do Mimasu a Meteor, který se ztrácí v rudé záři a mračnech vodní páry.
V tomto okamžiku zřejmě Devoure pocítil nával potlačeného obdivu k odvaze pozemšťana, protože pronesl s nádechem uražené ješitnosti: "Naše neschopnost dostihnout akademika byla způsobena tím, že měl k dispozici antigravitační motory. Manévrování v prostoru kolem Saturnu pro nás bylo obtížnější než pro něj. Z tohoto důvodu jsme se nikdy předtím nepřiblížili k Mimasu ani jsme se na tento krok nepřipravovali."
Kdyby se Conway neovládal, tak by nad tímto výrokem vykřikl nadšením. Ten trouba! Devoura přijde ta chvíle závisti pekelně draho. Samozřejmě se pokoušel zmínkou o antigravitačních motorech vyvolat mezi vnějšími světy strach z technické vyspělosti pozemských vědců, ale i to se může ukázat jako chyba. Ten strach se může projevit jako příliš silný.
"A potom," zeptal se Devoure Luckyho, "co se stalo, když jste opustil Mimas?"
Lucky popsal svoje zajetí. Devoure upozornil na skutečnost, že Sirius má k dispozici moderní gravitační detektory, a řekl: "A pak, na Titanu, poskytl jste nám další informace o vaší činnosti na Mimasu?"
"Ano, pane. Řekl jsem vám, že je na Mimasu ještě jeden akademik, a pak jsem vás na Mimas doprovodil."
O tom delegáti zjevně neměli ani tušení. Strhla se bouře, kterou se snažil Devoure překřičet: "Mám kompletní fotodokumentaci stěhování akademika z Mimasu, kde se chystal vytvořit tajnou vojenskou základnu namířenou proti nám přesně v té době, kdy Země svolávala tuto konferenci, údajně za účelem udržení míru."
Světla opět potemněla a delegáti sledovali trojrozměrné fotografie podrobně zachycující přistání na Mimasu, roztavený povrch, Luckyho mizícího v nově zbudované chodbě a akademika Bena Wessilewského, který vychází a nastupuje do lodi. Poslední záběry byly pořízeny ve Wessově dočasném obydlí pod povrchem Mimasu.
"Jak vidíte, jedná se o dokonale vybavenou základnu," řekl Devoure. Pak se obrátil na Luckyho: "Probíhaly všechny vaše popisované akce s oficiálním svolením Země?"
To byla klíčová otázka a nebylo sporu o tom, jakou odpověď chtějí všichni slyšet a jakou také očekávají, ale Lucky zaváhal. Obecenstvo ani nedutalo a Devoure se zamračil.
Lucky nakonec promluvil: "Povím vám čistou pravdu. Nedostal jsem přímé povolení k druhému návratu na Saturn, avšak vím, že by se vše, co jsem prováděl, setkalo s plnou podporou Akademie věd."
Po tomto doznání vypukl jak mezi přítomnými novináři, tak mezi účastníky konference zmatek a chaos. Delegáti vstávali ze sedadel a ozývaly se výkřiky: "Hlasovat! Hlasovat!"
Podle všeho se konference chýlila ke konci a Země byla poražena.

16

Kdo jinému jámu kopá…

Agas Doremo vstal a pomocí tradičních úderů kladívkem se naprosto bezvýsledně pokoušel zjednat v zasedací místnosti pořádek. Conway se prodíral davem, který mu hrozil rukama a chrlil na něj nadávky, a pak spustil požární hlásič. Drásavý zvuk překřičel vše ostatní a uvrhl delegáty do překvapivého klidu.
Conway hlásič vypnul. Do nastalého ticha řekl Doremo rychle: "Souhlasil jsem, aby bylo prezidentu Akademie věd Hektoru Conwayovi ze Zemské federace na vlastní žádost umožněno provést křížový výslech akademika Starra."
Ze všech stran se ozývaly výkřiky: "Ne! Ne!", ale Doremo trval na svém. "Žádám účastníky konference, aby dali průchod spravedlnosti. Prezident Akademie mi slíbil, že výslech nebude trvat dlouho."
Za všeobecného šustění a šepotu přistoupil Conway k Luckymu.
Usmál se, ale promluvil velmi formálně: "Akademiku Starre, pan Devoure vám nepoložil otázku, za jakým účelem byla veškerá vaše činnost prováděna. Povězte mi, proč jste vstoupil do soustavy Saturnu?"
"Abych osídlil Mimas, pane prezidente."
"Měl jste pocit, že na to máte právo?"
"Byl to neobydlený svět, pane prezidente." Conway se otočil čelem k překvapeným delegátům, kteří najednou ztichli.
"Mohl byste zopakovat poslední větu, akademiku Starre?"
"Měl jsem v úmyslu osídlit lidmi Mimas, prázdný svět, který patří Zemské federaci, pane prezidente."
Devoure vyskočil a zuřivě zvolal: "Mimas je součástí soustavy Saturnu."
"Ano, přesně tak," odpověděl Lucky s převahou, "a Saturn je součástí zemské sluneční soustavy. Ale podle vašeho výkladu je Mimas pouze neobydlený svět. Před chvílí jste připustil, že se sirijské lodě nikdy k Mimasu ani nepřiblížily, dokud jsme na něm nepřistáli my."
Conway se usmál. I Lucky zachytil rozpor v Devourových vyhlášeních.
"Akademik Starr tady nebyl, pane Devoure, když jste pronášel svůj úvodní projev," pokračoval Conway. "Dovolte mi doslovně ocitovat krátký úryvek: ‚Prázdný svět je prázdný svět, nehledě na to, po jaké dráze se pohybuje vesmírem. My jsme ho osídlili jako první a je tedy náš.' "
Prezident Akademie se otočil na delegáty a velmi rozvážně pronesl: "V případě, že je správné stanovisko Zemské federace, patří Mimas Zemi, neboť krouží kolem planety, jež obíhá kolem našeho Slunce. V případě, že je správné stanovisko Siria, patří Mimas také Zemi, neboť to byl neobydlený svět, který jsme my osídlili jako první. Podle sirijské argumentace s tím skutečnost, že je jiný satelit Saturnu osídlen Siriem, vůbec nesouvisí.
Ať tak anebo tak, napadením světa patřícího Zemské federaci a odstraněním našeho obyvatele se dopustil Sirius vojenského útoku a jeho pokrytectví vyšlo jasně najevo, protože odmítá přiznat jiným práva, která si sám osobuje."
Opět se ozval zmatený šum, který se snažil umlčet Doremo. "Pánové, chci vám něco říci. Skutečnosti, které nám názorně prezentovali akademici Starr a Conway, jsou nezvratné. Jenom dokládají, jaká anarchie by zavládla v celé

galaxii, kdyby zvítězil sirijský pohled na věc. Každé neobydlené vesmírné těleso by bylo předmětem sporu, každý asteroid by mohl ohrozit mír. Činy Sirijců jasně ukázaly jejich proradnost…"
To byla náhlá a naprostá změna situace.
Kdyby dostali čas na rozmyšlenou, mohli by se Sirijci ještě sebrat, avšak mnoha parlamenty protřelý Doremo vedl konferenci přímo k hlasování ve chvíli, kdy byly prosirijské síly naprosto demoralizovány a ještě předtím, než měly šanci uvažovat o tom, zda se odváží vystoupit proti průkazným skutečnostem, které právě vyšly na světlo.
Na sirijské straně hlasovaly jenom tři světy, Pehthesileia, Duvarn a Mullen, což jsou trpaslíci, o nichž se dávno ví, že podléhají politickému vlivu Siriu. Ostatní účastníci, více než padesát hlasů, se postavili na stranu Země. Sirius dostal nařízeno propustit pozemšťana, kterého drží v zajetí. Dostal příkaz odstranit základnu a do měsíce opustit tuto sluneční soustavu.
Plnění rozkazů samozřejmě není možno vynutit bez použití vojenské síly, ale Země byla na válku připravena a Sirius by jí musel nyní čelit bez pomoci vnějších světů. Na Vestě nebylo živé duše, která by věřila, že se za této situace Sirius pustí do boje.

Supící Devoure, jehož tvář byla vzteky stažená, se ještě jednou setkal s Luckým. "To byl sprostý podraz," sípal, "měl jste v plánu donutit nás…"
"Vy jste donutili mě," odpověděl tiše Lucky, "pohrůžkou Čárový smrti. Nevzpomínáte si? Nebo snad chcete, aby byly zveřejněny podrobnosti?"
"A toho tvého opičáka pořád máme," začal vyhrožovat Devoure, "a ať už dopadlo hlasování na konferenci jakkoli…"
Prezident Akademie Conway, který byl rozhovoru přítomen, se usmál. "Je-li řeč o Čárovi, pane Devoure, tak toho rozhodně nemáte. Je v našich rukou spolu s příslušníkem jménem Yonge, který mi řekl, že dostal od akademika Starra příslib pozemského pasu pro případ potřeby. Zjevně dospěl k názoru, že by pro něj nebylo bezpečné doprovázet vás ve vaší současné náladě zpět na Titan. Rád bych vám navrhl, abyste uvažoval, není-li pro vás v této situaci nebezpečné vracet se na Sirius. Kdybyste chtěl požádat o azyl…"
Ale Devoure se jen beze slova otočil a odešel.
Doremo byl při loučení s Conwayem a Luckým samý smích.
"Troufám si odhadovat, mladý muži, že budete rád, až zase spatříte matičku Zemi."
Lucky souhlasně pokýval hlavou. "Vracím se za hodinu pravidelnou linkou, pane, a můj starý dobrý Meteor potáhneme na laně, a upřímně řečeno, na nic jiného se v tomto okamžiku tolik netěším."
"Výborně. A blahopřeju k báječné práci. Když mě prezident Conway žádal na začátku zasedání, abych mu umožnil provést křížový výslech, souhlasil jsem, ale myslel jsem, že se úplně pomátl. Když jste vypovídal a on dával znamení, abych nezapomněl, byl jsem si jistý, že se zbláznil. Ale je zjevné, že jste byli domluveni předem."
"Lucky mi poslal zprávu," odpověděl Conway, "ve které naznačil, co se chystá provést. Ale samozřejmě nebylo do poslední minuty jasné, jestli se to povede."
"Řekl bych, že jste akademikovi pořádně věřil," pronesl pak Doremo. "Nebylo mi jasné, proč jste mě žádal při našem prvním rozhovoru, abych vás podržel v případě, že Luckyho svědectví nebude mít náležitý účinek. Tehdy jsem samozřejmě netušil, co máte na mysli, ale pochopil jsem to, jakmile nastala ta správná chvíle."
"Děkuji vám, že jste zvrátil situaci v náš prospěch."
"Zvrátil jsem ji ve prospěch spravedlnosti, jak se jasně prokázalo… Vy jste, mladý muži, zatraceně lstivý protivník," otočil se k Luckymu.
Lucky se zasmál. "Já jsem jenom spoléhal na sirijskou prolhanost. Kdyby opravdu věřili tomu, co vydávali za svoje stanovisko, tak by zanechali našeho akademika na Mimasu a nám by zbyly jenom oči pro pláč, malý ledový satelit a válka na krku."
"Určitě. Delegáti budou po návratu domů o celé záležitosti ještě přemýšlet a někteří na mě a na Zemi budou zřejmě mít zlost, a možná i na sebe samotné, předpokládám, protože se nechali zatlačit tam, kam nechtěli. Ale až se uklidní, uvědomí si, že tady vznikl precedens, zásada nedělitelnosti hvězdné soustavy, a myslím, že také pochopí, jak klady této zásady vyváží jejich uraženou ješitnost i zaujatost. Opravdu se domnívám, že tato konference vejde do dějin jako důležitý mezník, jako setkání, které významnou měrou přispělo k míru a blahu celé galaxie. Mám z toho dobrý pocit." A rázně si potřásl s oběma akademiky rukou.

Lucky a Čára byli konečně zase spolu, a přestože byla loď obrovská a na palubě cestovala spousta pasažérů, nehnuli se od sebe ani na krok. Mars nechali za sebou (Čára strávil skoro celou hodinu pozorováním své rodné planety, což mu přineslo ohromné uspokojení) a Země nebyla daleko.
Čárovi se konečně podařilo vyjádřit svoje rozpaky: "Provesmír, Lucky," řekl vyčítavě, "vůbec jsem nechápal, co máš za lubem. Myslel jsem… No, nechci vůbec mluvit o tom, co jsem si myslel. Jenom, marsakra, proč jsi mi nic neřekl?"
"Čáro, nešlo to. To je jediná věc, kterou jsem opravdu nemohl udělat. Nechápeš to? Potřeboval jsem donutit Sirijce, aby odvezli Wesse z Mimasu, aniž by si uvědomovali důsledky. Nemohl jsem jim ukázat, že chci, aby to udělali, protože pak by jim ta léčka hned došla. Musel jsem zařídit, aby to vypadalo, že jsem byl přinucen proti své vůli. Na samém začátku, na to můžeš vzít jed, jsem nevěděl přesně, jak to provedu, ale věděl jsem přesně jedno - kdybys ty, Čáro, znal můj plán, tak bys ho určitě prozradil."
Čára byl hluboce dotčen. "Já že bych ho prozradil? Jak to, ty zemský slimáku, ani blaster by ze mě nic nedostal."
"To já vím. Žádným mučením by z tebe nic nevymlátili, Čáro. Ty bys to všechno prozradil jenom tak, zadarmo. Ty jsi mizerný herec a víš to moc dobře sám. Jakmile ti jednou rupne v bedně, tak všechno vyklopíš. Proto jsem napůl chtěl, abys zůstal na Mimasu, vzpomínáš? Věděl jsem, že ti nemůžu říct, co se chystá, a věděl jsem, že nepochopíš, co vlastně

dělám, a že z toho budeš mrzutý. Přesně to se také stalo, ale ukázalo se nakonec, že ty jsi dar z vesmíru."
"Ano? Protože jsem tomu šaškovi nabil hubu?"
"Nepřímo ano. Dal jsi mi šanci narafičit to, aby se zdálo, že jsem opravdu vyměnil Wessovu svobodu za tvůj život. Znamenalo to pro mě daleko méně přetvařování, než za jakékoli jiné situace, kterou jsem si dokázal vysnít. Vlastně jsem se nemusel přetvařovat vůbec. Byla to dobrá výměna."
"Skvěle, Lucky."
"Ty skvěle, Čáro. Kromě toho, ty jsi z toho byl tak zdrcený, že je ani nenapadlo hledat podraz. Kdokoli se na tebe díval, musel být přesvědčený, že jsem doopravdy zradil Zemi."
"Galaxie skákavá, Lucky," skoro brečel Čára, "mělo mi dojít, že bys něčeho takového nebyl schopen. Byl jsem to ale moula."
"Já jsem ti za to moc vděčný," řekl vřele Lucky a něžně pohladil malého kamaráda po vlasech.

Když si k nim Conway a Wess přisedli na večeři, pronesl Wess: "Devourova cesta domů asi nebude probíhat tak, jak si představoval. Subéter je plný toho, co se o nás píše na Zemi, a hlavně o tobě, samozřejmě."
Lucky se zarazil. "To není nic, za co bychom měli být vděční. To nám jenom ztíží práci v budoucnu. Sláva! Zkus si představit, co by asi psali a říkali, kdyby byli Sirijci jenom o dvě deka chytřejší a neskočili nám na špek, anebo kdyby mě na poslední chvíli odtáhli z konference."
Conway se viditelně rozklepal. "To bych si nechtěl ani představovat. Ale ať už by to bylo cokoli, něco takového schytá teď Devoure."
"Já bych řekl, že to přežije," řekl Lucky. "Já myslím, že ho z toho jeho strýc vyseká."
"Každopádně," řekl Čára, "my už jsme s ním skoncovali."
"Opravdu?" zamyslel se Lucky. "Pochybuju."
A drahnou chvíli jedli mlčky.
Conway se evidentně pokoušel rozjasnit tíživou náladu. "Samozřejmě, Sirijci si svým způsobem nemohli dovolit nechat Wesse na Mimasu, takže jsme jim vlastně nedali šanci. A kromě toho, hledali kapsli mezi prstenci, a protože všichni vědí, Wessi, že jenom třicet tisíc mil od prstenců může…"
Čára upustil vidličku a oči mu málem vypadly z důlků. "U všech komet!"
"Co se děje, Čáro," zeptal se mile Wess. "Ty ses omylem zamyslel a vyvrtnul sis mozek, viď?"
"Zmlkni, ty dubová hlavo," odpálkoval ho Čára. "Poslyš, Lucky, v tom zmatku jsme úplně zapomněli na Agenta X a jeho kapsli. Pořád je někde mezi prstenci, jestli ji ovšem Sirijci už nenašli. A jestli ne, pořád na to mají dalších pár týdnů."
"Taky jsem na to myslel, Čáro," řekl najednou Conway. "Ale upřímně řečeno, myslím, že je ztracená nadobro. V prstencích se nepodaří najít nic."
"Pane prezidente, Lucky vám přece vyprávěl o zvláštních gravitačních detektorech, které mají Sirijci…"
Ale v tom okamžiku se už všichni dívali na Luckyho. Měl podezřelý výraz, jako by nevěděl, jestli má brečet nebo se má smát. "Galaxie skákavá," vykřikl, "já jsem na ni úplně zapomněl."
"Na kapsli?" ptal se Čára. "Ty jsi na ni zapomněl?"
"Ano, zapomněl jsem, že ji mám. Tady je." A Lucky vytáhl z kapsy kovovou kuličku o průměru asi tři centimetry a položil ji na stůl.
Nejdřív po ní chňaply Čárový hbité prstíky, otáčel jí kolem a kolem, potom předmět zkoumali i ostatní.
"Je to ta kapsle?" ptal se Čára. "Jseš si jistý?"
"Jsem si dost jistý. No, otevři ji, a uvidíš."
"Ale kdy, jak, kde…" všichni se semkli kolem Luckyho a jeden přes druhého se vyptávali.
Lucky je zarazil. "Moc se omlouvám. Opravdu, promiňte… Pamatujete na těch pár slov Agenta X, která jsme zachytili ještě předtím, než jeho loď vybouchla? Pamatujete na ty útržky slov normál… a orb… , která jsme považovali za normální orbit? Sirijci to také tak pochopili a vydali se hledat kapsli na normálním, běžném orbitu, po němž se pohybují částečky prstenců a prohledávali tedy celý prostor prstenců.
Ale mohli jsme zachytit také část slova normálový, tedy kolmý. Prstence se pohybují přesně ze západu na východ, takže kapsle vyslaná po normálovém orbitu do prstenců by putovala ze severu na jih nebo z jihu na sever. To dávalo smysl, protože by se neztratila mezi prstenci.
A každá oběžná dráha kolem Saturnu, která vede přímo na jih nebo na sever, musí procházet kolem severního a jižního pólu, ať už se mezitím kroutí jakkoli. Přiblížili jsme se k jižnímu pólu Saturnu a já jsem gravimetrem hledal předmět, který se pohybuje po náležité dráze. V oblasti pólů nebyly skoro žádné částečky prstenců, takže jsem měl pocit, že bych dokázal kapsli zachytit, kdyby tam byla. Nechtěl jsem o tom mluvit předem, protože šance byla minimální a.já nerad vzbuzuji falešné naděje.
Gravimetry něco ukázaly - a tak jsem to zkusil. Přizpůsobil jsem rychlost lodi rychlosti tělesa a vydal jsem se do vesmíru. Jak sis správně všiml, Čáro, využil jsem příležitosti a připravil jsem antigravitační přístroje na pozdější kapitulaci, ale také jsem sebral kapsli.
Když jsme přistáli na Mimasu, nechal jsem ji ve Wessově obydlí v klimatizačních boxech. A pak, když jsme se vrátili, abychom Wesse vydali Devourovi, vzal jsem kapsli a strčil si ji do kapsy. Když jsem nastupoval na loď, prohledávali mě kvůli zbraním, ale vzpomínám si, že robot nepovažoval malou kuličku za zbraň… Jak je vidno, i využívání robotů má svoje mouchy. No, a to je asi celé."
"Ale proč jsi nám to neřekl?" skučel Čára.
Lucky vypadal zmateně. "Opravdu jsem chtěl. Ale když jsem poprvé sebral kapsli a vydrápal se zpátky do lodi, už nás

zaměřili Sirijci, vzpomínáš, a šlo o to, co nejrychleji zmizet. A potom vlastně, když si to vybavíš, nebyla ani chvilička, kdy by něco nehořelo. Prostě, nedošlo na to, abych si vzpomněl, že to mám někomu říct."
"No jo, naše hlavička," řekl Čára s přehledem. "Není divu, že beze mě nechceš udělat ani krok."
Conway se zasmál a poplácal malého Marťana po zádech. "Tady Čára se nám stará o našeho truhlíka a dává pozor, aby věděl, která bije."
"Jednou," řekl Wess, "budeš určitě i ty potřebovat někoho, kdo ti řekne, která bije."
A loď dál svištěla zemskou atmosférou a připravovala se na přistání.

OBSAH

Předmluva..... 2
Kapitola první Vetřelci..... 4
Kapitola druhá Pronásledování..... 9
Kapitola třetí Smrt v prstencích..... 16
Kapitola čtvrtá Mezi Jupiterem a Saturnem..... 23
Kapitola pátá U Saturnu..... 30
Kapitola šestá V mezeře..... 37
Kapitola sedmá Na Mimasu..... 44
Kapitola osmá K Titanu..... 50
Kapitola devátá Nepřítel..... 58
Kapitola desátá Příslušníci a roboti..... 65
Kapitola jedenáctá Čára proti všem..... 73
Kapitola dvanáctá Kapitulace..... 80
Kapitola třináctá Prolog k Vestě..... 87
Kapitola čtrnáctá Na Vestě..... 94
Kapitola patnáctá Konference..... 101
Kapitola šestnáctá Kdo jinému jámu kopá..... 108

ISAAC ASIMOV
LUCKY STARR A PRSTENCE SATURNU
Řada Lucky Starr, sv. 6

Z anglického originálu Lucky Starr and the Rings of Saturn,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 1993,
přeložil Jan Kvapil.
Obálku podle kresby P. Bauera navrhl M. Sládek.
Vydal jako svou tisící šestistou třicátou šestou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské nám. 36, Praha 1, roku 1999.
Odpovědný redaktor Viktor Janiš.
Vytiskl FINIDR, Lipová, 737 01 Český Těšín.
Vydání první.
Doporučená cena 61,80 + 3,10 DPH = 64,90 Kč

Isaac Asimov, jeden z velmistrů zlatého věku science j fiction, je kromě takových románů jako Konec věčnosti, Ani sami bohové nebo cyklu Nadace autorem i šesti příběhů o Lucky Starrovi, které vycházejí v češtině poprvé.

Zemskou federaci ohrožuje tajemný sirijský Agent X. Po stopě se vydá Lucky Starr se svým přítelem Čárou Jonesem. Zjistí, že nebezpečí je daleko hrozivější, než se předpokládalo - nepřátelský Sirius zbudoval nedaleko země dokonalou vojenskou základnu…

1. David Starr - Tulák po hvězdách
2. Lucky Starr a piráti z asteroidů
3. Lucky Starr a oceány Venuše
4. Lucky Starr a velké slunce Merkuru
5. Lucky Starr a měsíce Jupiterovy
6. Lucky Starr a prstence Saturnu

Doporučená cena: 69 Kč
ISBN 80-240-0635-9